

ВЕЛИКА СРБИЈА

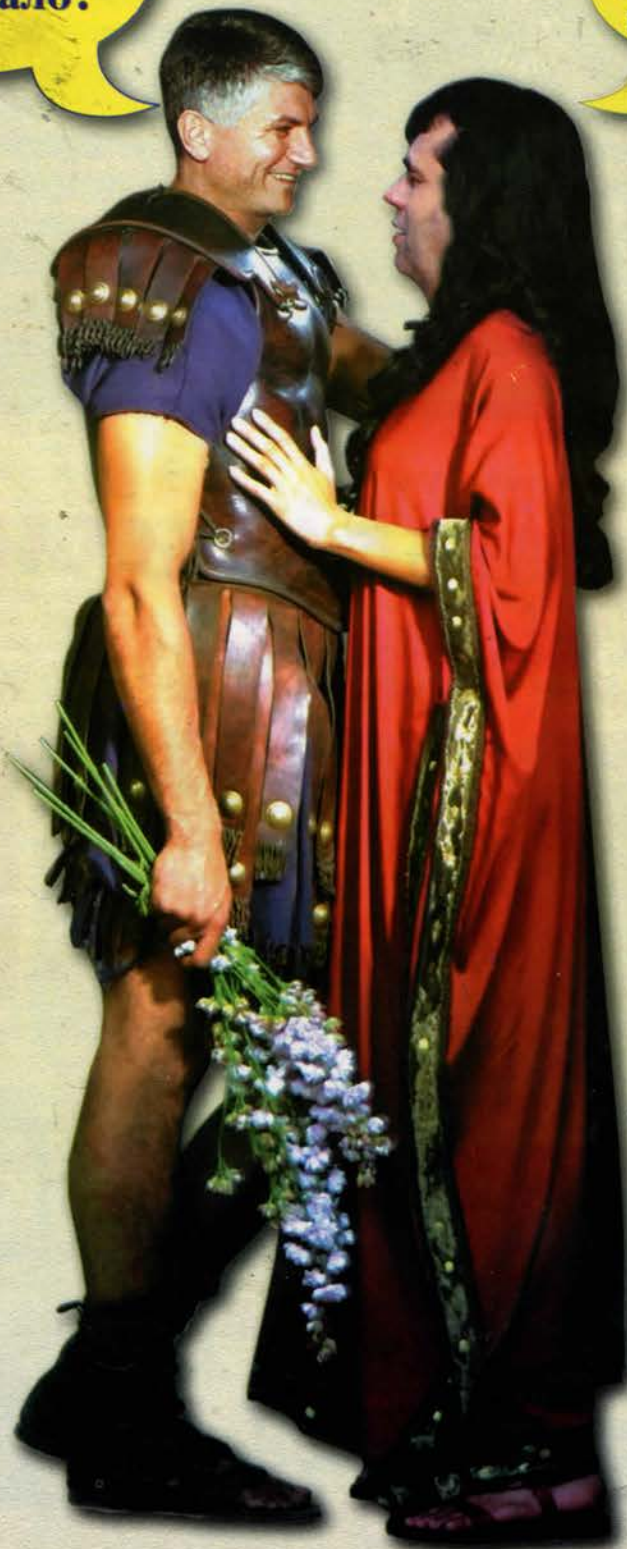

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1632

Шта нам је све
ово требало?

Мислим да је
за све крива моја
необавештеност

**УБИСТВО
ДОС-а
ИЗ
ЗАСЕДЕ**

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке.

Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун,
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Помоћник главног
и одговорног уредника:
Марина Рагуш

Издање припремила:
Марина Рагуш

Техничко уређење,
компјутерски прелом:
Северин Поповић

Унос текста:
Весна Марић

Фоторепортер:
Марко Поплашен

Лектура:
Зорица Илић

Секретар редакције:
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета:
др Борђе Николић

Заменик председника
Издавачког савета:
др Бранко Надовеза

Издавачки савет:

др Војислав Шешел, Томислав Николић,
др Никола Поплашен, Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазич, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Штампа:

"Етикета", 20. октобра 2, 11307 Болеч

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Трг победе 3, 11080

Земун; Рукописи се не враћај

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у
100.000 примерака: последња
кolorна страна корица 100.000
динара; унутрашња кolorна
страна корица 80.000 динара;
унутрашња новинска страна
60.000 динара; 1/2 унутрашње
новинске стране 30.000 динара;
1/4 унутрашње новинске стра-
не 15.000 динара; плус порез на
промет.

ОДЛАЗИ ЦИРКУС!

Свирепо убиство некадашњег високог функционера Државне безбедности, пуковника тајне полиције, Момира Гавриловића, дефинитивно је поделило Демократску опозицију Србије. Рат саопштењима, који је настао убрзо после овог убиства по "београдском рецепту", показао је да овај злочин има политичку позадину која ће, када се буду открили учесници овог скандала, многе из власти отерати на маргину, а неке, вероватно, и у затвор.

Чињенично стање је да је Момир Гавриловић само десетак часова после разговора са најближим сарадницима председника Југославије о корупцији, спрези власти са организованим криминалом, па тако и реорганизацији институција, као што су правосудје, полиција и тајна полиција, мучки убијен. Како то обично бива, сви они који су се препознали као "домаћини или гости на овом терену организованог криминала", врло брзо су се обратили јавности у форми саопштења или, евентуално, ванредних конференција за новинаре.

Настала хистерична атмосфера у ДОС-у још више употпуњује ванредно обраћање председника Југославије нацији, који је за ту прилику прекинуо свој годишњи одмор како би одбранио кабинет од учесталих жестоких напада.

Ето заокрета - овај пут председник је обавештен. То, наравно, диже тензије, па тако и ставља решење у сам врх како власти, тако и ДОС-а. Сада је свима јасно да је ово отворени рат Кошгунице и Ђиђића.

На крају, сасвим смо сигурни да односи у ДОС-у више никада неће бити какви су били пред септембарске изборе прошле године, и да ће ова криза која је настала дефинитивно поларизовати Демократску опозицију Србије. Остаје да се види форма самог епилога (кад се председник Југославије врати са одмора) која ће нам показати пут којим је негде напољу већ одлучено где Србија и Југославија треба да иду. У међувремену, у каквој Србији и Југославији живимо (без претеривања, лажи и полумистина), имаћете прилику да прочитате у овом броју.

Редакција

СВЕ БИЛО ЈЕ ЛАЖ!

ШТА ЈЕ САВЕЗ ЗА ПРОМЕНЕ?

Савез људи и партија уједињених око
демократског циља: боља Србија!

КО ЧИНИ САВЕЗ ЗА ПРОМЕНЕ?

Економски тич академик Драгослав Аврамовић
Демократска странка др Јоран Ђиђић
Грађански савез Србије мр Горан Синђановић
Демокрићанска странка Србије др Владан Батић
Нова Србија Велимир Илић
Одбрана др Милан Ст. Протић
Асоцијација слободних
и независних синдиката Драган Милозановић

ЗАШТО ПРОМЕНЕ?

Савремен режим је потрошио своје време.
Зато промена морамо зауставити
национални и економски сунорат.

КАКО ДО ПРОМЕНА?

У ПРУЖЕНО!

Зато је Савез за промене под
ДЕМОКРАТСКОМ ОПОЗИЦИЈОМ СРБИЈЕ,
Демократску опозицију Србије чине

Наше обавезе!

ЕКОНОМСКИ ОПОРАВАК ЗЕМЉЕ

да имамо посла, да имамо више плате
и редовне пензије, да нам се деца веома школују,
квалитетно лечење за све...

УКИДАЊЕ САНКЦИЈА И САРАДЊА СА ЦЕЛИМ СВЕТОМ

да тргујемо са свим земљама, да слободно извозимо,
да повратимо место у свим
међународним организацијама,
да подстакнемо страна улагања...

СУЗБИЈАЊЕ КРИМИНАЛА И КОРУПЦИЈЕ

да живимо безбедно, да влада ред у држави,
да закон важи увек и за све...

ПОШТОВАЊЕ ЉУДСКИХ И ГРАЂАНСКИХ ПРАВА

право на истину, право на слободан говор,
право на срећан и достојанствен живот...

Савез за ПРОМЕНЕ

ДЕМОКРАТСКА ОПОЗИЦИЈА СРБИЈЕ

ОВАКО СУ

Србији нудимо најбоље

Мислим да је Јовић од 1995. године Коштуница идеалан председнички кандидат. Током демонстрација 1997. године ја сам у колима на путу за Ниш предложио Вуку Драшковићу да Коштуница буде наш заједнички кандидат.

Кад Коштуница победи, у року од месец дана имаћемо плинстарства у Приштини. И то ће бити наш ултиматум међународној заједници.

Правићемо законе који ће нам одговорати док смо на власти и кад будемо у опозицији, што ће бити озбиљан знак да је српско друштво у доброј мери оздравило. То је исити на коме се добија – као што је ДОС и добио – или губи власт. Ми ћемо се, да парафразирам Јосипа Броза Тита, држати закона као пијанц плота.

Потпуно је неморално да буду изједначени људи којима је Милошевићев режим отео банку, фирму... речју, они који су изгубили све, са људима који су профитирали као фаворити тог режима.

М

ислим да смо успели зато што смо поруку већ на почетку јасно дефинисали. А порука је била: ми нудимо најбоље. Не само: режим је толико лош да су сви бољи па и ми, него и да нема њих наш кандидат је најбољи... наши људи су најбољи јер ми Србији нудимо најбоље што на политичкој сцени постоји.

... Своју одговорност сам у потпуности везао за успех Коштунице и његов неуспех је више мој неуспех него његов, јер он је самопожртвовано прихватио нешто што му је наметнуто. Није се он такмичио па рекао: хоћу, хоћу, него смо га ми ставили пред свршен чин. И практично, чињеница да је он наш избор, пре свега Демократске странке, везује његов неуспех директно са нама и у то нема никакве сумње. Ако он успе, то је његов успех. Ако он не успе, то је неуспех нас који смо направили ту концепцију." (Зоран Ђинђић, "НИН", 21. септембар 2000. године)

"... Постоји нешто што ме обавезује, а то је стварни изборни резултат, истина о изборима и чињеница да су и мени и ДОС-у поверени гласови народа на чување. Ми смо чувари тих гласова..."

ЗЛАТНЕ РИБИЦЕ

СРЕДИ ДА
КОШТУНИЦИ
ЦРКНЕ КРАВА!

УЧИНИ
ДА ЂИНЂИЋУ
ЦРКНЕ КРАВА!

ПОЧЕЛИ

... Ми не можемо да предвидимо шта ће се све дешавати када до тога дође. Али, важно је да почне. Све ово је пре-дуго трајало, дојадило је богу и људи-ма, и време је да их на овим изборима раставимо од власти. Зато пред нама и нису обични избори." (Војислав Коштуница, "Време", 21. септембар 2000. године)

"... Грађани Србије и Црне Горе имаће прилику... 24. септембра, да изведу самоспасилачки подухват, да гласају против рђаве државне управе. И против оних који са залагајем у устима аплаудирају тој рђавој управи..."

Сада ће се на изборима појавити једна нова генерација, млади људи који су и пре пунолетства лако сабрали све гу-

битке управљачког брачног пара, губитак територија, националног достојанства, губитак доброг стандарда, губитак веза са светом, губитак имовинске и правне сигурности, а онда и стотину других губитака. Они ће, дабоме, листом гласати за промене, за Демократску опозицију Србије која нуди крај мукама и понижењима..." (Небојша Човић, "Нин", 21. септембар 2000. године)

"... Није могуће после ових десет година огромне пљачке, злоупотреба, убистава, сада рећи, хајде, сад смо на нули и сада сви крећемо од нуле. Али, важно је, такође, рећи да то неће радити Влада него судови..."

... Друго, мислим да ћемо истерати

тај принцип питања корумпираности кроз читав низ контролних институција. У Србији се може студирати пример корумпираности. У принципу, то се код нас неће решавати само личним поштењем сарадника и тиме да се они негде зајакну, него контролним механизмима који неће дати шансу да учествују у корупцији..."

"... Нека нико сада не каже да је ту постојала демократија у којој је неко некога могао да убије, или да узме паре, а да то шеф није одобрио или наредио. Распао се систем лоповске солидарности и сваки лопов сада покушава да спасава своју кожу, што је природно..." (Зоран Ђинђић, "НИН", 20. 12. 2000. године)

"Postoji nešto što me obavezuje, a to je stvarni izborni rezultat, istina o izborima i činjenica da su i meni i DOS-u povereni glasovi naroda na čuvanje. Mi smo čuvari tih glasova. Narod je naravno najviše zainteresovan da te glasove zaštiti, ali mi smo u obavezi, mi koji izlazimo na izbore, da se staramo o tim glasovima. To je prosto obaveza koja se mora imati na umu onog trenutka kada ti glasovi budu osporeni"

"Нека нико сада не каже да је ту постојала демократија у којој је неко некога могао да убије, или да узме паре, а да то шеф није одобрио или наредио. Распао се систем лоповске солидарности и сваки лопов сада покушава да спасава своју кожу, што је природно"

КО данас говори у име свих нас?

 Демократска
Опозиција
Србије

У вечерњим сатима, 3. августа,
у Новом Београду мучки је убијен Момир Гавриловић,
некадашњи високи функционер тајне полиције

УБИСТВО ДОС-А ИЗ ЗАСЕДЕ

Свирепо убиство Момира Гавриловића остаће запамћено по нечуваној халабуци у државном врху Србије (читај ДОС) кога, очигледно, не интересује починилац овог зверског чина над човеком који је иза себе оставио 13-месечног сина и супругу, већ НИ лице из кабинета председника Југославије које је дневном листу "Блиц" проследило информацију да је покојни Гавриловић, неколико часова пре убиства, био у кабинету Војислава Коштунице

Момир Гавриловић, некадашњи високи функционер тајне полиције (без мрље у биографији), убијен је, на већ виђен начин, "по београдском рецепту" као опасан сведок нечистивих радњи неких очигледно недодирљивих властодржаца који не прејау ни од убиства како би прикрили истину и заштитили свој интерес.

Ово би било опасно нагађање, да развој догађаја није сурово потврдио претпоставку која је постала тврђња. Човек је, очигледно, много знао.

Нечувано је да никога у власти, од министра правде, потпредседника српске владе до самог премијера, уопште не занима ко је починилац овог свирепог убиства, колико ко је неидентификовани сарадник из кабинета председника Југославије, који је проследио "Блицу" информацију да је Гавриловић неколико часова уочи убиства био у Палати федерације?!

То је право лице и наличје оних који управљају ДОС-ом и државом.

Шта смо ми сазнали из порука које су слали дозовци повођени истином:

- "новинар склон клевети повезао је државни врх са сурчинском мафијом на основу сазнања о разговору који је Гавриловић имао са сарадницима Војислава Коштунице";

- "Блиц" и новинар проћи ће гадно (ово да се случајно не схвати као претња, већ као обећање) уколико не открију извор информисања;

- дилему да ли се ради о још једном новинарском гафу или истини разрешио је Војислав Коштуница у свом ванред-

ном обраћању нацији, речима: "Да, Гавриловић је био у мом кабинету... Да, говорило се о корупцији". Остали део изјаве, односно обраћања, скоро да није био битан. Председник Југославије решио је ствар.

Истина убија истиноборце

Прича о ликвидацији високог функционера службе Државне безбедности почела је уобичајено - констатацијом о још једном убиству по београдском рецепту... "У вечерњим сатима, при повратку кући из оближње продавнице, у сачекуши је, у тамном делу улице, убијен Момир Гавриловић". Очевидаца самог чина није било, иако се пуцало из хеклера нико ништа није чуо, с обзиром да су у моменту ликвидације кола градске чистоће радила свој посао.

За медије, Момир Гавриловић био је енига, док "Блиц" није покренуо лавину која се евидентно неће тек тако завршити. Тако, овај дневни лист, позивајући се на извор из кабинета председника Југославије, објављује како је Момир Гавриловић десет часова пре убиства разговарао са председниковим најближим сарадницима, предочавајући

им ситуацију о корупцији у држави. Од тог момента, догађаји попримају драматичне размере. На заједничкој конференцији за новинаре, српски министар правде, Владан Батић, и потпредседник српске владе, Жарко Корач, обећавају да ће се обрачунати са новинаром који је оклеветао државни врх Србије повезујући га са криминалним пословима са сурчинском мафијом. Окружно јавно тужилаштво тражи идентификацију извора информисања.

Док касније, Горан Весић, испред Демократске странке, износи нове детаље - пита се зашто се Гавриловић, уколико је већ имао такве информације, није обратио надлежним органима и зашто неко од сарадника председника Југославије, са којима је Гавриловић разговарао, није проследио документацију надлежним органима. Дакле, ни речи о трагедији, или да ће се надлежни органи потрудити да у најскорије време ухвате починиоце организованог свирепог убиства.

Међутим, оно што је занимљиво, из ове изјаве Горана Весића сазнајемо две ствари: да је ДОС, а посебно Демократска странка, уздрман оним што је био предмет разговора некадашњег високог функционера службе Државне безбедности, и да Демократска странка зна да је Гавриловић сарадницима Војислава Коштунице дао одређену документацију. Ваља овде поменути да "Блиц" о случају Гавриловић није имао податке које је изнео Горан Весић. Сада се ми питамо - одакле Демократској странци и Горану Весићу информације?

Врхунац свега је изјава српског премијера Зорана Ђинђића, кога је овај догађај затекао у Америци (посета Билу Гејтсу), којом српски премијер инглишира да је "ово до сада најтежа криза у

ДОС-у и да се мора расветлити до краја... да неће бити никаквих разговора и договора око било каквих платформи, уставних решења, било чега, док се ствар не изведе на чистац".

По начину обраћања схватили смо да је српског премијера погодило не то што је некадашњи државни функционер зверски убијен и што никоме од државних институција не пада на памет да тражи убице, већ што је Гавриловић о корупцији причао са сарадницима Војислава Коштунице и што је то процурело у јавност?!

Разрешење ове помало хистеричне збрке стиже у форми ванредног обраћања нацији председника Коштунице, у којем се, између осталог, каже да је било приче о корупцији, да су новинари поступили исправно и, како сам Коштуница каже: "Не желим да верујем да је Гавриловић убијен због тога што је причао са мном". Притом, председник Југославије иде и даље, те подсећа своје партнере из ДОС-а на предизборна обећања која су давали грађанима, да ће се борбом за функционисање правне државе обрачунати коначно са државним криминалом, па тако каже: "Сем ако неко не жели да будемо банаана држава у коју ће се улагати да би се прао новац".

Признајете, неочекивани обрт. Таман када смо навикли на Коштуничину необавештеност, човек нас потпуно збуни својом обавештеношћу. Да ли је неке коме било шта јасно?!

Убијен бивши пуковник полиције

Пре неколико година Гавриловић напустио МУП Србије и посветио се приватном бизнису

БЕОГРАД - Момир Гавриловић (42) убијен је прекојно, око 22 сата, у Новом Београду, на углу Цона Кенедија и Грамшијеве. Као што је „Глас“ јуче објавио, Гавриловић је убијен са више хитаца у главу, испалиених из непосредне близине. По изјавама очевидца, непознати мушкарац са калкетом на глави притрчао је Гавриловићу и пуцао. После тога нападач је побегао сивим „мерцедесом“.

Истражна екипа на месту убиства

На месту убиства пронађено је пет чаура, а на основу њиховог распореда претпоставља се да се Гавриловић нашао у унакрсној ватри. Кошмице тврде да нису чули пуцање, јер су, кажу, у то време радници градске чистоће

односили смеће камениом.

Убијени Гавриловић био је пријављен на адресу у Устаничкој, а „Глас“ сазнаје, живео је исприваљено у Грамшијевој улици. У тренутку убиства Гавриловић је у руци имао кесу са хлебом, мас-

ком и јогуртом

Неки медији су покојног Гавриловића довели у везу са Вождовачким кланом, међутим, то није тачно. Наиме, као што „Глас“ сазнаје из поузданих извора, Момир Гавриловић је до пре три године био запослен у МУП-у Србије. Имао је чин пуковника, а својевремено је био и командир једне од специјалних јединица у источној Славонији. После одласка из полиције Гавриловић се посветио приватном послу. Бавио се увозом спортске опреме.

Ово су потврдили и анонимни читаоци „Гласа“, који су се јуче јављали у нашу редакцију огорчени што је покојни Гавриловић доведен у везу са Вождовачким кланом. Сви они, додуше не представљајући се, тврде да Гавриловић нема никакве везе са криминалом и да је био пуковник државне безбедности.

А. П. З.

Председник Југославије ипак био обавештен

Сада је седмој сили лакнуло... Следе текстови један за другим. Тако, у међувремену, читамо причу "пријатеља" убијеног Гавриловића, у којој се говори да је Гавриловић одавно сумњао да му неко прислушкује телефон и да га редовно

вам симпатични или не, али себи ћете на крају морати да признате да су српски радикали од самог почетка демаскирали "ликоне и дела" сваког појединачно из ДОС-а, имплементирајући тако и догађаје који, ево, најчешће, попуњавају ступце црне хронике. Због тога су, уколико желите да се сетите, били изложени невиђеној репресији и тортури режима - од хапшења и упадања у станове, до из-

вију и да преда стенограме разговора и документа која му је покојни Гавриловић доставио"?!
Шокантно, чак и за Србе!

Више него сигурно је да ће ово убиство већ постојећу пукотину у ДОС-у продубити и да од тог зверског чина ствари и односи у власти никада неће бити исти, само је питање у ком ће се смеру и колико ће далеко овај скандал отићи. Бојимо се да је логичан закључак толико драматичан да га је тешко ставити на папир. Ово подсећа на скорашњу изјаву Момчила Перишића (дату баш некако уочи убиства Гавриловића): "Ако се распадну Савезна и Републичка влада, у Србији ће доћи до грађанског рата". Притом, не можемо а да се не присетимо и речи Миљивоја Глишића, новинара "НИН"-а, који је, чини се, једини јавно (гостујући у емисији "Утисак недеље" на Студију Б) изрекао да му је саветовано да пази шта прича!

Да ли је то у Србији дошло време страха, терора и смрти, или смо, једноставно, сви почели да губимо разум?

Међутим, закључка ради, пала је још једна жртва због прикривања истине и заштите интереса наручиоца убиства.

Момир Гавриловић, некадашњи високи функционер тајне полиције, мучки је убијен 3. августа у Новом Београду, а да нико од из "демократске" власти није изразио жаљење, евентуално упутио саучешће породици, супрузи и 13-месечном сину. Ово се чак не може назвати ни нечовештвом, већ монструозношћу.

Да ли нас треба све побити како би се прогнала истина?

На крају, више је него очигледна веза за разговор Момира Гавриловића са сарадницима председника Југославије и његова ликвидација.

Сумња је, свакако, створена и скоро да ће бити немогуће уклонити је без још крвавијег епилога. Време ће, уосталом, врло брзо показати. Овај рулет, на крају, за столом ипак решавају Војислав Коштуница и Зоран Ђинђић.

Тијанић: Имам шта да кажем истражном судији Гавриловића нисам упознао

БЕОГРАД (Бета) - Саветник председника СРЈ за медије Александар Тијанић изјавио је јуче да јавном тужоцу о по којем функционеру државне безбедности Србије Момиру Гавриловићу нема шта да каже, јер га никад у животу није видео. Тијанић је рекао да се не премолаје у саопштењу ДС. Тијанић је изјавио да у последње време није провео у Италији ниједан једини дан и да се налази у Београду. Ако ме јавни тужилац ипак буде позвао на разговор, имао бих што шта да кажем, али

не о Гавриловићу, него о људима који су медијима у ноћи његовог убиства саопштили да је он члан вождовачког криминалног ганга.

Имао бих што шта да кажем о слободи медија у Србији, који се не усуђују да објаве састанак штаба једног центра политичке моћи за деформације и контролу медија, казао је Тијанић. Према његовим речима, треба открити разлог због којег је Гавриловић убијен а тај траг ће одвести до његовог убице и оних који су наредили убиство.

Александар Тијанић

прате: да је службу Државне безбедности напустио 1999. године на лични захтев и посветио се приватном послу, односно отворио је, са пријатељима, два бутика (са парама које му је дала тачта); да је неколико пута већ разговарао са Војиславом Коштуницом, јер је био у изгледу да замени садашњег начелника службе Државне безбедности Горана Петровића, а да се о корупцији и организованом криминалу никада није разговарало, да су тај део измислили новинари жељни сензационализма.

Е, сада долази заплет...

Убиство Гавриловића очигледно је узбуркало целу политичку сцену Србије и поцепало је на два табора. Један тabor је овако нешто и најављивао. Уколико се присетимо прве српске сексуалне афере (сећате се Вука Обрадовића, прстију и чарапа), тада се могло чути да је Вук Обрадовић одлетео са свих функција због тога што је дирнуо у осине гнездо организованог криминала и хтео да обелодани. Признаћете, ипак је много боље прошао. Остала му је глава на раменима.

Уколико се подсетимо, и тада је у овом случају арбитражирао опет српски премијер, Зоран Ђинђић?!

За разлику од првог, други тabor, који припада гравитационом дољу Зорана Ђинђића, шаље претеће поруке у смислу обрачуна са клеветницима јадикујући на нефер услове политичких обрачуна.

Овде је, свакако, једино садашња опозиција од почетка била у праву. Били

бацивања из скупштинских сала.

Да ли је сада свима јасно у каквој Србији данас свако од нас живи?

Нема назад

Неуралгија, очигледно је, прогресирала у ДОС-у, што се врло "транспарентно" види по Горану Весићу и његовим саопштењима. Пардон, овде смо ипак хтели да кажемо саопштењима Демократске странке.

Последње саопштење, које је у својој психопатологији отишло најдаље, отприлике је тешко препричати, а камоли цитирати. Али, хајде да покушамо, иде отприлике овако: ДС позива НН лице, које је (е сад следи чедан део) "председников саветник за медије да прекине одмор у Италији, да се врати у Југосла-

Јуче на Новом гробљу у Београду

фото: В. Миловоиновић

Сахрањен Гавриловић

БЕОГРАД - На Новом гробљу у Београду, јуче је у присуству родбине, пријатеља и колега из МУПА Србије сахрањен Момир Гавриловић, некадашњи функционер Ресора државне безбедности. Гавриловић је убијен прошле суботе на паркингу у новобеоградској Улици Цона Кевеџија, када су двојица непознатих нападача испалили у њега седам метка док је одлазио у куповину. Пре две године Гавриловић је испустио активну службу у РДБ-у. Био је успешан каритиста.

А.М.

Др Војислав Шешел, председник Српске радикалне странке: Момир Гавриловић је информисао Војислава Коштуницу и његове људе о спрези клана Зорана Ђинђића са мафијом. Наиме, реч је о сурчинској групи коју предводи Драгомир Марковић, власник фирме "Крмиво продукт", који је Зорану Ђинђићу направио вилу у Новим Бановцима, а Чеди Јовановићу поклатио тркачког коња.

Ђинђић прислушкује Коштуничин кабинет, па је знао садржаје разговора између Гавриловића, председника СР Југославије и његових људи, те је стога бивши припадник Државне безбедности истог дана ликвидирао.

Српска радикална странка: Недавна ликвидација бившег припадника Ресора државне безбедности, Момира Гавриловића, потврдила је наводе српских радикала, који су указивали више пута да актуелна власт предводи мафијашке токове у земљи.

Очигледно је да је Гавриловић убијен зато што је у кабинету Војислава Коштунице причао о криминалним аферама ДОС-овог режима, а због истих разлога недавно је убијен и новинар "новости", Милан Пантић, који је писао о умешаности власти у криминал.

Нервоза, коју у јавним наступима поводом овог случаја показују представници ДОС-а, доказује да је и њима јасно да се њихова веза са организованим криминалом више не може сакрити од народа и да им смета када се у јавности пробије макар и делимична истина.

Сада је на Коштуници да одлучи да ли ће се после свега правити да није чуо

шта је Гавриловић имао да каже и заштити своје компанионе из ДОС-а, или ће можда преузети одговорност и кренути у рушење Републичке владе.

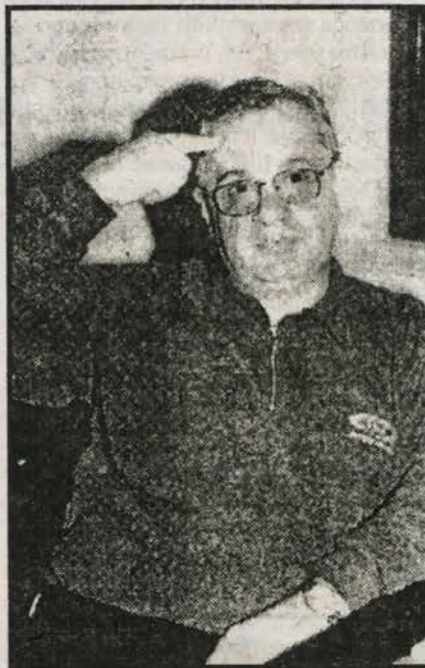
Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке: Цео случај је готово невероватан. Наиме, човек је убијен, а најмање се говори о човеку и о ономе ко га је убио, а много више о томе ко је пружио информацију о његовим сазнањима. То на најбољи начин говори о правом лицемерју власти и чини ми се, да тиме показују да их није брига ни за људе и њихове трагичне судбине, већ само за то како ће некога од наводне конкуренције из сопствене коалиције политички напасти.

Мислим да је овај случај, у ствари, случај без преседана, и да држава мора да открије починиоце и налогодавце, да би свима постало јасно ко је убица. Ако то држава не уради, свима ће бити пот-

пуно јасно да је врх власти центар мафијашког и криминалног пословања коме се не може стати на крај. И ако се после свега што се догодило ништа озбиљније не догоди и не падне Влада Републике Србије, Коштуница ће сносити потпуно исту одговорност као и сви остали представници ДОС-а. Уосталом, Србији је доста и власти и опозиције, и оних неутралних, а сви су, у ствари, из ДОС-а и сви су из власти.

Божадар Спасић, бивши радник Државне безбедности: Између политичких и мафијашких убистава нема разлике. Гавриловић је један од стотина оних који су напустили службу, али неуобичајено и супротно осталима, он се опреде-

лио за приватан бизнис - бутик и кафиће. Ово убиство може да има контуре политичког, мафијашког и пословног карактера. Уверен сам да убице неће бити пронађене. Неопходно је да се формира једна независна комисија, или Анкетни одбор који би истражио цео случај.

Ово убиство носи печат рецидива бившег режима који се и даље сукобљава око разних интереса, пре свега бизниса, али и политике.

Марко Ницковић, бивши полицајац, председник странке Унија просперитета: Упозоравао сам да ће уследити период када ће бити убијани сведоци или учесници догађаја који припадају бившем есталишменту.

Овај злочин је дуго планиран, а изабран је најпогоднији моменат за извршење. То се случајно догодило баш на дан када је он посетио палату федерације.

Младен Лојовић, бивши полицајац, власник приватне детективске агенције: Сурчински клан је и даље врло јак, без обзира што је пре неку годину убијен њихов вођа Зоран Шијан.

Момир Гавриловић је отишао у Палату федерације јер је проценио да у те људе може имати највише поверења. Осим тога, двадесетак људи је видело и знало да је Гавриловић тог дана био тамо, тако да и то није никаква тајна.

Демократска странка: Демократска странка захтева од надлежних органа да брзо и ефикасно реше сурово убиство бившег припадника СДБ-а Момира Гавриловића, као и да се утврди тачност тврдњи из текста у "Блицу" да је покојни Гавриловић на дан убиства људима из кабинета председника СР Југославије предао документа из којих се

може утврдити повезаност неких људи из актуелног државног руководства са људима из организованог криминала.

Због тога истрага о убиству Гавриловића мора да се заврши, не само проналажењем убица, већ и тако што ће бити осуђен или неки политичар против кога постоје докази у кабинету председник СР Југославије, или анонимни извор из кабинета који шири лажне вести и узнемирава јавност. Једном заувек мора се престати са лажним оптуживањима, тајним изворима у медијима и сензационалистичким, нарученим вестима које трају један дан и које служе само за блаћење политичких противника особе која је тајни извор.

Поставља се и питање зашто још анонимни извор није те доказе предао полицији, већ је уместо тога одлучио да сакрије важне информације које би могле бити од помоћи полицији и определио се да анонимно да вест новинама.

Социјалдемократија: То су апсолутно довољни разлози да надлежни органи

реагују одмах и одлучно и јавност што пре обавесте о резултатима истраге, посебно о томе ко стоји иза овог злодела.

Српски покрет обнове: Заstraшујуће је и поразно што је јавна афера простекла из очигледно наручене ликвидације Гавриловића, а која је обављена према преузетој методологији бившег режима.

Демократска странка Србије: Прети се тужбама, затвором, а од неких уредника се тражи и да расветле убиства. Од тужилаштва се захтева да покрене истрагу, што на први поглед изгледа савсим нормално, међутим да ли су тужилаштву потребни било чији налози да поступи по службеној дужности.

Владан Батић: Нити водим, нити могу да водим истрагу, јер то чине надлежни

правосудни органи. Такође, нити вршим, нити сам икада вршио било какав притисак на медије. Напротив, управо сам ја као министар правде пред Народном скупштином у име Републичке владе објавио стављање ван снаге озлоглашеног Закона о јавном информисању.

Управо сам ја, као министар правде, иницирао и инсистирао да се независним медијима изврши материјална компензација казни које су морали да плате вољом бивше власти.

Миодраг Исаков, председник Реформске демократске странке Војводине: Нема сумње да у нашој земљи постоји организовани крупни криминал. Из ДОС-а смо то стотину пута поновили. Али, за протеклих десетак месеци ниједан велики мафијашки бос и криминалац нису ухапшени, а камоли осуђени. Ти људи су се обогатили на нелегалан начин, они су ратни профитери и нису нестали из ове земље, јер се оваква убиства иначе не би догађала.

Момчило Перишић, потпредседник Владе Србије: Мислим да нисмо обавили одговарајуће промене у државним органима који се баве спречавањем најтежих облика криминала. Не можемо да спречимо губитке људских живота. Нисмо расветлили тешке злочине ни открили убице из претходног периода. Срамота је за нову власт, за обе владе, па и за мене, што се ово догодило. Нека се љути ко год хоће, али нема бољтика за све нас док се не обрачунамо са криминалом до краја.

Расим Љајић, председник Коалиције Санџак и савезни министар за етничке и националне мањине: Ово је врло непријатан и тежак случај убиства, јер је Гавриловић неколико сати пре него што је изгубио живот био у кабинету предсе-

дника СР Југославије. Зато је неопходно да се цео случај одмах расветли и да сарадници председника Коштунице кажу своју реч о томе шта је био предмет разговора. То је кључни елемент који може помоћи у расветљавању убиства.

Жарко Кораћ, потпредседник Владе Србије: Ако постоји неко из врха власти ко је умешан, ја сам први који ће тражити његову одговорност, јер се на неки начин то онда тиче и мене.

Чедомир Јовановић, истакнути функционер Демократске странке: Убиство бившег припадника Службе државне безбедности, Момира Гавриловића, свесно је искоришћено у политичке сврхе. Зашто се Коштуничин медијски тим, уместо да се најпре обрати тужилаштву и правосудју, одлучио да прво комуницира с медијима и заобиђе надлежне органе.

Јожеф Каса, потпредседник Владе Србије: Морам да подсетим да сам један од најгласнијих бораца против корупције, па и сада тражим да се обелодане сви докази у складу са изборним обећањима ДОС-а. Значи, све доказе на сунце, без обзира ко је из врха власти умешан, а ко не. Морају се знати имена и презимена тих људи. Овако уопштене оптужбе нису коректне и зато се морају конкретизовати.

Александар Поповић, члан Председништва ДСС: После разговора у кабинету председника СР Југославије, Момир Гавриловић је убијен. Ту информацију објавили су медији и показала се тачном. Не знам зашто се сада покушава кривица да тражи у новинарима. Нове власти се сада понашају према новинарима као и старе. Прети се штампи тужбама и затвором, а кривица која постоји не може се сваљивати на погрешну страну.

ВАНРЕДНО ОБРАЋАЊЕ ПРЕДСЕДНИКА ЈУГОСЛАВИЈЕ НАЦИЈИ

Војислав Коштуница: Сутра се навршава недељу дана како је убијен пуковник Момир Гавриловић, дугогодишњи службеник МУП-а, тачније, Службе државне безбедности, коју је напустио у августу 1999. године.

Реч је о човеку који је обављао разне, веома одговорне дужности у минулом, добро знамо колико тешком времену. Већ сама та чињеница, као и мучки начин на који је убијен, морала би озбиљно да забрине јавност.

Тачно је да је покојни Гавриловић у петак, 3. августа пре подне, био у мом кабинету и разговарао са мојим сарадницима. Сви доласци у мој кабинет су јавни и унапред су заказани. Служба обезбеђења Палате федерације никада не може да пусти у кабинет, уколико претходно није најављено ко и код кога долази. Ту нема никакве тајне.

Момир Гавриловић је један од бројних посетилаца који долазе, нажалост, најчешће да укажу на неке проблеме и неправде. Мало их је, верујте, који дођу да нешто или неког похвале. Понеко дође и да се изјада и да затражи евантуалну помоћ.

Момир Гавриловић, коме ово није био први долазак, није дошао с тим циљем. Није дошао ни да тражи посао.

Дошао је забринут због степена криминализације друштва, у жељи да укаже на продор организованог криминала у привредни живот, на снагу и разгранатост деловања појединих кланова, и на оно што је, као искусни полицајац, сматрао недовољно примереним одговором, или попустљивошћу и несналажењем власти и надлежних органа. Зашто, осталом, да не употребим и једну тежу реч: говорио је о корупцији.

Медији су, морам рећи, без обзира на извесну дозу нечега што бих назвао сензационализмом, реаговали адекватно: видели су вест у ономе што заиста јесте вест и опасност, у ономе што заиста јесте опасност по читаво друштво. Вероватно ни тог помало сензационалистичког тона ни разноразних нагађања не би било да је после убиства благовремено уследио сасвим адекватан одговор надлежних органа.

Ми не можемо затварати очи пред криминалом, нити све можемо приписивати наслеђу старог режима. Број нерешених убиства и отмица људи тиме се не смањује. Напротив, све је више нових случајева. Држава тоне мора стати на пут, ако мисли да опстане.

У свим предизборним обећањима ДОС-а истицано је да ћемо декримина-

лизовати друштвене и привредне токове. Борба против корупције била нам је један од најчешће истицаних циљева.

Тачно је да је ситуација у окружењу лоша, тачно је да организовани криминал не познаје границе, тачно је да смо на балканској раскрсници шверцерских путева, тачно је да је безбедносна ситуација на Косову, а сада и у суседној држави Македонији, изузетно неповољна.

То, међутим, само значи да морамо максимално увећати напоре у борби против криминала. Зато очекујем од надлежних органа да што пре истраже и реше овај и остале нерасветљене случајеве.

У условима које сам поставио за заједнички излазак на републичке изборе, условима које су моји партнери из ДОС-а без примедби прихватили, стајало је, између осталог, да ће Коалиција остати чврсто опредељена за изградњу правне, демократске државе, што подразумева и преиспитивање свих незаконитих поступака пре, али и после 5. октобра 2000.

Наши грађани, за коју год да су политичку опцију гласали, а листом су гласали за ДОС, имају право да очекују да се друштво, у максимално могућој мери, ослободи криминала. Не само зато што је тешко, готово немогуће, да неко улаже у привреду дубоко криминализоване државе - уколико, разуме се, не желимо да будемо банаана држава у коју се улаже само ради прања новца - него и зато што су демократија и криминал неспојиви. Корупција разједа друштвено ткиво и уништава државу.

Као председник Југославије, дужан сам да се залажем за уставност и законитост. Ни не помислићам да од те своје уставне обавезе одустанем.

Разуме се да су моји сарадници, које ја могу да ослободим службене тајне, спремни да разговарају са истражним органима, уколико то они буду сматрали целесходним.

Не желим да верујем да је Момир Гавриловић убијен зато што је дошао у кабинет председника Републике да предочи одређене информације.

Тешко ми је да поверујем и да је основни циљ овог убиства било застрашивање и одвраћање оних који сматрају да би одређеним својим знањима могли да допринесу бољитку наше земље.

Сигуран сам, осталом, а пракса је то већ показала, да се одговорни људи и истински родољуби, са развијеном грађа-

нском свешћу, не дају лако застрашити. Сигуран сам, исто тако, да су такви људи код нас у већини.

Зоран Ђинђић: Ако већ желимо да учврстимо демократске институције, зашто то не чинимо и на делима, а не само на речима.

Поставља се питање, ако постоје ти докази зашто они нису изнети сада у јавност и да ли је могуће након свега тога, као образложење, навести само констатацију да у нашем друштву има корупције и криминала и да треба сви да се боримо против тога, јер то угрожава демократију.

Инсистирају апсолутно да се до краја све то разјасни и неко за то мора сносити одговорност. Неко ко учествује у том скандалу, било да постоје докази за ту спрегу о којој је реч, било да не постоје, али онда тај који износи клевете мора да буде одговоран, јер иначе постепено тонемо у атмосферу Дивљег запада.

Тешко могу да замислим даље функционисање ДОС-а ако се овај скандал метне под тепих, како је то пре био случај. Ово је сувише озбиљна ствар. Ради се о једном изгубљеном животу. То је најозбиљнија криза ДОС-а од његовог оснивања. Она мора да се реши на здрав начин, а то значи у јавности, бескомпромисно.

Мора да се истражи сваки навод, да се утврди учешће сваког појединца и да се утврди и одговорност сваког појединца. Не може да се заврши тако да нико није одговоран и да је појео вук магарца, као што је већ било неких оптужби без аргумената.

Доста је било клевета, доста је било

кампања из милошевићевог времена где су могли да вас оптужују и да сте шпијун и да сте издајник. НАТО плаћеник и да за то нико не одговара. Или постоје докази да је неко заиста чинио кривично дело и тај треба да иде у затвор, или ако не постоје докази и ради се само о инсинуацијама, али онда тако даље не може.

Пре него што будемо разговарали о реконструкцији владе морамо да седнемо и да поразговарамо о моралу који влада у ДОС, до одговорности коју сваки члан ДОС-а и свака чланица ДОС-а као странка има за успех реформи које спроводимо у нашој земљи.

Демократска странка: Очекујемо да безимени медијски саветник за медијске злоупотребе из кабинета председника СР Југославије прекине одмор у Италији и заједно са осталима који су учествовали у разговору са убијеним, бившим припадником Службе државне безбедности, Момиром Гавриловићем, да изјаву Тужилаштву.

На тај начин анонимни саветник ће помоћи полицији да буде ефикасна, а деловаће у складу са јавно изреченим настојањима председника СР Југославије, Војислава Коштунице, и српске владе да се убиство разреши и интензивира борба против организованог криминала.

Поједине странке тешко злоупотребљавају трагичну смрт једног човека и лажним оптужбама да се угрожава слобода медија ако се пронађе убица и открије извор информације из кабинета, покушавају да скрену пажњу јавности са праве теме.

Права тема је одговор на питање да ли је покојни Гавриловић безименом медијском саветнику за медијске злоупотребе предао писане документе којима се оптужују неки политичари, или је анонимни саветник починио кривично дело ширења лажних вести.

Слобода медија у нашој земљи је загарантована како Уставом, тако и предизборним обећањима Демократске опозиције Србије.

На медије нико не врши притисак, а било би поштено да поједини медији некада провере вести које добијају од медијског саветника пре него што их објаве. Ситуација која је настала после убиства Гавриловића одавно нема никакве везе са медијима.

Александар Тијанић, саветник председника СР Југославије за медије: Јавном тужиоцу о покојном функционеру Државне безбедности Србије, Момиру Гавриловићу, немам шта да кажем, јер га никад у животу нисам видео.

Не препознајем се у саопштењу Демократске странке, у коме се изричу оштре критике на рачун "безименог ме-

дијског саветника за медијске злоупотребе" председника Војислава Коштунице.

Демократска странка је у свом саопштењу позвала "медијског саветника за медијске злоупотребе" председника СР Југославије да прекине свој одмор у Италији и да Окружном јавном тужилаштву саопшти о чему је разговарао са покојним Гавриловићем неколико сати уочи његовог убиства, а ја у последње време нисам провео у Италији ни један једини дан.

Ако ме јавни тужилац ипак буде позвао на разговор, имао бих штошта да кажем, али не о Гавриловићу, него о људима који су медијима у ноћи његовог убиства саопштили да је он члан вождовачког криминалног ганга. Имао бих штошта да кажем о слободи медија у Србији, који се не усуђују да објаве саставштаба једног центра политичке моћи за дезинформације и контролу медија.

Треба открити разлог због којег је Гавриловић убијен, а тај траг ће одвести до његовог убице и оних који су наредили убиство.

По мом суду, оно што је суштина проблема, без обзира да ли сам ја тај анонимни саветник за медије или не из саопштења ДС, јесте да неко покушава да српске медије упугне на погрешан траг о разлозима убиства, затим да маркира циљеве за ескадроне смрти и означи неке будуће мртваце, да на основу овог убиства обави комплетну дресуру друштва које мора да прихвати чињеницу да од силе која влада Србијом нема заштите ни у кабинету председника државе.

Ако им то пође за руком, Србија ће бити окупирана изнутра, а њом ће владати полуписмени састављачи анонимних медијских дојава, претпоставки и крупних медијских халуцинација.

КОНФЕРЕНЦИЈЕ ЗА НОВИНАРЕ

СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПОЛИТИЧКО УБИСТВО!

16. август 2001. године

Др Војислав Шешељ: Даме и господа, вама је вероватно познато да је Српска радикална странка и ранијих година водила, велику енергичну и доследну борбу против криминала, пре свега против криминала у структурама режима, најгоре врсте криминала која угрожава једну државу. Ми смо с времена на време били толико успешни у тој борби да смо први излазили у јавност са именима разних истакнутих криминалаца и потенцијали њихове афере.

Наша борба против криминала траје и даље. Српска радикална странка је посебно мотивисана да пружи свој допринос истраји убиства Момира Гавриловића, пошто очигледно садашњи правосудни систем није у стању да с тим изађе на крај, јер је убиство политичке природе, јер су убиство извели људи из структура режима или по налогу главних властодржаца, то је очигледно. Пошто правосудни систем неће ништа озбиљно да уради по том питању, ја сам лично ангажовао одређене канале и искористио неке прилично ванинституционалне али веома поуздане могућности да дођем до извесних чињеница о којима вас данас информисаћу.

Гавриловић је био старешина, први непосредни, претпостављени старешина у Центру ресора државне безбедности Београда, Горану Петровићу, садашњем начелнику Ресора државне безбедности Министарства унутрашњих послова Србије. Они су непрекидно били у сукобу у то време, али је Горан Петровић био миљеник начелника Центра ресора државне безбедности Београда Зорана Мијатовића. Момир Гавриловић је био предузимљив човек, кажу да је био храбар, неустрашив, његове колеге кажу да је био принципијелан, одважан и да је био изразито патриотс-

ки опредељен. Горан Петровић је био циник, каријериста, лежеран тип, физички инфериоран за озбиљније акције и тако даље.

Сукоб између Момира Гавриловића и Горана Петровића је ескалирао у лето 1998. године, када је Момир Гавриловић у гаражи Центра ресора државне безбедности Београда ишамао Горана Петровића, садашњег начелника УДБ-е Србије.

Постоји много података о сукобу Момира Гавриловића са Зораном Мијатовићем који је тада био шеф државне безбедности Београда, а сада је заменик Горана Петровића. Дакле, улоге су се сада промениле, раније је био Зоран Мијатовић шеф објекта, и Гавриловићу и Петровићу, у служби државне безбедности Београда на републичком нивоу. Ствари су се утолико промениле што је сада Горан Петровић шеф, а његов заменик Мијатовић, а Момир Гавриловић мртав. То Зорана Мијатовића одликују бахтост, непотизам, лоповлук и политичка острашћеност.

Он је и раније био политички острашћен али као социјалиста, 1991. године је био члан СПС, па је као један од партијских кадрова по партијској основи напредовао до функције начелника Центра ресора државне безбедности Београда, а можете видети на РТС, надам се да је напослетку екипа РТС на нашу конференцију за штампу и ви у архиви треба да имате снимке са Другог конгреса Социјалистичке партије Србије.

На тим снимцима можете видети Зорана Мијатовића како седи у првим редовима као конгресмен Социјалистичке партије, као почасни члан и одани борац против антидржавних елемената, тада су антидржавни елементи биле

Др Шешељ: никада толика концентрација криминалаца у власти у Србији није запамћена

опозиционе партије, то је почетак деведесетих година. На исти начин он сада служи ДОС-у, односно Демократској пратици унутар ДОС-а. Што се њега тиче ништа се није променило, као што је онда био политички и партијски острашћен и сада је. Тада је Зоран Мијатовић био задужен да води борбу против српског национализма, како се то дефинисало екстремизма и тероризма, па је обрађивао, између осталог, и Војислава Коштуницу и Зорана Ђинђића и тако даље. У то време је Горан Свилановић

veћ био врбован да ради као доушник Службе државне безбедности и он је годинама радио као доушник и велики је број његових доушничких извештаја затечен у Служби државне безбедности.

На то је скренуо пажњу, својевремено, генерал Радомир Марковић Војиславу Коштуници, ја сам то изјавио на последњем заседању Савезне скупштине. Видели сте како је Горан Свилановић све то прећутао приликом избора нове владе. Сукоб између Зорана Мијатовића, садашњег заменика шефа начелника Ресора службе државне безбедности Србије, и Момира Гавриловића толико је ескалирао да је у време рата, док је Гавриловић боравио у Славонији, Мијатовић наредио претрес његове канцеларије у Београду, затим је непрекидно подносио неке тужбе, жалио се на Гавриловића тражећи подршку код тадашњих руководилаца Службе државне безбедности Србије.

То је време када је шеф био Јовица Станишић, да се Гавриловић смени, од стране, удаљи и тако даље, јер га је ометао у вођењу разноразних прљавих послова. Зоран Мијатовић тада није успео да удаљи Момира Гавриловића, а Момир Гавриловић је био један од оних који су утицали аргументима и доказима да се до краја дисквалификује Зоран Мијатовић и да се најури из Центра ресора државне безбедности у Београду. И Зоран Мијатовић после тога неку значајнију улогу у тајној полицији није имао.

Своју нову шансу Зоран Мијатовић је дочекао када је Горан Петровић, потпомогнут својим кумом и ранијим полицијским доушником Гораном Свилановићем успео да преузме место начелника Републичког сектора државне безбедности, тада је Зорана Мијатовића поставио за свог заменика. Ово оволико детаљно причам да бисте могли да пратите и забележите све потребне податке.

Неки пријатељи Момира Гавриловића су ме обавестили да је једна од тема разговора Момира Гавриловића у кабинету председника Савезне Републике Југославије била злоупотреба положаја Зорана Мијатовића. Једна од тема је била разговор о томе како је Зоран Мијатовић омогућио својој кћерки, која се ваљда зове Наташа, новинар је "Недељног телеграфа", да злоупотребом Мијатовићевог положаја у Служби државне безбедности долази до ексклузивних информација, полуинформација и дезинформација које онда лансира преко "Недељног телеграфа".

И та Наташа, кћерка Зорана Мијатовића, некада је била активиста СПС-а, чак је била руководилац једног општинског подмлатка СПС-а. Она практично дели кабинет са својим оцем. Све што он добије као заменик начелника Ресора државне безбедности одмах и она располаже тим информацијама и онда се у њиховом штабу, ту учествују

и Горан Весић и Владимир Поповић Беба, ту вероватно учествују и Ђорговић као формални власник "Недељног телеграфа", одлучује кад ће се шта лансирати и на који начин. Наравно, некад се лансира истина, некад се лансира полуистина, а некад се лансира чиста лаж која се креира у тим круговима.

Можете да видите у свим бројевима "Недељног телеграфа", од фебруара до јула ове године, тамо где су текстови потписани инцијалима Н.М. (Наташа Мијатовић), све су то ти текстови из полицијске кухиње. Посебно је занимљив сукоб Момира Гавриловића са садашњим шефом кабинета начелника Ресора државне безбедности који се зове Борислав Галић. Он је рођак Зорана Мијатовића и по тој линији је изненада напредовао у служби, постао шеф кабинета само зато што је рођак Зорана Мијатовића, никакве друге способности нема нити некакве озбиљне препоруке.

И тај Галић је једне ноћи током агресије НАТО-а на нашу земљу од Момира Гавриловића добио задатак од веома великог значаја за Службу државне безбедности и од великог значаја за нашу земљу. Али, као оличење нерадника и несавесног човека, тај Галић је напустио место, иако је његово присуство било неопходно, и починио тежу повреду дисциплине у служби, а то је Момир Гавриловић, као његов претпостављени, констатовао и пријавио тражећи адекватну казну за Галића. Галић је одбио казну, премештај на ниже радно место, која му је изречена, дао је отказ и напустио Службу државне безбедности.

Вратио се победнички у еуфоричном расположењу када је његов ујак Зоран Мијатовић постао заменик начелника службе. То је та њихова родбинска веза и то је непотизам Зорана Мијатовића. Сада је Галић тај који пише и издаје саопштења којима ниподаштава, анулира и исмејава Гавриловићеве заслуге у одбрани земље, лансира поједине лажи за које сматра да постхумно могу компромитовати Момира Гавриловића и тако даље. То су информације до којих сам за сада дошао, настављам то да истражујем и нећу дати мира овим криминалцима из досовске власти.

Не могу досовски криминалци, предвођени Зораном Ђинђићем, да убију све часне, поштене и храбре Србе који су спремни до краја да им се супротставе. ДОС је најкриминалнија власт коју је имала Србија и кад видите једног Горана Весића на телевизији Студија Б, видите да је то тип рођеног криминалца каквог је Лунброз својевремено описивао, то је у теорији у науци одавно проучено.

Знаете, постоји категорија људи који се роде као криминалци, којима је то у генима, ви видите на основу његове физиономије, на основу израза лица, на основу погледа, на основу неких других телесних особина, да је то типични кри-

миналац. Никада толика концентрација криминалаца у власти у Србији није запамћена. Било је и раније криминалаца, ви знате многе смо и ми прозивали, али никада их толико није било и никада криминалци нису толико важну улогу играли, они сада све држе у својим рукама и код нас се десило нешто што све земље на свету покушавају да избегну. Ниједна земља на свету не може потпуно да уништи криминал, а код нас се десило монополизам једне криминалне банде, код нас једна криминалана банда свим стварима управља.

Ту је Владимир Поповић Беба, чију фотографију вероватно још не можете нигде ни да пронађете, али директни Ђинђићев извршилац за прљаве послове и тако даље. Ово је ствар која се по нашем мишљењу мора рашчистити на седници Републичког парламента и ово је разлог за обарање Владе Србије. Ако Коштуница неће да обара Владу Србије, а од њега све зависи, онда ће и он сносити директну одговорност и кривицу за све што се дешава. Не може он да се прави невин и наиван као француска собарица, а да неком својом политичком снагом омогући функционисање овакве владе. За све што уради Ђинђићева влада и он је одговоран и што је дуже Ђинђићева влада на власти у Србији то је већа одговорност Војислава Коштунице, он се од тога једноставно не може оправдати.

Новинар: Ако сам добро разумела, ви оптужујете људе из власти да су они наручиоци убиства Момира Гавриловића?

Др Шешел: Да, власт је убила Момира Гавриловића, ја не могу да кажем ко је тачно дао налог иди убиј, и не могу да кажем ко је лично био извршилац, али нема ко други, власт га је убила.

Новинар: Зашто, који је мотив ту био?

Др Шешел: Ја сам вам већ рекао неке чињенице, сад сам вам их изнео. Прво, хтели су да спрече да изнесе све што зна о разним криминалцима из садашњег врха власти, а он је знао много, он је био непосредно одговоран за надзирање опозиционих партија, знао је о сваком опозиционом лидеру за ових десет-дванест година буквално све, знао је ко је од садашњих лидера ДОС-а радио за тајну полицију, ја сам вам већ рекао случај Горана Свилановића, затим очигледна је чињеница да је Коштуница хтео да формира неку алтернативну службу безбедности, то је очигледна чињеница, због свих тих разлога Гавриловић је сметао. Шта друго може бити разлог, шта може бити разлог човек који је напустио службу који се бави неким ситним приватним пословима да се ликвидира.

Новинар: Како коментаришете последњи текст у "Недељном телеграфу", где је његова супруга рекла да је Гавриловић помогао Ђинђићу да оде у Црну

Гору за време бомбардовања, да га је лично одвео тамо, да ли мислите да је то истина или да можда Служба диктира сада његовој супрузи шта да говори?

Др Шешељ: То не могу тачно да кажем, није немогуће, да је неко из Службе државне безбедности или из старих структура и тако даље учествовао у довођењу Зорана Ђинђића у Београд под било којим мотивом. Ја сам вам данас изнео само оне информације за које гарантујем да су сто посто тачне, ја нисам човек који воли да нагађа, нити могу нека своја евентуална нагађања да трансформишем у тврдњу коју ћу изнети на конференцији за штампу. Овде могу изнети само оне чињенице које су непобитно тачне.

Али, очигледно да један центар служећи се "Недељним телеграфом" лансира разноразне измишљотине, клевете и полустистине, силује их некада и са истинитим чињеницама да би био убедљивији по налогу Демократске странке и Зорана Ђинђића и његових људи као што су Владимир Поповић Беба, Горан Весић, Чедомир Јовановић и тако даље. То је очигледно, уместо да ДОС води обећану борбу против криминала, за шта се залагао у предизборној кампањи, он је много више криминализовао Србију него што је то био случај за време претходне власти.

Наравно, ово је тек врх леденог брега, много тих чињеница ће сигурно изаћи на површину, јер како наш народ каже "Заклела се земља рају да се све тајне сазнају". Српска радикална странка захтева хитно заседање Републичке скупштине, ми сами немамо довољно потписа да бисмо то изнудили али ми смо спремни да гласамо за обарање Ђинђићеве владе, на потезу је Коштуница. И Коштуница не сме да остави сувише много времена Ђинђићу, јер Ђинђић је покренуо широку акцију потку-

пљивања народних посланика из Демократске странке Србије, из СПС-а и из још неких странака за које претпоставља да би начелно могле бити против његове владе. Једноставно, не треба му оставити довољно времена да он то поткупљивање постигне у оној мери у којој му је то потребно.

Новинар: Да ли ћете отићи код јавног тужиоца?

Др Шешељ: Не, то је глупост. Зашто да ја идем код Ђинђићевог јавног тужиоца, тај тужилац све зна боље од мене, зашто да ја идем мечки на рупу, немам уопште разлога с њим да разговарам. Па видите у каквом нам је стању судство, судство суди само по Батићевим налозима, полицију злоупотребљава Душан Михајловић, то су до краја криминализоване структуре.

Видите шта су урадили сада у Врању. У Врању суд донесе одлуку да се осумњичени окривљени пуште да се бране са слободе, па онда онај глупи генерал Крстић и Небојша Човић нападну судију што је пустио окривљене да се бране са слободе и судија онда мора сам себи да плуње у лице и да их поново ухапси. Можда је судија погрешно што их је пустио на слободу, ја у то нећу да улазим, али у правосудју су грешке могуће начелно, али не сме извршна власт, не сме један генерал, не сме један потпредседник Владе себи да дозволи да напада конкретну судијску одлуку. То је много виши облик кршења уставности и законитости него оно што је судија евентуално погрешно и не сме се дозволити да суд поступи по налогу извршне власти, генерал нареди или Човић нареди као потпредседник Владе и суд одмах хапси. То не сме. Ми се враћамо у комунизам, то смо имали под Титом.

Ми смо хтели да изградимо независно судство. У независном судству су такође могуће грешке, али како се оне испра-

вљају, жалбама, вишим судским инстанцама, тужилац је могао да се жали Окружном суду, зашто су они пуштени да се бране са слободе ако су криви, ја нећу да улазим уопште у њихову кривицу, јесу ли или нису криви, јер тамо где је умешан Човић или генерал Крстић тамо су сигурно прљаве ствари. Он и даље сарађује са Шиптарима у шверцу дувана у шверцу оружја, ко зна шта још шверцују, а сад им проблем униформе, а то нам се дешава. Док је таква ситуација у судству ми судство заправо немамо.

Није случајно Батић чекао да буде министар правде па да онда нагло добије све судске процесе које је као неуспешни адвокат водио, па чак да тражи обнову и неких ранијих процеса које је ко зна кад изгубио. То је најжалост судбина Србије под новом влашћу која настоји да се и даље зове демократском, а која све више подсећа на Титово комунистичко време.

Новинар: Да ли ви очекујете да ће вас тужити због ових оптужби?

Др Шешељ: Могу да ме туже у свако доба, ја нигде нећу бежати, нећу се отимати кад дође полиција по мене, ја сам увек спреман да изађем пред било који суд. Мени је савест мирна, немам чега да се бојим, а толико верујем у своје принципе да сам спреман за њих и да погинем, а не само да идем на робију.

Новинар: Кажете да немамо судство, да ли онда имамо полицију и војску?

Др Шешељ: Имамо полицију и војску, али они су репресивни апарат у свакој земљи. Полиција и војска су онакве какав је правни поредак у држави, ако функционише модерни правни поредак, онда су полиција и војска у служби демократије, ако је правни поредак аутократски и криминализован онда су, силом прилика, и војска и полиција, без обзира шта желе појединачно војници и полицајци, у служби таквог поретка. Они су сервис поретка а не политички фактор.

Новинар: Верујете ли да у оквиру војске и полиције постоје поделе?

Др Шешељ: Па ја не знам о каквим је ту поделама реч, очигледно је да је војска под контролом Коштунице, а полиција под контролом Ђинђића, не знам да ли постоје неке посебне озбиљне поделе унутар врхушке, једне или друге, али очигледно постоји дубока подела између Ђинђића и Коштунице и та подела додатно угрожава Србију и Савезну Републику Југославију.

Новинар: Да ли те поделе могу довести до сукоба?

Др Шешељ: Надамо се да неће доћи до сукоба војске и полиције, надамо се да су довољно паметни и војници и полицајци да не дозволе да их неко уведе у такав сукоб, а међу функционерима постоји сукоб одавно. Ви видите да посебно тајне службе контролирају једна другој, полицијска и војна.

КО ЋЕ КОМЕ, АКО НЕЋЕ...!

Убиство бившег високог функционера Службе државне безбедности, Момира Гавриловића заувек је поделило ДОС и отворило серију изношења "прљавог, демократског веша".

У жижи сукоба и акције Демократске странке "тражимо информатора" нашли су се Александар Тијанић, саветник председника Југославије и Горан Весић саветник Савезног министра унутрашњих послова

Једно је сигурно, убиство Момира Гавриловића има политичку позадину. Ускоро ће се, све су прилике, ДОС наћи пред новим сукобом поводом расписивања избора. О другој опцији у смислу договора и реконструкције Владе чини се да је, после "рата саопштењима" илузорно говорити а камоли писати.

У свеприсутној хистерији, чији је "окидач" било свирепо убиство Момира Гавриловића, "мушки" су се дохватили Тијанић и Весић. У потрази за НН лицем које је "позвонило" на узбуну и проследило информације дневном листу "Блиц", на чистину су изашли Горан Весић, који тражи лице и Александар Тијанић, који очигледно већ дуже време чека Весића да му "изађе на црту".

Тако смо имали прилику да чујемо још понешто о методологији рада Демократске странке, о профилу Александра Тијанића и Горана Весића и о њиховим намерама. Целокупан медијски простор постао је арена личног обрачуна, лице које није видело Гавриловића - Александра Тијанића и саветника федералног министра за унутрашње послове који је "нашао лажова" - Горана Весића.

Ево како је изгледала једна епизода сукоба Тијанића и Весића (односно Демократске странке Србије и Демократске странке):

Александар Тијанић: "Да постоји неки суд који суди полуписменима због употребе превелике количине придева, ја бих Горана Весића тужио том су-

лу. Баш због тих придева којима се обратио мени - због тврдњи да сам ја особа која је разговарала са покојним Гавриловићем, да сам ја садржај разговора пренео медијима, због претњи да ћу ићи у затвор и због намерног обмањивања српске јавности, што спада у опште добро и подлеже кривичном закону - Весића ћу тужити суду. Уместо да трага за убицом, Весић је, као мали полицајац, јавности понудио фатаморгану да би се та јавност до краја заварала. Због свега тога Весић треба да дође на суд да бисмо видели колико је до сада прљавих послова и чишћења унутар странке и око странке обавио за свог газду.

Господин Весић је усисивач ДС-а. Газда га укључи кад хоће и кад затреба. Све што тај усисивач скупи представља праšину, паучину, односно оно што у Србији називају отпадно сировином. Али нећу да се бавим Весићем који је безначајан, јер се овде ради о покушају врха једне велике странке да свесно обликује целокупну српску јавност и да сакрије одговор на питање ко убија по Србији".

Горан Весић: "Знам да је медијски саветник председника СРЈ најавио тужбу против мене, али не коментаришем глупости које говори Александар Тијанић. Он је човек са пуно проблема и сам је за себе довољан проблем. На ту тему не желим више ништа да додам".

На крају, како год било, јасно је да су своје "тигрове" пустили да "оштре канџе" лидери Демократске странке Срби-

је (Коштуница) и Демократске странке (Ћинђић), претпостављамо помно пратећи престојивање навијача (бирачког тела) у Србији званог "виртуелни избори".

Истина, успели су да наметну топ тему, односно да је оно са чим се "леже на спавање" и ујутру буди, у Београду, постао рат Коштунице и Ћинђића (тако да се и не размишља о томе да је живот у Србији постао прави луксуз).

Док се препуцавају Тијанић и Весић, председник Југославије (који је прекинуо свој годишњи одмор да би одбранио кабинет) још увек је на одмору. Јавност скоро да не може да наслути расплет овог "замешатељства" али је неподељено следеће - да нема повратка на старо када је реч о односима у ДОС-у као и да ће епилог целе ситуације донети многе празне столице у врху Српске владе па тако и ДОС-а. Сасвим је сигурно да је ледени брег ДОС-а почео да се топи. Још само остаје да разјаснимо како ће се понашати они који су Демократској опозицији Србије дали логистичку подршку уочи септембарских избора прошле године (а јесу владе, пардон, невладине организације земаља западне демократије). Зашто ово истичемо?

Чини се, да овај озбиљан сукоб и поларизација у ДОС-у више личи на сукоб интереса рецимо, Америке и Европске уније. Уосталом, догађаји у најави ће показати да ли смо и овај пут на правом трагу!

Коста Чавошки и Милован Дреџун тет а тет
о "строго поверљивим тајнама" Небојше Човића

ЧОВИЋЕВА КОСТ У ГРЛУ

У средствима јавног информисања довољно дуго пратимо крсташки рат на линији Чавошки-Човић (с времена на време се појави Милован Дреџун, војно-политички коментатор) поводом рада Координационог тела за југ Србије; а у последње време поводом решавања статуса Косова и Метохије

С обзиром да у овој причи једино нервозно реагује Небојша Човић (не штедећи којекакве погрде и опскурне атрибуте при описима личности), чини се да истина креће у правцу Чавошког и Дреџуна

И стини за вољу, јавност није упозната са постигнутим (потписаним) споразумима који се тичу југа Србије, јер ниједан од документа није прошао кроз надлежне институције као што су Републичка и Федерална скупштина. Досадашње искуство говори да извршним властима (како у Србији тако и на савезном нивоу) законодавна власт само отежава и пролонгира посао?! За правну државу би то иначе била катаклизма. С обзиром, да је државна организација у оквиру које преживљавамо у вид стању од 5. октобра, онда се није чудити што свих осамнаест лидера ДОС-а делују потпуно аутономно одговарајући притом сами себи. С тога, када чујете приче о легализму и легитимитету верујте да је тежиште, основа чиста и једноставна лаж.

Из нама, тотално хаотичне слике си-

туације на југу Србије, само Човић скаче као "једини човек од поверења" да брзо и ефикасно реши ситуацију, у нову слику - Косова и Метохије. Тако се понавља редослед догађаја као пред формирање координационог тела за југ Србије (овде као да се, не дај Боже, ради о већ смишљеном сценарију) тек ето новог сукоба са проф. др Чавошким који некако увек дође до "поверљивих" докумената и Милована Дреџуна са главним оперативцем _____ (ово није штампарска грешка већ чекамо потврду добро обавештеног извора блиског врху _____).

Тако, из личног става проф. др Косте Чавошког овом приликом издвајамо следеће: "Потпуно неочекивано, дошло је до озбиљног спора између Милована Дреџуна и Небојше Човића. На основу аутентичних докумената, које очигледно има у рукама, Дреџун је упозорио:

— да копнена зона безбедности није укинута;

— да је стављање у изглед њеног укидања само средство да се владе Србије и Југославије присиле да своје косовско-метохијске сународнике изведу на противуставне новембарске изборе;

Небојша Човић по повратку из Брисела изјавио

Америка нуди сарадњу ВЈ

Српске партије излазе на косовске изборе? Одлуци о изласку на бирачка места претходиће регистрација партија

СТРАНА 2

КО ЋЕ КОМЕ, АКО НЕЋЕ...!

Убиство бившег високог функционера Службе државне безбедности, Момира Гавриловића заувек је поделио ДОС и отворило серију изношења "прљавог, демократског веша".

У жижи сукоба и акције Демократске странке "тражимо информатора" нашли су се Александар Тијанић, саветник председника Југославије и Горан Весић саветник Савезног министра унутрашњих послова

Једно је сигурно, убиство Момира Гавриловића има политичку позадину. Ускоро ће се, све су прилике, ДОС наћи пред новим сукобом поводом расписивања избора. О другој опцији у смислу договора и реконструкције Владе чини се да је, после "рата саопштењима" илузорно говорити а камоли писати.

У свеprisутној хистерији, чији је "окидач" било свирепо убиство Момира Гавриловића, "мушки" су се дохватили Тијанић и Весић. У потрази за НН лицем које је "позвонило" на узбуну и проследило информације дневном листу "Блиц", на чистину су изашли Горан Весић, који тражи лице и Александар Тијанић, који очигледно већ дуже време чека Весића да му "изађе на црту".

Тако смо имали прилику да чујемо још понешто о методологији рада Демократске странке, о профилу Александра Тијанића и Горана Весића и о њиховим намерама. Целокупан медијски простор постао је арена личног обрачуна, лице које није видело Гавриловића - Александра Тијанића и саветника федералног министра за унутрашње послове који је "нашао лажова" - Горана Весића.

Ево како је изгледала једна епизода сукоба Тијанића и Весића (односно Демократске странке Србије и Демократске странке):

Александар Тијанић: "Да постоји неки суд који суди полугисменима због употребе превелике количине придева, ја бих Горана Весића тужио том су-

ду. Баш због тих придева којима се обратио мени - због тврдњи да сам ја особа која је разговарала са покојним Гавриловићем, да сам ја садржај разговора пренео медијима, због претњи да ћу ићи у затвор и због намерног обманљивања српске јавности, што спада у опште добро и подлеже кривичном закону - Весића ћу тужити суду. Уместо да трага за убицом, Весић је, као мали полицајац, јавности понудио фатаморгану да би се та јавност до краја заварала. Због свега тога Весић треба да дође на суд да бисмо видели колико је до сада прљавих послова и чишћења унутар странке и око странке обавио за свог газду.

Господин Весић је усисивач ДС-а. Газда га укључи кад хоће и кад затреба. Све што тај усисивач скупи представља прашину, паучину, односно оно што у Србији називају отпадном сировином. Али нећу да се бавим Весићем који је безначајан, јер се овде ради о покушају врха једне велике странке да свесно обликује целокупну српску јавност и да сакрије одговор на питање ко убија по Србији".

Горан Весић: "Знам да је медијски саветник председника СРЈ најавио тужбу против мене, али не коментаришем глупости које говори Александар Тијанић. Он је човек са пуно проблема и сам је за себе довољан проблем. На ту тему не желим више ништа да додам".

На крају, како год било, јасно је да су своје "тигрове" пустили да "општре канце" лидери Демократске странке Срби-

је (Коштуница) и Демократске странке (Ђинђић), претпостављамо помно пратећи престројавање навијача (бирачког тела) у Србији званог "виртуелни избори".

Истина, успели су да наметну топ тему, односно да је оно са чим се "леже на спавање" и ујутру буди, у Београду, постао рат Коштунице и Ђинђића (тако да се и не размишља о томе да је живот у Србији постао прави луксуз).

Док се препуцавају Тијанић и Весић, председник Југославије (који је прекинуо свој годишњи одмор да би одбранио кабинет) још увек је на одмору. Јавност скоро да не може да наслути расплет овог "замешатељства" али је неподељено следеће - да нема повратка на старо када је реч о односима у ДОС-у као и да ће епилог целе ситуације донети многе празне столице у врху Српске владе па тако и ДОС-а. Сасвим је сигурно да је ледени брег ДОС-а почео да се топи. Још само остаје да разјаснимо како ће се понашати они који су Демократској опозицији Србије дали логистичку подршку уочи септембарских избора прошле године (а јесу владе, пардон, невладине организације земаља западне демократије). Зашто ово истичемо?

Чини се, да овај озбиљан сукоб и поларизација у ДОС-у више личи на сукоб интереса рецимо, Америке и Европске уније. Уосталом, догађаји у најави ће показати да ли смо и овај пут на правом трагу!

Коста Чавошки и Милован Дреџун тет а тет
о "строго поверљивим тајнама" Небојше Човића

ЧОВИЋЕВА КОСТ У ГРЛУ

У средствима јавног информисања довољно дуго пратимо крсташки рат на линији Чавошки-Човић (с времена на време се појави Милован Дреџун, војно-политички коментатор) поводом рада Координационог тела за југ Србије; а у последње време поводом решавања статуса Косова и Метохије

С обзиром да у овој причи једино нервозно реагује Небојша Човић (не штедећи којекакве погрде и опскурне атрибуте при описима личности), чини се да истина креће у правцу Чавошког и Дреџуна

И стини за вољу, јавност није упозната са постигнутим (потписаним) споразумима који се тичу југа Србије, јер ниједан од документа није прошао кроз надлежне институције као што су Републичка и Федерална скупштина. Досадашње искуство говори да извршним властима (како у Србији тако и на савезном нивоу) законодавна власт само отежава и пролонгира посао?! За правну државу би то иначе била катаклизма. С обзиром, да је државна организација у оквиру које преживљавамо у вл стању од 5. октобра, онда се није чудити што свих осамнаест лидера ДОС-а делују потпуно аутономно одговарајући притом сами себи. Стога, када чујете приче о легализму и легитимитету верујте да је тежиште, основа чиста и једноставна лаж.

Из нама, тотално хаотичне слике си-

туације на југу Србије, само Човић скаче као "једини човек од поверења" да брзо и ефикасно реши ситуацију, у нову слику - Косова и Метохије. Тако се понавља редослед догађаја као пред формирање координационог тела за југ Србије (овде као да се, не дај Боже, ради о већ смишљеном сценарију) тек ето новог сукоба са проф. др Чавошким који некако увек дође до "поверљивих" документа и Милована Дреџуна са главним оперативцем _____ (ово није штампарска грешка већ чекамо потврду добро обавештеног извора блиског врху _____).

Тако, из личног става проф. др Косте Чавошког овом приликом издвајамо следеће: "Потпуно неочекивано, дошло је до озбиљног спора између Милована Дреџуна и Небојше Човића. На основу аутентичних документа, које очигледно има у рукама, Дреџун је упозорио:

– да копнена зона безбедности није укинута;

– да је стављање у изглед њеног укидања само средство да се владе Србије и Југославије присиле да своје косовско-метохијске сународнике изведу на противуставне новембарске изборе;

Небојша Човић по повратку из Брисела изјавио

Америка нуди сарадњу ВЈ

Српске партије излазе на косовске изборе? Одлуци о изласку на бирачка места претходиће регистрација партија

страна 2

– да наше војне и полицијске снаге у сваком тренутку морају да напусте ову зону ако им командант Кфора то нареди;

– да интервентне снаге ВЈ и МУП-а морају чак да напусте Прешево, Бујановац и Медвеђу, иако се ови градови налазе изван ове зоне, да би их заменила некаква мултиетничка полиција.

Да је хтео да буде опсежнији и уверљивији, Дрецун је још могао навести да, према овим документима:

– наше војне и полицијске снаге, изузев локалне полиције, не смеју бити стациониране ни у једном селу сектора у којем живе Арбанаси;

– да ће се пре уласка наших снага у овај сектор јавно нагавестити одговорна амнестија арбанашких терориста, који се иначе у самом тексту квалификују као "екстремисти";

– да ће посматрачка мисија Европске уније и чланови Комисије за примену споразума имати потпуну слободу кретања унутар овог сектора као каква дипломатска мисија;

– да се одређује начин на који ће се унутар овог сектора спроводити закони Србије и Југославије.

На све ове несумњиво тачне тврдње, које је Дрецун само делимично објавио, Човић је одговорио љутило и неодмрено. То су гомиле лажи и срамоте – вели Човић – које шире медиокритетет; а парче изворног документа су им доставили они којима не одговара мир на југу Србије.

Много је, међутим, важније Човићево оспоравање истинитости онога што је Дрецун изјавио. Да би се утврдило ко од њих двојице говори истину, ваља рећи да је Човић углављивао, а генерал Нинослав Крстић потписивао више међународних уговора, чија је друга страна Атлантски пакт. Најпре су немачки бригадни генерал Манфред Енгелхарг и

генерал-потпуковник Нинослав Крстић потписали Споразум о тактичким операцијама снага СРЈ; потом је командант Кфора у више наврата упућивао обавештење о намерама за улазак снага СРЈ и Републике Србије у поједине секторе КЗБ-а, а затим је генерал Крстић потписивао формуларе о прихватању, чиме су заправо закључивани међународни уговори.

Као већ искусни преговарач, Човић би морао да зна да се сви међународни уговори морају ратификовати, што према члану 78. тачки 4. Устава чини Савезна скупштина, и потом објавити у "Службеном листу".

Зато му предлажемо да одмах обелодани све уговоре које је он углавном а генерал Крстић потписивао и да их потом упуту Савезној скупштини да их она потврди. Такође му саветујемо да објави цело писмо које му је генерални секретар Атлантског пакта Џорџ Робертсон недавно упутио да бисмо се и ми уверили да је најављена "релаксација

копнене зоне безбедности" условљена пуштањем низ воду наших косовско-тохијских сународника и њиховим приливањем да изађу на противуставне новембарске изборе.

Уколико нема петљу да то учини, онда бар треба да у овој ствари држи језик за зубима, а да се заузврат потпуно уживи у улогу америчког кандидата на српским председничким изборима" (Глас, 30. јули 2001, лични став К. Чавошског)

Ово нас, очигледно уводи у потпуно ново поглавље процеса рекомпозиције Балкана и југоисточне Европе. Публицитет, јавност, институције система у овој су причи непотребне – аминовање одлукама власти погнутих глава јесте и директна последица "референдума" од 24. септембра 2000. године. Шта сте градили то сте и добили. Без љутње, то је једино логика која управља догађајима који ће очито изменити све од народа до институција и организација нечега што ће се звати државом.

МИСТЕР КЕШОЛОВАЦ

О српском премијеру свако се труди да сазна нешто још, што и није неубичајено, јер се ради о човеку који је био менаџер кампање ДОС-а (која је одувала Слободана Милошевића са трона), и о човеку који је постао "страх и трепет" Србије. Читајући све оно што је до сада о њему написано, од "Национала" до "Шпигла", ми над собом имамо "практичног бизнисмена" који не преза од употребе свих средстава до остварења циља

Међутим, оно што у последње време брине нацију, јесте "шта је српском премијеру циљ", а мора се признати (узимајући у обзир последње догађаје) помало и плаши

Вероватно сте, с обзиром на најаву, помислили да ћемо писати о убиству Момира Гавриловића или о писању "Национала", односно о дуванској афери. Е, па, нећемо.

У наставку текста следи оно што је нама привукло пажњу, а претпостављамо да ће вас оставити без коментара. А то је отворено писмо чланова Независног синдиката запослених у "Војвођанској банци", које је адресирано на српског премијера и министра полиције.

Ово писмо на директан начин упућује на злоупотребу службеног положаја (уколико се супротно не докаже) првог човека Србије, те је сваки коментар овог писма сувишан. Можда треба напоменути и евентуално изразити бојазан да је ово отворено писмо још један "пуцањ у празно". Јер, да је веровати институцијама, а ту првенствено мислимо на правосудје и полицију, и покојни Гавриловић би оно што је имао поделио са надлежним органима, а не са Кошпунцом.

Дакле, да занемаримо центар моћи који влада Србијом, а јесте гравитационо поље српског премијера (са свим оним што се у њему налази) истине ради да вас упутимо у стварни свет око нас.

Живот ван домаћаја

"Имамо чврсте доказе да сте ви лично стали иза нашег директора, Животе Михајловића, спречавајући његово привођење и хапшење од стране нове српске полиције. Два пута је ваш шеф кабинета, господин Милић, интервенисао

Деманти из кабинета српског премијера

"Премијер Србије никада није интервенисао ни за кога у Министарству унутрашњих послова. Штавише, органи Министарства унутрашњих послова и Турилаштва потпуно су независни у вршењу свог посла и председник владе нема никаквих формалних овлашћења како би утицао на њих. Уставом и законима тачно је одређено шта је надлежност ког органа у државном апарату.

Надзор над радом банака и кадровским решењима у банкама има савезна администрација и Народна банка Југославије. Влада Републике Србије нема никакве надлежности над радом банака".

Зоран Ђинђић писао Шредеру да пошаље обећану помоћ

Молба Немачкој да спаси Владу

Српски премијер упозорио Шредера да ће колапс Владе Србије моћи да буде избегнут само ако обећани зајам стигне у Београд пре краја августа страна 6

и наређивао да се Живота не дира. А исто то у два наврата учинио је и Небојша Човић, који је, својевремено, као директор ФМП-а, био Михајловићев миљеник и добијао кредите када је и колико хтео. Не знамо да ли сте и ви добили нешто, али ако јесте, то треба да вратите, јер се не ради о Животином приватном новцу, већ о средствима Војвођанске банке. Ако, пак, нисте, објасните нам зашто онда не дозвољавате да се Михајловић изведе пред суд. И поред тога што је доказни материјал обрађен, након тога није поднета никаква кривична пријава. Неки привредни руководиоци су ухапшени за ситне лоповлуке, а

наш директор, који је учинио сва могућа кривична дела, још није ни оптужен.

Тражимо да се одмах омогући полицији да ради по закону, без привилегованих и заштитених, који су ван домашња правде, а да се ви лично заложите да се Животин случај што пре расветли.

Ако је човек невин, како се сам приказује, нека се ослободи неправедних оптужби, а ако није, нека плати за своја злодела, као и остали криминалци".

Између осталог, Независни синдикат

Војвођанске банке свом директору, Животи Михајловићу, ставља на терет "незаконито присвајање стана у вредности од 200.000 марака, утајају пореза тежку 200.000 марака; мито и корупцију; незакониту купопродају девиза".

Новосадска полиција је, како сазнајемо, шест месеци обрађивала предмет и проследила га Републичком МУП-у, где је "све сторнирано из премијеровог кабинета".

Дакле, коцка је бачена...

Зоран Ђинђић замолио Шредера да пошаље обећану помоћ

Сто милиона марака или пада српска влада

Зајмом би се пребродила енергетска и саобраћајна криза

БЕРЛИН (Тајпуг) - Председник српске владе Зоран Ђинђић упутно је у петак „шпијунски“ писмо немачком канцелару Герхарду Шредеру с молбом да влада у Берлину хитно упути Србији обећани кредит од 100 милиона марака, извештава недељник „Шпигел“ из Хамбурга у броју који ће се у понедељак појавити на kiosцима.

Ђинђић је, према „Шпиглу“, упозорио Шредера да ће колапс његове владе моћи да буде избегнут само ако обећани зајам стигне у Београд пре краја августа.

„Овим зајмом треба да буду пребројена уска грла у домену енергетике и саобраћаја у Србији“, објашњава „Шпигл“.

Ђинђић се претходно обратио немачком министру финансија Хансу Ајхелу, али без успеха, каже хамбуршки недељник. Није помогла ни интервенција Волфганга Клементга, председника владе најмногољудније и

набогатије немачке покрајине Северна Рајна - Вестфалија, нити пак молба министра за

Фото: З. Мило

привредну сарадњу и развој, госпође Хајдемари Вјечорек-Цојл. Ајхел је, каже „Шпигл“, остао непоколебљив, јер не-

гови чиновници желе да напре сачекају исход септембарских преговора Југославије и Париског клуба кредитора о репрограмирању југословенског спољног дуга. То практично значи да би билатерално репрограмирање дуга било могуће тек крајем октобра, констатује „Шпигел“ и додаје Ђинђићев коментар да то: „До тада ћемо бити у ча-бру“.

„Шпигл“ на крају подсећа да је, непосредно после пада режима Слободана Милошевића, немачка влада обећала Ђинђићу „великодушну помоћ“. Лиет при том цитира једну изјаву канцелара Шредера, који је свом српском колеги поручио: „Наравно да можете да рачунате на нас“.

Хамбуршки недељник, такође, подсећа на чињеницу да „бюрократе Европске уније“ тренутно блокирају исплату 1,28 милијарди долара помоћи Југославији, која је договорена на донаторској конференцији у Бриселу, крајем јуна.

**Бюрокрације
блокирају
исплату**

МИЛАН СТ. ПРОТИЋ - ОПАСАН СВЕДОК

Скандал у "префињеном" новокомпонованом, револуционарном свету дипломатије, изазвао нико други, до амбасадор Југославије у Вашингтону - Милан Ст. Протић

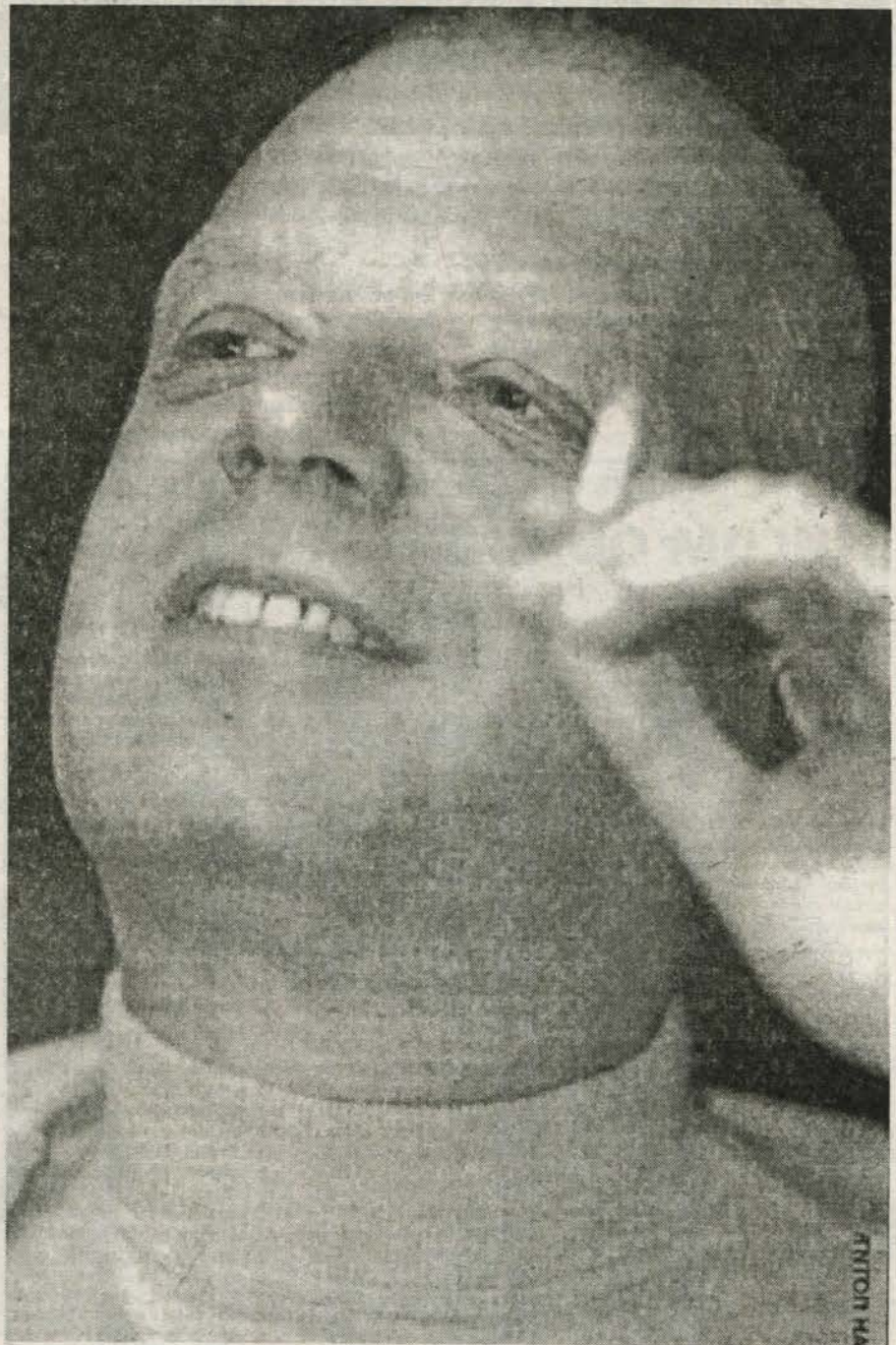
Долазак његове светости, патријарха Павла, у Сједињене Америчке Државе искористио је југословенски амбасадор Милан Ст. Протић за освештање просторија амбасаде у Вашингтону.

Ова вест је узбуркала јавност и отворила врата правом скандалу о којем се дуго писало. Можда овај чин и не би попримио толике размере, да "његова екселенција" није дозволио себи недипломатско, или да будемо прецизнији, крајње бахато понашање.

Да кренемо од почетка - његова светост, патријарх српски, господин Павле, кренуо је у обилазак српске православне заједнице у Сједињеним Америчким Државама. Том приликом, одговорио је на позив Милана Ст. Протића да освешта просторије југословенске амбасаде. То је изазвало протесте у јавности због тога што наш амбасадор у Сједињеним Америчким Државама није претходно обавестио никога, па тако није добио дозволу за изузетно осетљив чин, као што је за дипломатски кор неубичајено освештање просторија наше амбасаде. Уверени смо да је Ст.

... У мом случају, очигледно је да мени шеф не треба. Мени нико не треба да соли памет шта ја треба да радим... Ако тако мисле да треба онда нека ме замене! Ја мислим да не треба да ме склоне из Вашингтона. Ја сам ту врховни судија! Али, да ми неко попује, то је у мом случају искључено."

Из интервјуа
Ст. Протића
недељнику "Време"

Јовица Продановић саветник у Савезном министарству иностраних послова тражи опозив југословенског амбасадора у Вашингтону: "Сматрам се одговорним и позваним да дам оцену о настуцима господина Протића у САД. Нанео је непроцењиву штету СРЈ и актуелном руководству понизивши их до мере какву ниједна озбиљна земља не може да дозволи.

Протић је препотетно давао оцене о свом раду а да није поштовао ни основне норме које важе у међудржавним односима. Тиме је дискредитовао и америчке личности, од председника Буша до других званичника, са којима он односе своди на "фамилитарност", уносећи самовољно и шарлатански, нове "норме" у дипломатску праксу".

Као грубе повреде дипломатског понашања Продановић наводи: "Протићево јавно исповедање о разговорима са шефом САД, државним секретаром и сенаторима, затим омаловажавање дипломатских представника других земаља. Скандалозно је и то што он јавно говори о ономе шта саветује наше политичаре који долазе у Вашингтон, даје оцене о разговорима које воде, па чак и о личностима с којима разговарају.

Све ово је довољан разлог да председник Коштуница, председник владе Пешић и министар Свиђановић хитно опозову Протића и за то изузетно важно место нађу одговарајуће персонално решење. У интересу и једне и друге државе је да се ово стање што пре оконча".

Протић ово урадио у циљу истеривања злих духова прошлости, али је тим истим чином изгледа истерао и себе из дипломатије.

Заправо, свет дипломатије и иностраних послова строго је хијерархијски уређен и дефинисан до најситнијих детаља. Постоје тачно одређена протоколна правила понашања свих чланова, а посебно шефа дипломатске мисије.

На основу строго уређених релација: дипломатска мисија - министар иностраних послова - влада - председник државе, шеф дипломатске мисије, тј. амбасадор, више фигурира него што може да помисли да може аутономно да делује. Из те перспективе (а јесте и једина могућа) реакције Ст. Протића су биле не само бахате, већ крајње аутистичне. Он, једноставно, не прихвата никакав хијерархијски поредак јер неће и не

жели никоме да полаже рачуне, а "камоли да му неко соли памет".

Дакле, разумели смо да у тако осетљивим односима, као што су југословенско-амерички билатерални односи, Протић себе види и доживљава као креатора и као проводника спољне политике (што се и дало наслутити из његових бројних изјава да остали нису ни близу способности да ефикасно и конкретно размишљају према Вашингтону).

Међутим, овакав Протићев гаф нас не изненађује. Овде је реч о човеку познатом по сличним испадима. Уколико се присетимо неких епизода из Протићевих постреволуционарних дана, овај последњи испад који је направио потпуно се уклапа у менталну слику соло играча, тј. Милана Ст. Протића.

Правила пише сам

Пети октобар је у сваком смислу представљао велики тектонски поремећај у Србији. Један од "дечице револуције" је и Милан Ст. Протић.

Како су се догађаји низали један за другим, овога човека "Нове Србије" довели су на чело престоног града. Како то по правилу бива, а у Протићевом стилу, већ тада су плуштале којекакве изјаве откривајући праву ничим спутану суштину човека који очигледно гледа само, и једино, своје интересе.

Међутим, оно што је било већ тада изненађујуће, јесте Протићево незнање и непућеност у функционисање државне организације (у овом случају организације метрополе какав је Београд). Прво што је рекао и остао жив, јесте да је "на месту градоначелника из политичких разлога, а не да би се бавио комуналним пословима"! Ово је исто као да је рекао да му не пада на памет да

Милан Ст. Протић о гласинама да напушта Вашингтон Нисам обичан амбасадор

БЕОГРАД - Нисам изјавио свој брзи повратак из САД, међа њим да се овде прича да ћу бити смењен, али ја о томе за сада ништа не знам, рекао је амбасадор СРЈ у Вашингтону Милан Ст. Протић. - Смена амбасадора није необична ствар и то најчешће изазива разне спекулације у односу на земљу домаћина. Замерке упућене мени не односе се на мој рад у Вашингтону, већ на неке унутрашње политичке ствари. Овде се још добро не разуме чему служи дипломатски представник у страниј земљи. Ја нисам

Нетрпељивост

- Сада немам никакве везе са ДСС, осим када њихови људи сврате у Вашингтон и није тачно да нисам у добрим односима са њима. Сматрам да се ДСС прилично удаљила од својих изворних начела и осећам да многи из те партије према мени гаје одређену нетрпељивост због таквог става. Знао да се дигла велика прашина приликом доласка Патријарха Павла у амбасаду. Изгледа да је то многима сметало, а ни СММП то није прихватио са одушевљењем, али ми нису ништа званично рекли, каже Протић.

Питајте новинаре

У СММП-у кажу да вест о смени амбасадора СРЈ у Вашингтону није потекла из ове институције и да би требало питати новинаре који су ту вест објавили. Коментар помоћника министра иностраних послова Александре Јоксимовић, која се помиње као Протићев заменик, нисмо успели да добијемо, јер се, по речима службенице СММП-а, налази на службеном путу у САД.

обичан амбасадор, јер сам добио одређене руке да радим најбоље што знам у корист ове земље. Тај договор је постигнут пре мог одласка у САД, јер је то био услов да одем у Вашингтон, али се вину сви тога придржавали и то је један од проблема, наглашава Протић.

Како је истакао Протић, он већ неколико месеци настоји да промени слику о нашој земљи у америчкој јавности.

- С обзиром да нисмо имали ја-

спу спољну политику према САД, моја дужност била је да отворим све канале према америчком политичком институционалном, негирним властима, медијским и невладиним организацијама. То сам и учинио. Ниједан амбасадор у САД се није више пута од мене састајао са председником Џорџом Бушом, каже Протић, додијуби да се на амбасадорско место у Вашингтон враћа 30 августа.

Р. МИТКОВИЋ

се меша у свој посао!

Тада је била и потврђена претпоставка да ће ДОС уништити незнање и неупућеност његових лидера, као и енормна глад за моћи и реваншизмом. Кроз Протића, ослобођеног било какве дипломатске ноте у политичком обраћању, спочитавао се колективни дух целе ДОС-овске власти.

Углавном, није пуно времена прошло, тек схватили смо да Протић и није на месту које му припада, већ жели много више. Некако у исто време дошло је до чистке у дипломатији, која је Протића довела на место првог човека дипломатске мисије у Америци. Пре него што је отпутовао за Вашингтон да преда акредитивна писма, себе је "очистио" припадности "Новој Србији", која му је, очигледно, послужила као још једно средство до остварења циља.

Тако смо ми седели и чекали следећи Протићев гаф (знајући да неће проћи дуго, а да ће овај човек на себе скренути пажњу изазивањем скандала), кад ето скандала са освештавањем просторија амбасаде у Вашингтону. И ево нас опет у вртлогу јаких, али овај пут прецизно упућених Протићевих речи у центар ДОС-а.

С обзиром да је већ почело да се прича о опозиву шефа дипломатске мисије из Америке, Ст. Протић узвраћа ударац речима да он "није обичан амбасадор", да је његов услов пре постављења на амбасадорско место био да му се дају

Комнен Сераглић, опуномоћени амбасадор у Савезном министарству иностраних послова поднео је тужбу против Милана Ст. Протића због увреде професионалних дипломата и рушења угледа земље, а поводом гостовања југословенског амбасадора у Вашингтону, на Студију Б.

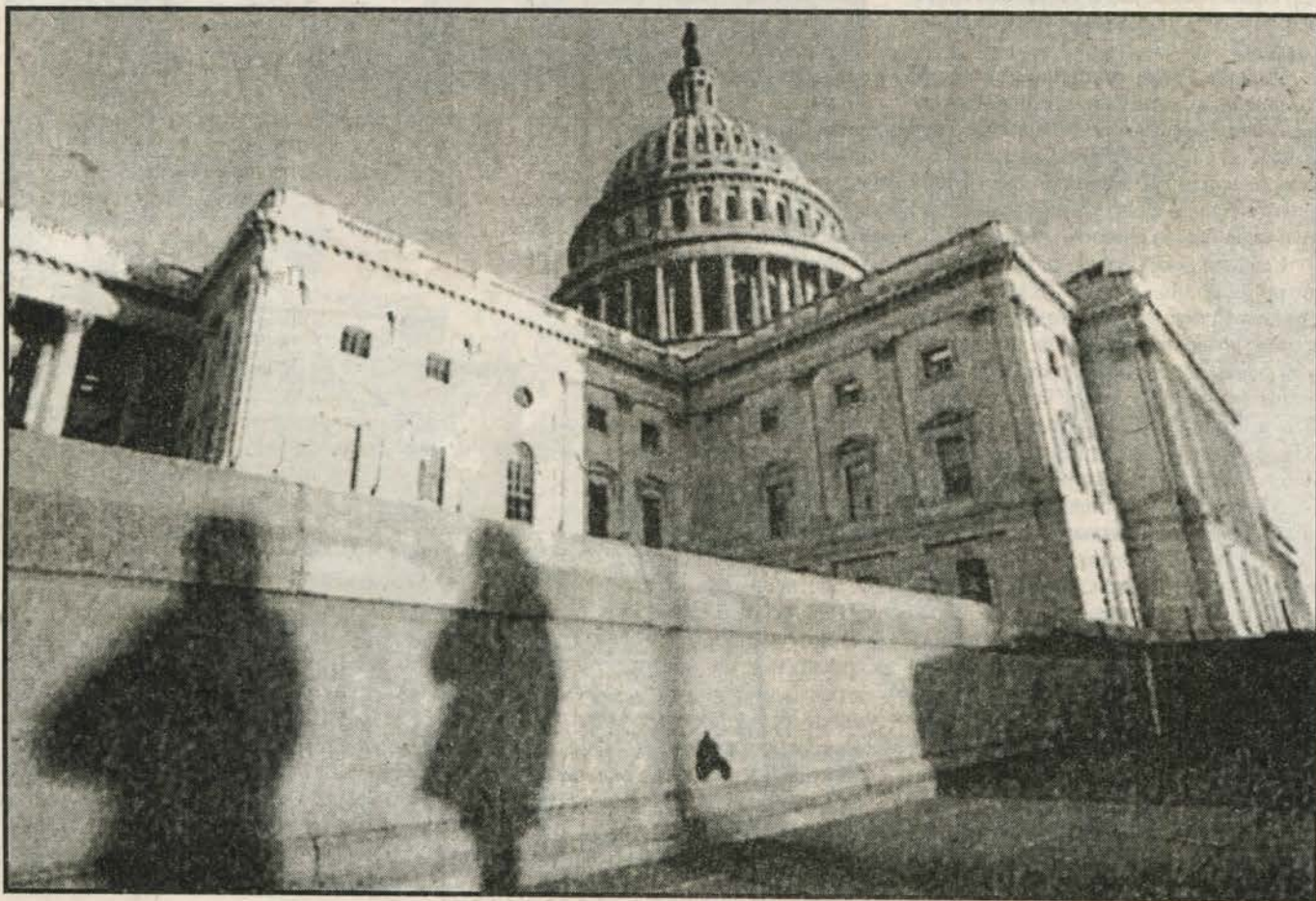
"Са господином Протићем не би требало ни полемисати, а камоли ићи на суд, да је реч само о његовом понашању. Нажалост, његово мишљење није усамљено и због тога сматрам да треба заштити углед људи који годинама поштено раде свој посао и дићи глас против рушења угледа југословенске дипломатије, па тиме и земље. У прилог томе Сераглић наводи и неке изјаве портпарола МИП-а, Александра Јоксимовић, која је у неколико листова "говорила слично, само нешто лепшим речником".

- У суштини реч је о непознавању шта је дипломатија а шта спољна политика. Кад портпарол говори о вођењу паралелне дипломатије, што је у директној вези са оним што чини Протић, поставља се питање шта би урадио председник Буш када би више од 200 америчких амбасадора, на пример, изјавило: "Мени нико не треба да соли памет...", "да мени нису претпостављени ни Коштуница, ни Пешић, ни Свилановић, ни парламент..."

"одрешене руке и потпуна слобода", да коначно не могу тек тако да га склопе, јер је он "опасан сведок"!

У времену међусобних препуцавања

челника ДОС-а, у којима се не штеше речи претње и увене, уверења смо да ће сведочење Милана Ст. Протића бити више него интригантано!

ВРЕМЕ СУШЕ У НОВИНАРСТВУ

Могло се очекивати да ће после 5. октобра такозвано независно новинарство доћи у финансијску шах-мат позицију. Западне владе и њихове невладине организације улагале су у "независне медије" с једним јединим циљем - подривање до коначног рушења Милошевића. Када је Милошевић пао, Запад је заврнуо славину. Од тог момента, од ведета "независног новинарства" сазнали смо (а да чак нисмо ни питали) све о свима и свему. У почетку је то био сукоб Ненада Цекића и Верана Матића, у којем се већ некако нашла и Бојана Лекић. Ових дана новинске ступце пуне Гордана Суша и Александар Црквењаков

Конкурс за главног и одговорног уредника националне телевизије отворио је Пандорину кутију седме силе, иначе познате по не баш чистим пословима и односима. Тек, директор Радио-телевизије Србије, Александар Црквењаков, улеће у клинч са ВИН-овом звездом, Горданом Сушом. О чему се ради?

Гордана Суша оспорила је конкурс за главног и одговорног уредника информативног програма РТС-а због неправилности, а посебно због Бојане Лекић, која се изненада појавила као будући глорур (главни и одговорни уредник). И ту прича, бар за јавност, почиње...

Сазнали смо, тако, да се према наводима Гордане Суше Демократска странка Србије уротила против ње и да јој неће дозволити да буде на тако виталном месту као што је главни човек информативног програма РТС-а, и да је за њеног егзекутора одређен директор РТС-а, њен револуционарни колега, Александар Црквењаков.

Како то обично бива, убрзо је уследило одвојено појављивање "двоје у сукобу на различитим медијима. Тако смо, по ко зна који пут, посматрали прави тениски меч који је излетео из ДОС-ове кухиње. Две стране у сукобу вратиле су нас до самих почетака српске октобарске револуције, кроз две емисије на утицајној БК телевизији. "Маска месеца" и "Није српски ћутати".

Тако је, у касним поподневним сатима, по паљењу зграде Радио-телевизије Србије, Гордана Суша похитала са својом екипом ВИН-а у Кошутњак и ВИН-овским (читај победничким)

крилима изнела програм нове револуционарне РТС. У исто време, Александар Црквењаков је, самоиницијативно, сео у свој ауто и дошао у Кошутњак у жељи да помогне револуцији. Према његовим речима, налетео је тамо на Небојшу Човића, главног оперативца октобарске револуције, који је на листу папира правио кадровску слику нове РТС. Тако је, у њиховим присећањима, време пролазило... Радило се црначки и, како су то догађаји најављивали, дошли су у ситуацију сукоба. Ту већ настаје проблем. Исти сукоб ово двоје виде дијаметрално супротно, па наивном гледаоцу пада на памет да постоји сукоб, али само на релацији Суша-Црквењаков.

Углавном, директор РТС-а демантује у популарној емисији "Није српски (пре)ћутати" наводе Суше да јој је рекао да не конкурише за место главног и одговорног уредника. Црквењаков говори како јој је, онако успут, рекао "да се они горе мрште на њу и да би било добро да поприча са њима"? Ми, ето, до данас нисмо успели да сазнамо који су ти горе и зашто се мрште на Сушу.

Још нема завртања руку

Крајње дипломатским одговорима на питања Драгана Бујошевића да ли има политичких притисака на људе из РТС-а, Црквењаков шаље јасну, али неискрену, поруку да су по среди само разговори а не уцене или претње, поткрепљујући своје тврдње реченицом: "Још

лично сматра да таква особа и није за то место.

Емисија је трајала и трајала, а ми обични, наивни, гледаоци нисмо успели да сазнамо ама баш ништа ново, сем онога - "све је у најбољем реду". А да није у реду, говорио је израз лица Црквењакова, који је неспретно покушавао да избегне одговоре на шкакљива питања превејаног Бујошевића. Покаткад је глас овог човека, као израз његовог лица и његов услахирили поглед у монитор, неодољиво одисао страхом.

нема увртања руку". Тако испада да је Суша одлетела из националне телевизије не због притисака, већ због тога што апсолутно нико није био за њу на месту главног и одговорног уредника, како каже Црквењаков - "ни запослени, ни Управни одбор, ни ДОС". Развијајући даље ту тезу чињеницом да је Суша конфликтна личност и да је са свима у сукобу (бар смо тако ми то схватили) и, на крају, коначно и он признаје да

Нисмо могли да се отмоно утиску да је први човек националне телевизије изашао пред камере да помири страсти и стави тачку на скандал који све више поприма димензије политичког скандала, а на првом месту да себе за убудуће огради од "било какве умешаности".

Какве код биле намере Црквењакова, чини се да не обећавају успех, јер, ево, како сазнајемо, у хистериичну трку за глодурa улази и непревазиђен по скандалима Ненад Цекић.

Дакле, прича, сигурни смо, неће бити краја, чини се да ће бити све занимљивија.

КОРПА ГОЛОГ ОПСТАЈКА

"Колико год да ме растужи поскупљење цена, толико ме насмеје образложење", речи су познатог сатиричара које су, ето, последњих деценија свакодневица у Србији. Међутим, чини се да је убрзање пада стандарда, беде, бола и сиромаштва осликала постмилошевићевски период, период који из дана у дан показује и доказује да је уговор ДОС-а са бирачким телом био чиста лаж

Живот је последњих месеци у Србији постао прави луксуз. Колико год се трудили да хумором разбијамо неуспеле покушаје састављања краја са крајем, све пада у воду оног тренутка када пожелимо да попунимо потрошачку корпу. То је она иста статистичка досетка којом се рачуна како живи просечна трочлана породица, конзумирајући основне животне намирнице.

Примера ради, према рачуну статистичара за јуни, потрошачка корзпа је износила 9.386 динара за домаћинства која имају централно грејање, а за домаћинства која се греју на угаљ 11.588 динара.

Просечни месечни приходи те исте породице (према статистичком узорку) за јуни су износили 8.152 динара.

Цене на мало су у јуну биле за 3,7% веће него у мају. Према речима статистичара, на скок цена је у највећој мери утицало поскупљење струје, и уколико се настави са таквим трендом раста цена, инфлација на годишњем нивоу, према проценама статистичара, била би 51%.

Овде треба поменути да овај рачун статистичара није обухватио поскупљење телефонских услуга, јер је оно дошло касније. Међутим, због калкулације на годишњем нивоу, треба се спремити на много већи проценат инфлације уколико узмемо у обзир најаве поскупљења струје, превоза, телефонских импулса, хлеба, млека (и ко зна чега још). Уосталом, довољно је

Коме ће пресести позивање на грађанску непослушност?

ДОС је током својих предизборних "каравана лажних обећања" позивао грађане на непослушност када се говорило о "поштовању обавезе према држави". Тако су их ти исти грађани "слепо послушали".

Када је ДОС "преотео државу" гласовима заведеног и лажима надојеног бирачког тела, позиви на грађанску непослушност стављени су ад акта. Тако су овога лета грађанима ДОС-ови службеници дошли да "секу струју", због неплаћених рачуна (са позамашним каматама) за утрошену електричну енергију.

У целој ситуацији "сече" најгоре је прошао Ниш. Севале су песнице и ножеви, падале су опасне претње.

Нишка Електродистрибуција није почела селективно искључивање струје на време. Одлагање "сече" образложено је недовољним бројем екипа Електродистрибуције (а, вероватно, и изостајањем подршке радника Министарства унутрашњих послова).

Када се кренуло са искључивањем струје неплатишмама, дошло је до честих инцидентних ситуација у којима су се грађани Ниша позивали на лидере ДОС-а који су им "говорили да не плаћају држави која их пљачка" (у предизборној кампањи). Тако се дошло у скоро нерешиву ситуацију наплате високих рачуна бирачком телу, које је гласало победу ДОС-а. Међутим, власт се досетила како да избегне инциденте, па је све спорне случајеве пренела судовима у надлежност.

поскупљење електричне енергије које директно утиче на раст цена, а самим тим и на пад стандарда.

С друге стране, Републички завод за тржиште рада известио нас је да је у Србији сваки пети без посла. У мају је евидентирано 770.000 људи који траже запослење, а процене су да ће до краја године бројка отићи до 850.000 људи. Свака друга активна радна жена у Србији је без посла. Око 60% стручњака је незапослено, а неквалификоване радне снаге без хлеба је 40%.

Према подацима Завода за тржиште

После поскупљења комуналних услуга, спигло је поскупљење хране.

Тако килограм свињског бута кошта 316,00 динара, килограм јунетине 298,00 динара, килограм млевеног меса (у зависности од продавнице) од 307,00 до 360,00 динара, сремска или чајна kobасица 460,00 динара, ужичка пршута 760,00 динара.

Литар зејтина кошта 56,00 динара, а произвођачи најављују поскупљење од 10-13 посто и за производе из уљне индустрије; килограм шећера кошта од 45-47,00 динара, а литар млека од септембра 24,00 динара.

Грађани окупили на протестном скупу, 14. августа 2001. године, на тргу Никола Пашић у Београду, у циљу заштите својих људских права на живот и здравље, која су угрожена применом одлука ЕПС-а о казним мерама у снабдевању домаћинства струјом, обраћају се Влади Републике Србије са захтевом:

1) Да укине одлуку о тарифном систему за продају електричне енергије са блок тарифама.

2) Да укине одлуку о повећању цена струје од 40% у јуну и 46% у октобру 2001. године.

3) Да дугове по рачунима за струју не обрачунава са затезним каматама, већ банкарским.

4) Искључење из потрошње струје није дозвољено без судског решења, и искључена домаћинства прикључе на терет трошкова Електродистрибуције.

5) Да у састав Управног одбора ЕПС-а уђу представници Синдиката пензионера Србије "Независност" и Покрета потрошача Београда.

6) Да се са положаја министра за енергетику у Влади Србије смени Горан Новаковић, због лошег решавања актуелних проблема електропривреде и кршења људских права грађана Уставом загарантованих.

Синдикат пензионера Србије "Независност"
Покрет потрошача Београда

"ЕКСПЕРТ" ДОС-а

НА ОСНОВУ
МОЈЕ АНАЛИЗЕ,
СТОЈИ НАМ
ВЕЛИКИ
ДОБИТАК !!

ња од 40% од 1. јуна, неким је донео и нечувену пљачку...

Пре извесног времена, у просторије редакције "Велике Србије" дошла је београдска породица са молбом да пренесемо целокупној јавности бруку и срамоту коју су доживели од оних за које су гласали прошле године.

О чему се ради?

Трочлана београдска породица (идентитет познат само редакцији због разумљивих разлога - успаничености и страха од демократског терора) проводила је свој одмор на оближњој планини, не слутећи шта је чека када се врати са одмора.

У међувремену се десило обрачунавање потрошене електричне енергије као последица нечитања потрошених киловата. Вероватно да ће ово многим звучати нелогично, али је сушта истина. Заправо, док је ова породица била на годишњем одмору, кућа у којој живе у Београду била је затворена, па самим тим и неприступачна за оне који су читавали бројило. Без обзира што до читавања утрошене електричне енергије није дошло, овој породици је доспео обрачун који је у себи садржао нечувену пљачку.

Заправо, на плацу ове фамилије у Београду налазе се две куће. Једна у којој живе, а друга која се не користи више од деценију. Осигурачи са бројила који је некада напајао ову стамбену јединицу електричном енергијом скинути су оног момента када се ставио кључ у браву на вратима ове куће. Међутим, овог месеца Електродистрибуција је, из само њима познатих разлога, овој породици наплатила струју коју чак нису били у могућности да потро-

ше. Да поједноставимо, украдено је око 507 киловат часова на бројилу за које се више од деценију плаћала само такса?!

Видно потрешени нечувеном плачком желели су свима да испричају срамоту коју су им нанели "њихови", и то тако што су причу пренели нама (а ми је, ето, преносимо свима вама) знајући да "радикали не презају ни од кога".

Ако сте само помислили да у наставку следи текст како ће ова "традиционално демократски оријентисана ста-

ра београдска породица" због ове бруке и срамоте коју су доживели гласати од сада за оне који су их годинама упозоравали да се овако нешто може десити уколико они који представљају демократију дођу на власт, преварили сте се. Нажалост, ова београдска фамилија спрема се да заувек напусти Београд и Србију. Како сами кажу, "чаша им се препунила".

Ово је само још једна у низу животних прича у последњих неколико месеци у Србији под ДОС-ом. Скоро да по-

стаје тишка: "Борили смо се десет година како смо знали и умели да срушимо Милошевића. Сада је све горе, само нега нема..."

Овако би се отприлике могле свести приче које слушамо у превозу, на улици, на радним местима. Што рекао професор Јован Ранковић, из ДСС-а, иначе новопостављени савезни министар за финансије: "Нека нам је Бог упомоћ"!

П.С. Кад то кажу ови на власти, шта је онда остало обичном народу?!

Струја на рате

Споразуме са Електропривредом Србије о одложеном плаћању старог дуга потписало је око 158.475 домаћинстава. Од њих ће ЕПС наплатити око 1,25 милијарди динара у ратама, док ће по основу умањења камата укупан дуг бити смањен за још око 800 милиона динара.

У Београду је споразуме са ЕДБ-ом потписало 34.170 домаћинстава, чиме је регулисано више од 251 милион динара дуга. Међу неплатишама је око 3.000 оних који су уложили рекламације, избеглице, потрошачи са кризног подручја и разни социјални случајеви. Како сазнајемо, надлежни кажу да ће они бити изузети од искључења док се њихови приговори не испитају. Они потрошачи којима струја буде искључена мораће за поновно укључење да плате око 450 динара на име трошкова екипа Електродистрибуције, уз претходно комплетно измирење дуга.

После (притиском изнуђеног) потписивања споразума запослених у крагујевачкој "Застави" и српске владе дошло је до нових протеста, како би се натерала српска влада на ревизију споразума.

Републичка влада одбацује могућност ревизије, а радници настављају са изражавањем незадовољства.

Бунт запослених у "Застави" базира се на непоштено направљеном списку на основу којег 15.400 радника остаје без хлеба. Најистрајнији у својим захтевима су радници "Застава аутомобили", где је прекобројно око 8.000 радника. Они су упутили око 2.700 приговора на листе прекобројних радника.

Протестанти тврде да их је продао Самостални синдикат аутомобила и најављују наставак протеста, у оквиру којих очекују да им се придруже и остали радници предузећа које чека иста судбина.

У НАЈАВИ РАТ ДИЛЕРА СА ДИНКИЋЕМ

Према најавама гувернера Народне банке Југославије, замена дванаест валута земаља чланица Европске уније за евро, званично ће почети 1. децембра и трајаће до 28. фебруара. Дилери најављују да ће добити овај рат против Динкића, јер грађани немају поверења у банке (или у Динкића)

Наша грађани који су власници немачких марака, белгијских, француских и луксембуршких франака, италијанских лира, аустријских шилинга, шпанских песета, португалских ескудоса, грчких драхми, ирских фунти, холандских гулдена и финских марака, моћи ће у југословенским финансијским институцијама да их замене у евро тек од 1. децембра ове године. Према прописима Европске монетарне уније, чије су чланице државе наведених валута, од 1. јануара до 28. фебруара 2002. године на тржишту 12 земаља биће у промету толерисане истовремено и националне валуте и евро. И током двомесечног периода валутне двојности курс ће купцима увек бити враћан у евро новцу.

У државама ЕУ и у њиховим филијалама ван евро-зоне замене наведених националних валута у евро почеће 1. се-

Наша грађани који су власници немачких марака, белгијских, француских и луксембуршких франака, италијанских лира, аустријских шилинга, шпанских песета, португалских ескудоса, грчких драхми, ирских фунти, холандских гулдена и финских марака, моћи ће у југословенским финансијским институцијама да их замене у евро тек од 1. децембра ове године. Према прописима Европске монетарне уније, чије су чланице државе наведених валута, од 1. јануара до 28. фебруара 2002. године на тржишту 12 земаља биће у промету толерисане истовремено и националне валуте и евро. И током двомесечног периода валутне двојности курс ће купцима увек бити враћан у евро новцу.

Евро новцу увек бити враћан у евро новцу.

ДИЛЕРИ БРЖИ ОД ДИНКИЋА

У банкама сматрају да је дошао момент повратка поверења у њих, а дилери су категорични и тврде да добијају рат, јер банке немају пара а још мање угледа

Евро новцу увек бити враћан у евро новцу.

Сваког дана у југословенским банкама постоје огромне резерве новца, али грађани не верују у банке. Дилери сматрају да је дошао момент повратка поверења у њих, а категорични су у тврдњи да добијају рат, јер банке немају пара а још мање угледа. Дилери сматрају да је дошао момент повратка поверења у њих, а категорични су у тврдњи да добијају рат, јер банке немају пара а још мање угледа.

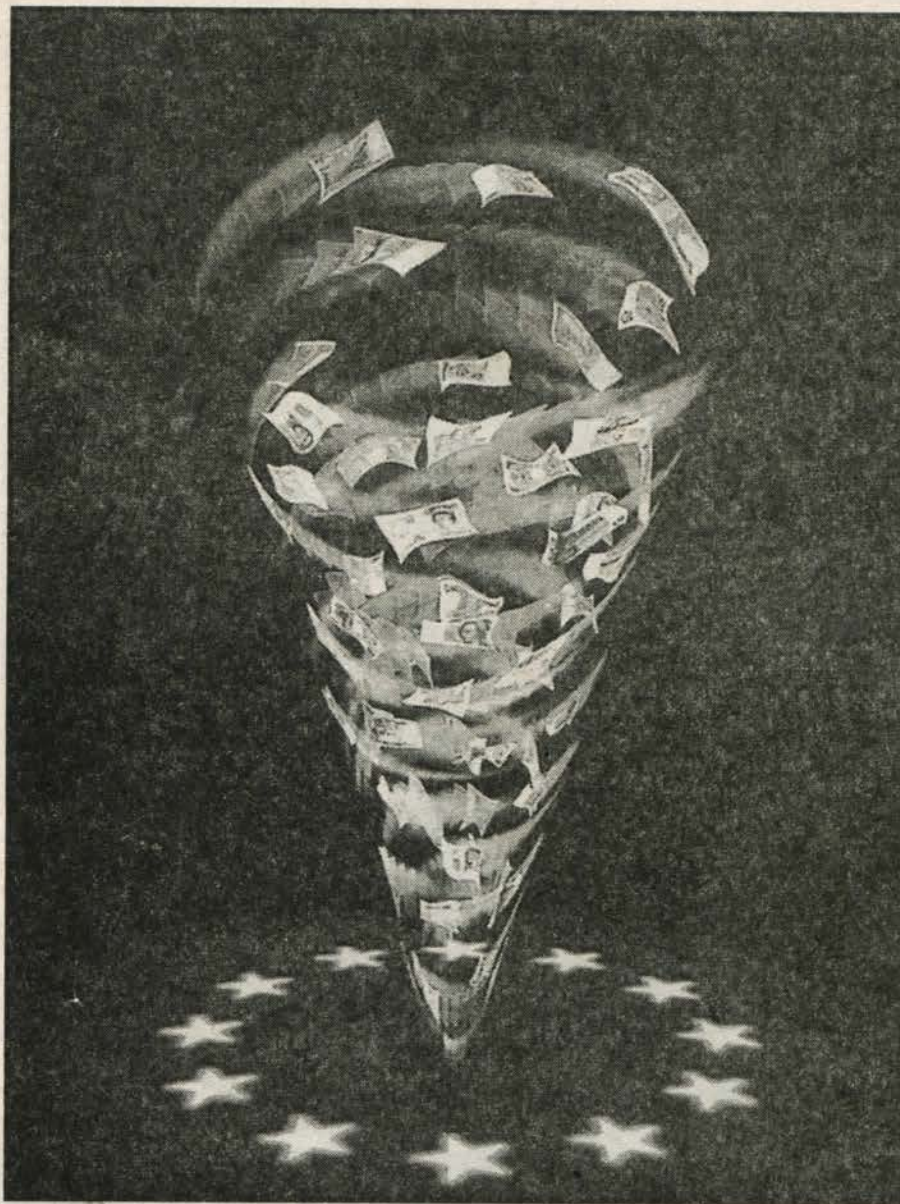
Скок курса долара
Курс долара је порастао за 10 центова. Дилери сматрају да је дошао момент повратка поверења у њих, а категорични су у тврдњи да добијају рат, јер банке немају пара а још мање угледа.

PREKLED		
FIKSIHNIH KURSEVA U ODNOSU NA EURO		
1 EUR =	40.3399	BFF Belgija
1 EUR =	1.99583	DEM Немачка
1 EUR =	166.366	HSP Француска
1 EUR =	6.55957	FRF Француска
1 EUR =	0.787564	IEP Ирска
1 EUR =	1936.27	ITL Италија
1 EUR =	40.3399	LUF Луксембург
1 EUR =	2.20371	NLG Холандија
1 EUR =	13.7603	ATS Аустрија
1 EUR =	200.482	PTE Португал
1 EUR =	5.94573	FIN Финска
1 EUR =	340.750	GRD Грчка

птембра, а у банкама ван зоне од 1. децембра ове године.

Према проценама Ифо института из Минхена, у тренутку увођења евра, 1. јануара 1999. године, ван Немачке је у промету било између 60 и 90 милијарди марака.

Од 1. децембра ће финансијске институције ван ЕМУ моћи да повлаче

евро-ефективну и Народна банка Југославије већ има понуду више централних банака и других институција ове зоне да тај посао заједно обавимо, каже Раде Бачковић, саветник у НБЈ. Он додаје да ће партнер у овом послу бити изабран зависно од услова повлачења евро-новца: цене коштања операције, рокова у којима би се повлачење могло извршити. Бачковић каже да ће стара девизна штедња, која је већ укњижена на немачке марке, аутоматски бити конвертована у евро-новац по фиксном курсу 1.95583 немачке марке за евро, а без икакве накнаде ће се у евро прекњижити и нова девизна штедња.

Договорено је, каже Бачковић, да посао замене ефективног страног новца који се налази код грађана врше југословенске пословне банке у сарадњи са Народном банком Југославије, затим пословне банке у сарадњи са својим коресподентским банкама у иностранству и, најзад, и сама Народна банка Југославије преко Завода за обрачун и плаћања и својих овлашћених мењачница.

- Уколико грађани буду захтевали да им новац буде замењен одмах, односно за дан-два, плаћаће стварне трошкове прибављања евро-новчаница, плус стварне трошкове наших банака, а уколико новац у банци одлежи месец-два грађанин може бити и ослобођен плаћања те накнаде и још добити неку стимулацију, рекао је Бачковић. Он каже да европске финансијске институције за своје услуге у овом послу траже провизију од 0,2 до 2 одсто.

После 28. фебруара 2002. године националне валуте земаља евро-зоне моћи ће у евро да се замене само у централним банкама евро-зоне.

(БЕТА)

ОПИПАВАЊЕ ПУЛСА

После рушења источног блока, симболично, падом Берлинског зида и уједињењем Немачке НАТО је морао себи да нађе оправдање опстанка у Европи. Тако је настала нова доктрина изазивања "перманентних криза ниског интензитета" и формирања програма "Партнерства за мир" који би земље некадашњег источног блока одвеле на једну страну – новог светског поретка или једна влада, један владар, једна војска и један полицајац (последња два читај као НАТО)

Како год да се узме позадина ширења НАТО-а фактичко стање је монополаризам у међународним односима и опасно преближавање Сједињених Америчких Држава вратима Русије.

У овој се причи Савезна Република Југославија нашла на путу глобалистичким и хегемонистичким интересима Сједињених Америчких Држава, и својакву будућност Србије и Југославије

из перспективе постављања НАТО база (па тако и стратешког распореда снага Запада у односу на Исток) виде стране агенције...

Базе у Србији – истине и заблуде

Администрација у Вашингтону је властима у Београду предложила да на рок од 99 година закупи неке војне базе

и постројења, као што су база америчког контингента у Кфору, "Бондстил" на Косову, радарска база Војске Југославије на Копаонику, као и војни аеродром код Сјенице и пратећи објекти на Пештерској висоравни, рекли су добро обавештени дипломатски извори у Бриселу. Америчка администрација је, према тим изворима, предочила Београду да жели "непосредну сарадњу Војске Сједињених Америчких Држава и

Горан Свилановић, министар иностраних послова: "Познато је да смо Човић и ја и генерал Нинослав Крстић били и у Штутгарту и да је то био први контакт Војске Југославије и Војске САД изван кризе. Ми смо то оценили као отварање САД према Социјалистичкој Републици Југославији, с обзиром на чињеницу да су они до сада условљавали војну сарадњу. Био је то први контакт војска-војска без икаквих услова, на коме је предложена војна сарадња. О свим елементима предлога смо упознали председника Социјалистичке Републике Југославије и верујем да је упознат и Генералштаб. Тај документ није никаква тајна. Он садржи предлог о размени аташеа између Вашингтона и Београда, о учествовању војних лица на курсевима и у школским програмима, као и о могућности да студенти који студирају одбрану учествују на конфедерацијама или курсевима које организује америчка војска у Штутгарту".

Војске Југославије, првенствено на подручју Косова и југа Србије".

Пентагон и амерички војни врх су предложили, а Стејт департмент и Бела кућа прихватили, да се "са Србијом", а у виду специфичног војног споразума о сарадњи, потпише уговор о давању на коришћење, и то на рок од 99 година, на Косову већ изграђене америчке војне базе Бондстил, која се сад још проширује новим објектима. Власти у Вашингтону су заинтересоване и за "олакшице", односно закуп на исти рок и радарске базе на Копаонику.

Високе дипломате у Бриселу тврде да су замисли о билатералној, директној војној сарадњи и пренесене приликом недавног сусрета потпредседника Српске владе Небојше Човића, шефа дипломатије Савезне Републике Југославије Горана Свилановића и генерала војске Југославије Нинослава Крстића и генерала полиције Горана Радосављевића с

командантима америчких снага у Европи, у бази Рамштајн у Немачкој.

Поред стратегијских разлога контроле ровитог блискоисточног подручја и Кавкаско-каспијског региона, дакле и "петролејских путева", Американци се, како наводе извори у Бриселу, руководе и намером да америчка војска оста-

не на Косову и Балкану и да пружа сву неопходну помоћ европским савезницима у Кфору (и Сфору) све док то буде нужно, "односно док се стање у региону не стабилизује, обнови и опорави привреда тих земаља, а њихове демократске установе буду учвршћене и цео регион чврсто укључен у сарадњу с Европском унијом". То би значило, и поклопило би се с размишљањима да се део огромног и, после нестанка совјетског блока, стратегијски непотребно великог броја америчких војника и инсталација у Немачкој, пребаци другде, где би били потребнији. Заповедништво, директан "ланац командовања" за све операције НАТО-а на Балкану је, рецимо, с врховне војне команде у Монсу, у Белгији, већ пребачено на Јужну команду НАТО-а у Напуљу.

Американци, како наводе извори у Бриселу, припремају неку врсту "стратегичке изласка" из региона када је реч о "обичним" борбеним војним трупима, што се подудара са ставом администрације да америчке борбене трупе нису потребне за полицијске задатке" у чисту регионалним кризама Американци су, међутим, спремни да остану на Балкану с висококвалитетним војним особљем и опремом коју немају европски савезници, а која је нужна европским партнерима у НАТО-у за остварење мировне и мисије стабилизације региона. Реч је првенствено о јединицама из сектора сателитско-обавештајних задатака и логистике за масовни ваздушни транспорт. То су и сектори војних снага у којима су европски НАТО партнери далеко слабији у односу на Сједињене Америчке Државе.

У изворима блиским НАТО-у се преносе и замисли да би Американци, кад повуку "обичне" борбене трупе с Косова (па и из Сфора), тамо могли послати америчку националну гарду која би имала задатак да штити америчку "војну елиту" у Бондстилу и другде где буду угрожени од евентуалних непријатељских акција локалних елемената.

Важан елемент је такође и чињеница да је логистика Кфора доведена у питање због кризе у Македонији. Досад су лука Солун, железница и путеви преко

Небојша Човић, потпредседник Републичке владе: "Ни на једном од разговора којем сам присуствовао није било речи ни о Бондстилу, ни о Копаонику, ни о аеродрому у Сјеници, нити о било чему сличном. Све те теме су сувише конкретне да би биле присутне у таквим разговорима. Сматрам да је то што је изнето потпуно нетачно, јер ни на једном састанку на коме сам био ја, и у НАТО-у и с представницима америчке војске, никада није било речи о тим стварима".

Македоније, уз помоћ "позадинског Кфора" на македонској територији, биле главне линије снабдевања снага Кфора на Косову.

Сукоби у Македонији, контрола подручја Тетова и Куманова од стране "крајње непоузданих, а потенцијално и делом непријатељских албанских наоружаних група" довели су до тога да су немачке, односно белгијске и друге трупе "позадинског Кфора" морале бити извучене на безбедније положаје, махом на подручју Скопља. Сада логистику Кфора углавном обезбеђује 1.300 већином италијанских војника у Албанији. Али то је лоше и неодрживо решење. Ако би се потписао споразум о сарадњи с Војском Југославије, а имајући у виду и стратегијски интерес, који је генерални секретар НАТО-а Џорџ Робертсон изнео недавно приликом сусрета амбасадора у Савету НАТО с Човићем, Свилановићем и генералима Крстићем и Радосављевићем, да "Србија помогне изградњи мултиетничког Косова", онда је јасно да би, такође, могло да се замисли да линије снабдевања Кфора делом убудуће иду и преко југа Србије (Прешева).

Из изјава после посете југословенске делегације Рамштајну, јасно произлази интерес и процена да су Србија и њена армија и полиција могући и пожељни чврсти ослонац и партнер Вашингтону и НАТО-у у решавању кризе на Балкану и дугорочној стабилизацији и развоју региона. У НАТО-у се изузетно високо цени професионалност, обученост и снага југословенске војске и полиције и сматра се да су то вероватно најмоћније безбедносне снаге на Балкану. Бивши амерички саветник за националну безбедност Збигњев Бжежински је уочи распада бивше Југославије предлагао да се за стратегијске по-

требе америчке армије на дужи рок "закупе велики југословенски простори и базе".

Контрола над путевима нафте

Америчка иницијатива доводи се у Бриселу у везу и с плановима неких кључних америчких и европских петролејских компанија о изградњи нафтовода који би нафту (и гас) из Каспијског басена, преко Бугарске, јужне Србије и Косова, Македоније и Албаније, пребацивао у Западну Европу. Залог каспијске нафте за Сједињене Америчке Државе, Русију, па и Кину, јесте општепозната ствар. Утолико пре, ако је тачно да америчке процене говоре да ће резерве нафте у Саудијској Арабији и на подручју Залива у року од 50 година бити осетно исцрпљене (Бета).

Американци се "укопавају" на Бал-

Вилијам Монтгомери, амерички амбасадор у Београду, у саопштењу наглашава да је 19. јула присуствовао свим разговорима Америчке команде за Европу (ЕУЦОМ) и делегације из Социјалистичке Републике Југославије. Ниједном током састанка ЕУЦОМ-а и савезног министра иностраних послова Горана Свилановића, потпредседника Владе Србије Небојше Човића и потпредседника Координационог тела Савезне и Републичке владе за југ Србије генерала Нинослава Крстића није било разговора о било каквој употреби објеката Војске Југославије од стране САД или неке друге чланице НАТО.

кану, о чему сведочи и вест да је влада у Вашингтону затражила од Мисије Уједињених нација на Косову да пронађе власнике земље на којој је саграђена њихова база Бондстил, како би закупила земљиште на чак 75 година.

Закупљивањем "Бондстила" Американци затварају круг на југоистоку Европе – копнене трупе имају у Македонији, Албанији, на Косову и у БиХ, поморске у Јадрану и Средоземљу, ваздушне у Италији, Грчкој, Турској и Мађарској.

Почетком деведесетих, Средња Европа је изгубила значај који је имала пре распада комунистичког блока, па је НАТО усвојио стратегију премештања на југоисток континента.

У другој половини осамдесетих година прошлог века, на територији Западне Немачке било је око 900.000 војника – од чега 550.000 НАТО, првенствено Американца. Око 500.000 војника имала је у то време, у Источној Немачкој, и "руска страна". Данас је Немачка уједињена, а у њој има тек око 100.000 страних војника.

Највећа америчка војна база од рата у Вијетнаму – Бондстил код Урошевца на Косову, једна је од "привремених база" које Американци имају на подручју бивше СФРЈ: на око 300 хектара налазе се стамбене бараке – "сихати" (по јужноазијским кућицама из Вијетнама), административне зграде и остали пратећи објекти, у којима су 24 америчке јединице и седам формација мултиетничке бригаде Кфор.

Бондстил има сопствени водовод и генератор за струју, опремљен је хелиодромом са хангарима, радарским и сателитским центром, базом оклопних јединица. Капацитет базе засад је 5.000 вој-

Генерал Нинослав Крстић, потпредседник Координационог тела Савезне и Републичке владе за југ Србије: "Ту информацију први пут чујем. На састанцима у Бриселу и Штутгарту о томе није било говора. Они су нама понудили листу питања о могућој сарадњи – то укључује сарадњу војних аташеа, посете војних академских особа, курсеве у центру Маршал, хуманитарни програм и могућности за будућност. Та прича датира још од уласка у КБЗ, пре свега од групе људи из политике и војске који су сумњали да ћемо ми то уопште урадити на начин на који смо урадили. Ево, сада смо у прилици да видимо да се ништа није догодило како су они прогнозирали".

ника, а планира се 7.000. Лондонски "Индепендент" тврди да Американци разматрају да у Бондстилу изграде и писту која би могла да прими тешке бомбардере Б-52, чиме би база постала центар за евентуалне акције на Блиском истоку.

Американци на Косову имају 5.700 војника.

У Босни, највећа база је Добол – аеродром Дубраве код Тузле. Ту је, затим, Мекгаверн код Брчког и мања база – за око 150 војника – код Братунца. У Босни је у оквиру мировне мисије остало око 6.000 америчких војника од почетних 20.000, колико их је било 1995. године.

Иако Сједињене Америчке Државе немају сопствене војне базе у Хрватској, у Сплиту им је смештена логистика, а Хрватска Америци, кад год затражи, ставља на располагање базу "Еуген Кватерник" код Слуња, ваздухопловну базу Пула и луке на Јадрану.

У Македонији званично нема америчких база, али се Сједињене Америчке Државе већ одавно интересују за Криволак, чији део користи НАТО у договору с Македонијом. Такође, користи се и аеродром Петровец код Скопља, као и касарне у Тетову и Куманову – као центри за логистичку подршку снагама на Косову. Код Танушеваца је почела изградња војно-инжењеријског центра, али је обустављена после почетка оружаних сукоба.

Бугарска, која се сматра једним од најозбиљнијих кандидата за НАТО, потписала је у марту 2000. споразум с Алијансом, којим се уређују услови и начини преласка оружаних снага и људства НАТО преко бугарске територије. У случају операција НАТО, омогућено је

давање под најам или продаја зграда, објеката или других ствари потребних за те активности.

У Грчкој постоји још само једна војна база Сједињених Америчких Држава, на острву Криту у Егејском мору. База "Соуда залив" је последња од четири америчке која је још оперативна у Грчкој, док су остале затворене почетком 90-тих, кад су смањени трошкови одбране Сједињених Америчких Држава. У бази је око 200 америчких војника и војног особља.

Војни аеродром у Тасару, на југу Мађарске, који је од 1995. додељен мировној мисији међународних снага за БиХ, ускоро ће постати трајна америчка база за брза борбена реаговања. У наредних годину дана три четвртине америчког војног контингента из Тузле биће пребачено у Тасар. По Пентагону, и 7.000 америчких војника са Косова би, уколико се ситуација у покрајини стабилизује, нашло трајно уточиште у Мађарској, као чланци НАТО која је најближа осетљивом подручју (Танјуг).

Добар сигнал за Србију

Саветник црногорског председника за безбедност генерал-пуковник Благоје Граховац, изјавио је да информације о заинтересованости Сједињених Америчких Држава да закупе неке војне објекте у Србији и на Косову "сигурно имају основа".

"Нема дилеме да је то питање међу најважнијим и да такве теме, по правилу, имају претходницу која испитује јавно и државно-политичко мњење. Сигурно је да ова прича има основа, јер ће глобална геостратегијска кретања у север-

ној хемисфери ићи у смеру запад-исток и проценио сам да ће до 2010. године НАТО бити у централној Азији", изјавио је Граховац подгоричком дневнику "Вијести".

Он је оценио да би за Србију могао бити "добар сигнал", уколико се "потврди да је тачно да су Сједињене Америчке Државе заинтересоване за базу Бондстил код Урошевца".

"Само кретање овог процеса подразумева премештање снага НАТО-а према истоку. Западна Европа је засићена дугим присуством снага НАТО-а, а њихово присуство у неком другом региону може да буде стабилизирајуће", рекао је Граховац.

Он је рекао да му није познато да ли је било сличних захтева за територију Црне Горе, додајући да је, са становишта геополитике и геостратегије, "простор Црне Горе, посебно приморски део, врло интересантан" (Бета).

Западна алијанса упорна у својим настојањима

Две године после бомбардовања Југославије, НАТО од владе у Београду тражи дозволу за коришћење југословенских војних база, јер страхује од избијања грађанског рата у Македонији, пише "Сандеј тајмс". У замену за то, додаје лондонски лист, Војске Југославије жели да са Западном алијансом склопи споразум о ограниченом повратку својих војника у области на Косову насељеним претежно Србима. Ескалација сукоба у Македонији пресекла би главне канале за снабдевање Кфора. У таквој ситуацији, НАТО би мировним снагама на Косову дневно упућивао 80 камиона који би успут користили војне базе у Новом Саду и Нишу. Званичник НАТО, задужен за планирање, признао је, како пише "Сандеј тајмс", да су алтернативе прелазак преко црногорских планина или севера Албаније, који врви од криминалних банди – неприхватљиве.

Разговори у Немачкој

У новој ери у односима између два бивша непријатеља, преноси "Сандеј тајмс", југословенски официри биће примани у Евестпоинт и Форт Лодердејл у Америци на обуку. "Горан Свилановић и Небојша Човић разговарали су с америчким официрима о детаљима плана за руту кроз Србију прошле недеље у Немачкој", наводи "Сандеј тајмс". "Сматра се да Војска Југославије није сасвим спремна да дозволи приступ НАТО неким од својих база. НАТО, са своје стране, и даље оклева да дозволи југословенским војницима да се врате у српске области на Косову", пише "Сандеј тајмс".

НАТО ИПАК ИМА ИНТЕРЕСЕ У СРБИЈИ

Реаговања:

Вук Обрадовић: "Као повод за такав захтев наводи се несигурност путева у Македонији који служе за снабдевање НАТО трупа. Ова теза је тачна, исто као и прича да Алијанси не би одговарали путеви у Албанији. Међутим, овде није проблем у снабдевању. За модерне армије света, а НАТО је врло савремена војна организација, проблем снабдевања заправо не постоји, јер се он решава ваздушним путем. Ако има истине у свему овоме, у питању су стратешки интереси Алијансе и земаља које је чине. Несумњив је интерес појединих земаља да се нађу на Балкану, који је не само нестабилно подручје, већ се налази и у тзв. сивој зони, односно зони недефинисаних интереса.

Лично за мене је симптоматично да се у овом тренутку актуелизује питање уласка наше земље у НАТО".

Момчило Перишпић: "НАТО база – Такву одлуку не сме донети нико, а базе и не можемо да дамо јер нисмо чланица НАТО-а и Партнерства за мир".

Базе поделиле стручну јавност

Милован Дреџун: "Сједињене Америчке Државе желе да остваре пуну политичку, економску и војну контролу над Балканом. Политичку већ имају на свим балканским режимима. Баш, као економску. После војног запоседања Космета, настоје да успоставе пуну, како они кажу, безбедносну контролу над Балканом. Део те стратегије је и вешто вођена криза у Македонији, где се припрема терен за долазак НАТО снага, као и припреме за базирање на територији уже Србије.

План за успостављање америчких, односно НАТО база на територији Социјалистичке Републике Србије није ништа ново ни сензационално, зато је Социјалистичка Република Србија и бомбардована. Овај план се реализује на мала врата, јер се криза у Македонији, користи као изговор за војно запоседање ове земље, али и Србије. Да се не би узбуркала јавност пласира се блага варијанта, о наводном транспорту намирница и друге невојне опреме за НАТО снаге у Македонији.

– У ствари, уз обећање да ће нашој војсци дозволити повратак у неке делове Космета у којима има Срба, НАТО тражи да користи комуникације у Србији, базе у Новом Саду и Нишу, два највећа града у Србији после Београда, која су од кључног значаја за одбрану Србије. Не чуди онда што Сједињене Америчке Државе и НАТО, све чине да Вој-

Američke trupe u Evropi

Island	1.600
V. Britanija	11.200
Nemačka	69.600
Bosna	5.000
Kosovo	5.400
Turska	2.000
Italija	11.200
Belgija	1.600
Španija	2.000
Ostalo	3.900

sku Jugoslavije proteraju iz K3B, Preševa, Бујановца и Медвеђе и редукују наше снаге све до Ниша. Стационарањем снага у Новом Саду и Нишу, заједно с постојећим на Космету, Сједињене Америчке Државе и НАТО би реализовали оно што нису успели агресијом на Социјалистичку Републику Југославију и оно што су желели да постигну они који су изазвали Први и Други светски рат. А то је контрола над главним правцем на јужноевропском војишту.

Сасвим сам сигуран да Вашингтон и Пентагон, разрађују планове за лоцирање трупа на територији Србије".

Београдски пашалук

– Базирање НАТО снага у Србији, дефинитивно би запечатиле судбину Социјалистичке Републике Југославије и Србије, која би била сведена на "Београдски пашалук" – од Београда до Ни-

ша. Није ли зато генерални секретар НАТО, Џорџ Робертсон, изјавио да СРЈ у наредних неколико година неће требати више од 15.000 војника. Ако се узме у обзир пример Македоније која од границе са Социјалистичком Републиком Југославијом до границе са Грчком има 180 километара и 12.000 војника на папиру, онда је изгледа Робертсон мислио да ће се Србија простирати од Београда до Ниша (230 километара). Доласком НАТО снага у Србију, била би померена и православно католичка граница са Дрине на штету православља, тврди Дреџун.

Миодраг Динић, војно-политички коментатор и сарадник "Новог Експреса": Цела прича је, како истиче Динић, везана на пребазирању трупа из Немачке на Балкан. Како су Пентагону потребне снаге за брзе интервенције, по новој стратегији то су дивизије лаке пешадије, које се пребацују транспортним авионима и хеликоптерима на кризна места – Европу, Средњи и Блиски исток.

По свему судећи, базе САД биће у централној и јужној Србији. Постоје сумње да је постигнут споразум између Берлина и Вашингтона да Војводина буде препуштена Немцима. Очекујем и да ће ускоро доћи до војне сарадње Пентагона с Београдом, јер се врши страховит притисак. Неће ме изненадити да се ускоро појаве и амерички официри у команди РВ и ПВО ВЈ, и заједничке посаде на радару на Копаонику.

– Има неких индиџија, тврди Динић, да Американци намеравају да у Бондстилу, или у некој оближњој бази инсталирају пројектиле средњег домета – до 3000 километара, према Истоку. Своје притиске базирају на причи да они добијају базе, а ми војну и економску помоћ, док све друге приче везане за улагања остављају Европи. Наравно, у игри је и нафтовод од Каспијског језера. Ни ово не чуди, јер познато је да је Џорџ Буш Тексашанин, и да је веома везан за нафтни и војни лоби у Америци.

– Очигледно је да су се Американци вратили политици с почетка деведесе-

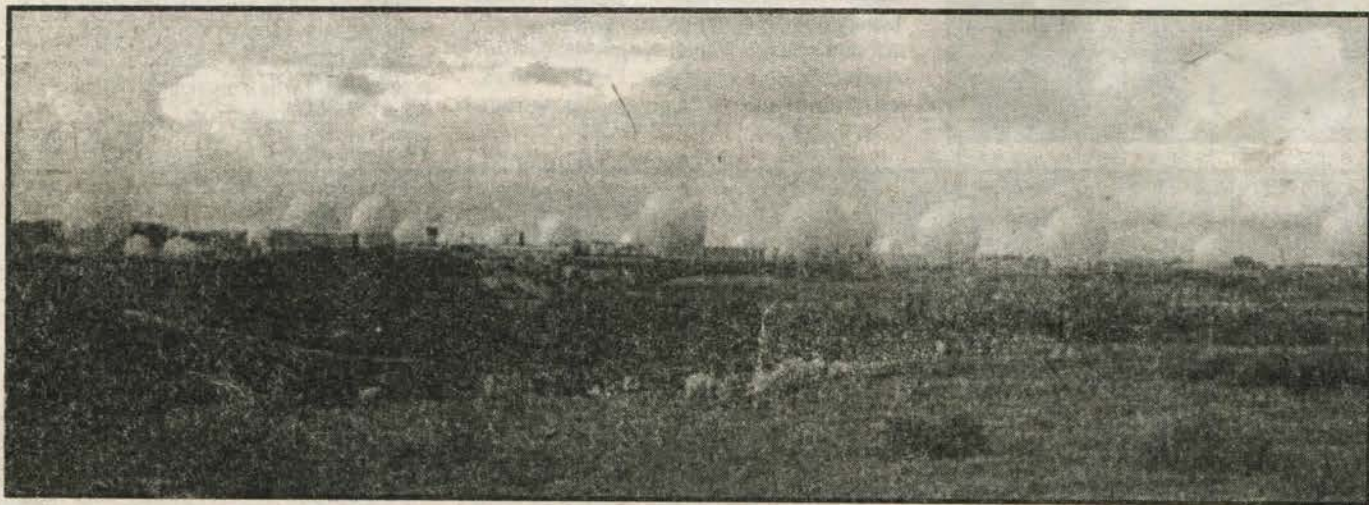
тих када су нудили ово исто и Слободану Милошевићу. Нама би циљ требало да буде да постанемо политички фактор и добијемо статус преговараче, али и да постанемо добри трговци. Зато морају да се изборе наши политичари. Ако се све то реализује како би требало, сигуран сам да ће Србија на Балкану постати оно што је Немачка у Европи, јер цела је прича кренула пре шест месеци, када су се на састанку Американци и Немци договорили да од Србије направе балканску Немачку", тврди Динић.

Мр Милорад Тимотић, секретар Центра за цивилно војне односе: "Које би то интересе могле да имају САД да отварају базе у Србији? Прво, Србија је централна земља на Балкану, преко наше територије су најбоље комуникације, што је имало несумњив значај у прошлости, када смо имали изразит геостратешки значај.

У прилог томе говоре и чињенице да су све империјалне аспирације ишле преко наше земље. То је било некада. Данас, наш простор има веома мали геополитички значај. Ово је мали простор, ако се има у виду савремено наоружање. САД уколико желе, могу да добију базе, а већ их имају на неки начин у Мађарској, Бугарској и Румунији.

Користили су их за време НАТО агресије на Социјалистичку Републику Југославију. Кад тако посматрамо, они немају потребе да отварају нове базе. Под претпоставком да су на овим просторима могуће кризне ситуације, нема логике да САД отвара базе у таквим подручјима. Они базе отварају у близини кризних подручја.

А, оно што је можда и најважније, део популације је непријатељски настројен према Американцима, због НАТО агресије, која није била тако давно. Имајући у виду све ове разлоге, база не би била добродошла у нашој земљи. А што се тиче каспијске нафте, мислим да се она неће обезбеђивати војним базама, чак ни војним присуством", тврди Тимотић.

Такозвана међународна заједница, у ствари НАТО, све време њиховог присуства у југоисточној Европи дају отворену подршку сепаратизму и тероризму

ПОДРШКА ТЕРОРИЗМА

Примери подршке тероризма су многобројни, али да кренемо од косовско-метохијског проблема – 1300 Срба води се као нестало; шеф УНМИК-ове мисије Ханс Хакеруп изјављује како су до сада нестали Срби највероватније побијени (али не чини никакав конкретан потез); ДОС је доласком на власт амнестирао албанске терористе, заузврат на Косову и Метохији се наставља са прогоном и убијањем Срба. Коначно шеф УНМИК-а Хакеруп организује изборе у новембру како би дао легитимитет управо албанском тероризму

Косово и Метохија улазе у завршну фазу рекомпозиције целог региона југоисточне Европе, коју Сједињене Америчке Државе ево већ више од деценију проводе. Садашње фактич-

ко стање је да су Срби од већинског народа постали национална мањина и у ситуацији су да се боре за права која припадају мањинама. Државне институције изгледају немоћно пред такозваном ме-

ђународном заједницом и све активно-сти се у ствари свде на протоколарну преписку. У међувремену, државни функционери Србије на челу са председником Југославије нису добродошли на те-

Новинар изгубио посао због писма Хакерупу

Поштоване колеге, због писма Хансу Хакерупу добио сам отказ на месту шефа једног дописништва РТК (Радио телевизије Косова) на српском језику.

Ако ме Бог или колеге оставе, онда је ова борба узалудна с обзиром на то да сам имао образ да после напада на кућу председника села Мушниково (20. мај) код Призрена и писања СПГС прихватим отказ.

Борећи се за решење овог случаја борим се за основна права и услове за рад новинара без обзира што је РТК окренута пре свега Албанцима и на албански начин приказивању ситуације.

То је део мозаика који је важан за разумевање ситуације. У прилогу вам шаљем биографију као и фотографију отказа и мог писма протеста по тачкама.

Колегијално молим, пре свега, да се с мог имена и рада уклони хипотека одговорности за нападе било које врсте, да се свима који у будућности на овај начин буду радили за РТК пре свега стави до знања да раде у корист пропаганде и да се охрабре оне снаге које су за решавање медијских проблема косовских Срба (који немају ниједне новине нити телевизију на српском језику).

Петар Јекнић, новинар из Приштине

риторији Косова и Метохије изузев Човића.

Ту долазимо до врло осетљивог али бар нама јасног питања. Уколико се само прате изјаве странаца онда је врло логична и јасна улога Небојше Човића.

После успешног (гледано из угла Америке) решавања кризе на југу Срби-

је потпредседник Српске владе Небојша Човић постаје шеф Координационог центра Републичке и Савезне владе за Косово и Метохију. Овај центар је формиран 2. августа са задатком да направи план за решање кризе на Косову и Метохији. Он ће поред председника имати четири потпредседника и 15 чланова

од којих ће пет бити са Косова.

И то је све што је јавност сазнала. Следећи искуство које смо стекли пратећи рад Небојше Човића, све остало што се тиче рада овог Координационог центра биће "строго поверљиво", иако истина већ некако "процури". Небојша ће се потрудити да постане "лаж и кле-

Терориста радио за ЦИА

Терористички напад на конвој аутобуса Ниш-експреса, фебруара ове године код Подујева, у коме је погинуло 11 Срба, још увек је неразјашњен, и, како данас открива лондонски "Сандеј тајмс", прате га сумње о умешаности и америчке Централне обавештајне агенције.

Првооптужени за то злодело, косметски Албанац Фљорим Ејупи је на мистериозан начин нестао из затвора у америчкој бази Бондстил, код Урошевца. Званично је саопштено да је побегао из затвора, али експерти администрације Уједињених нација на Косову и Метохији верују, како сазнаје лондонски лист, да су га Американци једноставно склонили. Они такође верују да је Ејупи радио за ЦИА, па би суђење било "веома непријатно" за САД.

Остала тројица Албанаца ухапшених после несреће су ослобођени судског поступка јер тројчано веће међународних судија у Приштини сматра да нема довољно доказа.

Инспектор Стју Келок, који је у то време водио специјалну јединицу полиције Уједињених нација, изјавио је "Сандеј тајмсу" да верује да је Ејупију "неко помогао да побегне".

Он такође указује на питање без одговора – зашто је Ејупи из затвора у Приштини пребачен у америчку базу Бондстил, када та база није надлежна за оно за шта је он оптужен.

Сумње буди и чињеница да су британски војници на Космету имали обавештајне податке три месеца раније, у новембру прошле године, да би на путу код Подујева могло доћи до диверзије на аутобусе са Србијом. Британски војници из састава међународних снага су зато редовно контролисали тај део пута, а посебно 16. фебруара, када се догодио терористички напад.

Како сазнаје "Сандеј тајмс", тог кобног дана су се десили или квар или грешка на радио-уређајима и прекинута је била комуникација међу британским војницима. Они тако нису успели да обавесте контролу на административној граници са Косметом да још две кључне тачке на путу нису прегледане. Тако је конвој аутобуса пуцпен и експлозив је био постаљен управо на месту која нису прегледана (Тајјут).

Породице несталих јуче протестовале испред Унмикове канцеларије у Београду

Кфор и Унмик да кажу

где су нам најмилији

БЕОГРАД - Чланови Удружење породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији протестовали су јуче, од 11 до 12 сати, испред Унмиковог седишта у Београду. Више десетина окупљених паролара и сликама несталих покушавали су да укажу међународној заједници да није расветљена судбина ниједног несталога од 1998. године. Окупљени су најавили свакодневне једночасовне протесте испред Унмикове зграде.

- Највише отмица и киднаповања; више од 90 одсто, десило се после уласка Кфора. Међународна заједница се прихватила дужности да штити животе и имовину свих који живе на Космету, па би они требало да

вета оних из претходног режима".

Да је потпредседник Српске владе Небојша Човић једини и неопходни елемент у преговарачким процесима са такозваном међународном заједницом потврђује изјава шефа УНМИК-а Ханс Хакерупа којом он изричито каже да једино жели да сарађујемо са Небојшом Човићем, јер је потпредседник српске владе показао своје способности у решавању кризе на југу Србије а и "показао да је веома добар саговорник". При том, треба поменути да је господина Хакерупа домаћа јавност упознала по изјавама да ће се избори у новембру одржати "са или без Срба", и да званични Београд треба да схвати да "нема административну власт на Космету, већ да је има УНМИК уз подршку КФОР-а..."

Већ доживљено

Ето нас опет пред истом игром про-тагониста новог светског поретка: избори су у новембру; Срби не могу да се договоре хоће ли или не да изађу на изборе (у међувремену је већ неколико странака, које су себи дале за право да представљају српски народ на изборима на Косову и Метохији, пријавило изборне листе); избегли Срби са Косова протестују тражећи одговоре за 1300 несталих на Косову и Метохији – одговора нема и сумњамо да ће га бити; насиље, претње и уцене и даље сликају при-

лике на самом Косову: Албанци ужурбаном купују све до чега могу да дођу, а долазе до свега; УНМИК и КФОР манифестују своју силу упадајући у просторије југословенског комитета шаљући јасну поруку Београду који опет одговара писмом протоколарне садржине а одскора је одговор званичног Београда на решење кризе на територији Косова и Метохије нико други до Небојша Човић, јер је свима стављено до знања да једино он и само он може да решава кризне ситуације (некако чудно али истинито сви Човићеви претходници сличног ангажмана су протерани, нестали или побијени).

Дакле, реално је очекивати да ће се слика Косова дефинисати почетком 2002. године и то како рече Ханс Хакеруп "са или без Срба". Како ће изгледати за сада постоје претпоставке: једне долазе из ДСС уколико се присетимо "кантоналног решења" Марка Јакшића, а друге поруке долазе из табора "протектора" и врло су нејасне и нелогичне – следствено резолуцији 1244, коју КФОР и УНМИК узгред речено не поштују од момента потписивања". Косово и Метохија су у саставу Савезне Републике Југославије?! Међутим, чини се да ће стране трупе дуго остати на Косову и Метохији и то је оно што је једино сасвим извесно. Уосталом о томе говоре и страни аналитичари а потврђују и страни званичници да међу-

народној заједници "не пада на памет да се са Косова повуче за још 10-20 година".

Сигурни смо да ће већ први квартал следеће године показати темеље архитектуре куће коју нам је Запад припремио за живот. На крају како год "расцепкано" решење Запада било за Србију и Југославију више смо него сигурни да ће ипак у блиској будућности Србија опет бити Пијемонт уједињена али овај пут свих српских земаља.

ВЕЋ ВИЋЕН СЦЕНАРИО

Хронологија оружаних сукоба у Македонији у 2001. години

22. јануар - Један полицајац је убијен, а двојица су рањена у ракетном нападу на полицијску станицу у селу Теарце код Тетова, где припадници албанске националности чине 80 одсто становништва. То је био први напад за који је одговорност преузела до тада непозната група албанске националности у Македонији, која је себе назвала "ОНА".

12. фебруар - У планинској области северозападне Македоније воде се борбе између македонских снага безбедности и побуњеника "ОНА" око села Танушевици претежно настањено припадницима албанске националности.

4. март - Тројица македонских војника убијена су у близини Танушеваца.

8. март - НАТО овлашћује Војску Југославије да уђе у јужни део зоне безбедности да би се спречили упади екстремиста у Македонију.

14. март - У борбама између албанских побуњеника и македонских снага у брдима око Тетова убијена је једна, а рањено 17 особа.

18. март - У Тетову проглашен полицијски час када је Скопље оптужило Запад што је пропустио да предузме енергичне мере против побуњеника.

30. март - Скопље саопштава да је успоставило контролу над свим положајима које су држали побуњеници.

3. април - Скопље најављује поновно отварање границе према Косову.

28. април - Осам војника и полицајац убијени су у нападу близу Тетова из заседе. Одговорност за овај напад преузели су албански побуњеници, који су тврдили да су то учинили у самоодбрани.

8. мај - Образована је Влада националног јединства уз најаву општих избора до јануара 2002. Скопље се повиновало међународном притиску и укинуло ратно стање.

23. мај - Поновно распламсавање политичке кризе када су две албанске парламентарне странке и "ОНА" потписале споразум о "заједничкој акцији" за окончање сукоба.

29. мај - Албанске странке обећавају лојалност Влади националног јединства.

8. јун - Снаге "ОНА" на ободима Скопља, у предграђу Арачиново, прете нападом на главни град ако Влада не обустави гранатирање на северу Македоније.

11. јун - Влада и побуњеници најављују прекид ватре.

12. јун - Влада која је до тада била несложна око начина решавања кризе усваја мировни план македонског председника Бориса Трајковског, у коме се захтева амнестија и подршка НАТО у разоружавању побуњеника.

15-20. јун - Крах преговора између Владе и припадника албанске националности.

24. јун - Изасланик ЕУ, Хавијер Солана, издејствовао је примирје у Арачинову после снажног напада војних снага.

4. јул - Бивши француски министар

одбране, Франсоа Леотар, представник ЕУ у Македонији, и специјални изасланик САД, Џејмс Пердију, остварили су значајан помак када су се обе стране сагласиле да разговарају о измени устава.

5. јул - Уз посредство НАТО успостављено је примирје међу зараћеним странама, али борбе се настављају око Радуше на северу Македоније и Тетова.

19. јул - Гранатирање Скопља. Побуњеници врше прегруписавање пошто су се албанске странке повукле из преговора.

20. јул - Тројица посматрача ЕУ погинула су у експлозији мине.

22-24. јул - Побуњеници гранатирају положаје македонске војске у Тетову.

24. јул - Македонија затвара границу према Косову код места Блаце.

Неколико хиљада људи учествује у насилним демонстрацијама у Скопљу због западне подршке албанским побуњеницима.

26. јул - "ОНА пристаје да се повуче

из подручја које је заузела пре три недеље на северозападу земље.

28. јул - Уз међународно посредовање започињу мировни преговори у Охриду.

1. август - Постигнут је споразум о кључној тачки мировних преговора - албанском језику у Македонији. Албански ће бити званични језик у областима где становништво које говори овим језиком чини барем 20 посто укупног становништва.

5. август - Постигнут је споразум о реформисању полицијских снага у областима настањеним припадницима албанске националности, чиме је отклоњена једна од последњих препрека за постизање мира.

6. август - Преговори су прекинати након нових захтева Македоније да се побуњеници разоружају пре потписивања мировног споразума, али "ОНА" одбија да се разоружа пре потписивања и спровођења споразума.

7. август - Непосредно пре наставка мировних преговора у Охриду, македонска полиција убила је петорицу припадника "ОНА" у нападу на једну кућу у Скопљу - што је први сукоб ове врсте у главном граду.

"ОНА" је потом отела пет македонских цивила који су ослобођени следећег дана.

Специјални изасланик НАТО, Питер Фејт, позива да се амнестирају побуњеници "ОНА" који добровољно предају оружје.

8. август - Док преговарачи предвиђају успех преговора и могуће потписивање комплетног мировног споразума у року од три дана, побуњеници "ОНА" убили су десет македонских војника из заседе на путу између Скопља и Тетова.

што је најкрвавији напад од почетка сукоба. Настављају се жестоке борбе.

Страна реаговања

Аналитичар Дејвид Брид, из америчког института за стратешке студије Стратфор, изјавио је да мировни процес у Македонији има мало шансе да успе, оцењујући да се не може са сигурношћу рећи да је НАТО привржен миру у Македонији. "То је један врло површан мировни процес, у којем НАТО, ЕУ и САД врше притисак на македонске преговараче да прихвате један врло климав споразум по којем Албанци ништа не жртвују", изјавио је Брид за Би-Би-Си, објашњавајући да "ток преговора

и слобода коју су пред очима НАТО-а Албанци дали себи, указују да је НАТО пре заинтересован за нестабилност Македоније, него за опстанак те државе.

Према неким мишљењима, НАТО не жели конфронтацију с Албанцима, страхујући за безбедност својих војника на Косову. То свакако звучи као уверљив аргумент. Али, рекао бих да је НАТО кратковид ако мисли да неће морати да интервенише", оцењује Брид, подсећајући да је такозвана ОВК "добила велику помоћ Запада, који је тада желео да ослаби Слободана Милошевића.

Сада Запад мора да се суочи са чудовиштем које је створио, а не зна како", објаснио је он. Повод за интервју Брида био је извештај Стратфора, посвећен Македонији, у коме се предвиђа неуспех мировног процеса и анализира какву би природу у наредном периоду могли да поприме сукоби у тој држави.

"Не мислим да ће албански побуњеници покушати да успоставе контролу над неким делом територије. Они ће настојати да буду у покрету широм северозападне Македоније, чиме ће македонске снаге присилити да окупирају насеља у којима је већинско становништво албанско, како би се створила зла крв између албанских цивила и македонских војника. Део те стратегије је и да се исцрпи македонска војска, чије су могућности и иначе ограничене", рекао је Брид.

Стратфор је у анализи констатовао да је грађански рат у Македонији неизбежан и да је питање само колико дуго ће трајати. Институт је оценио и да ће присуство НАТО, ако до њега уопште и дође, мало значити за окончање сукоба. Анализирајући борбене способности "ОНА", Стратфор оцењује да ће герилска тактика албанских побуњеника исцрпити македонску армију, што ће омогућити Албанцима да преузму

контролу над бројним градовима.

"ОНА чине ветерани ратова у Србији, Косову и Чеченији. Њихове команданте обучавали су амерички специјалци у Албанији, Косову и Македонији, а обилно су регрутовани из редова КЗК-а", наводи Стратфор, додајући да су "припадници ОНА наоружани лаким, софистицираним наоружањем идеалним за брзе акције и борбе у урбаним срединама, укључујући 'калашњикове', аутоматске пушке НАТО калибра 5,56 милиметара, лаке противавионске ракетне системе Са-7 и 'стингер', као и уређаје за ноћно осматрање треће генерације којим су их опремили амерички саветници". (**"Стратфор"**)

Спољнополитички коментатор недељника "Њузвик", Џон Бери, оценио је да ће НАТО, у случају да преузме задатак разоружања албанских екстремиста у Македонији, морати да преузме улогу "полицајаца и патролира по унутрашњости и граници те државе".

У изјавио за Радио "Глас Америке", Бери је оценио и да ће се наставити "местимични напади" албанских екстремиста на македонску армију чак и у случају да буде постигнуто "неко" примирје.

"Бојим се да ће се НАТО наћи у том сендвичу. Предвиђам да ће бити потребно далеко више од 3.500 војника, колико НАТО за сада планира, али причекајмо на даљи развој догађаја", казао је он. Коментатор "Њузвика" је рекао да не верује да снаге НАТО намеравају да напусте Балкан у наредних 10 до 20 година, додајући да ће Алијанса "бити војно присутна у том региону још дуго времена. Проблем за НАТО у Македонији ће бити неспремност албанских герилаца да се разоружају. Албанци ће вероватно радије пребацити своје оружје на пријатељске суседне територије, него што ће га предати македонским властима", констатовао је Бери. (**"Њузвик"**)

Чак и у поређењу са ранијим обртима у осмомесечном сукобу између двеју највећих етничких група у Македонији, дан када су екстремисти убили 10 војника био је вртоглав, пише лондонски "Економист". Прво су албански побуњеници убили 10 македонских војника, затим је највећа македонска политичка партија демонстративно напустила преговоре у Охриду, да би, у часу када су изгледали за мир били најцрњи, процурела вест да су вође свих великих политичких странака прихватили привремени споразум чије је формално потписивање заказано за 13. август.

Да ли је балканска трагедија избегнута? То је питање које постављају страни дипломати који су помогли у склапању споразума. НАТО ће сад у мировној мисији распоредити 3.500 војника

са циљем да надзиру добровољну предају оружја герилаца и успостављање контроле у земљи од стране нове, толерантне и свеобухватне владе. Таква је бар теорија.

На политичком фронту, парламент којим доминирају Македонци тек треба да ратификује споразум. Другим речима, трагедија је можда само одложена. Лондонски "Индипендент" је оценио да су нове борбе помутиле наде да ће бити потписан македонско-албански споразум. (**"Економист"**)

Чешка штампа оцењује да тренутна ситуација у Македонији личи на класичну балканску увертуру за отворени рат. Најтиражнији чешки дневник "Млада фронта Днес" пише да су албански побуњеници напали Тетово да "пред радикалима у властитим редовима оправдају мировни споразум, а непријатељу ставе до знања да су довољно јаки.

Обе стране су свесне да не могу једна другу да војно поразе", пише лист, оцењујући да "противници морају да покажу снагу и непопустљивост пред својим присталицама јер пред непријатељем на Балкану не сме да се покаже слабост". "Млада фронта Днес" истиче да македонски националисти изазивају хистерију међу становништвом која може да доведе у питање потписивање споразума исто колико и напади албанске гериле.

Дневник "Лидове новине" не деле мишљење аналитичара "Младе fronte Днес". "Све мање људи заиста жели да оружје хути. Насиље следи за насиљем. Међу обичним Албанцима и Македонцима је избила истинска мржња", констатује чешки дневник. (**"Млада фронта Днес"**)

НОВА СВЕТСКА ИДЕОЛОГИЈА

Да ли ће Америка истрајати у незаконитом кажњавању држава које се противе новом светском поретку, а који се најчешће идентификује са појмом глобализације

Глобализација се темељи на идеји неолиберализма, при чему се протагонисти залажу за прихватање десет постулата, као општих правила понашања. Дакле, то је теоретска основа која проповеда неограничену владавину тржишта. Ова политика је последица слепог подржавања политике мултинационалних компанија, великих концерна, чији интереси нису увек у интересу свих држава и свих слојева друштва у различитим државама, укључујући и државе протагонисте такве политике.

Већ половином осамдесетих година свет је закорачио у процес глобализације светских тржишта, а у данашње време се већ налази у ери глобалног капитализма. Примера ради, обим светске трговине се удвостручио између 1984. и 1996. године. Међународна трговина између 1950. и 1993. године је утростручена. Истовремено, производња робе, коју су оствариле поједине домицилне компаније у иностранству, попела се од 7 на 17 одсто.

До драматичних промена дошло је и на светским тржиштима капитала. Међународни трансфер капитала у последњих 10 година повећан је за 10 пута. Дневни промет капитала на светским финансијским тржиштима износи више од 1.200 милијарди америчких долара, а то је промет који за један и по дан премашује бруто национални продукт Немачке, једног од дивова светске економије и трговине. Следећа карактеристика данашњег стања састоји се у томе да је дошло до потпуног одвајања промета робе и услуга од промета капитала.

Наведени подаци указују на чињеницу да постоји наглашен тренд интернационализације трговине, али се може рећи да је већ данас тржиште капитала потпуно интернационализовано. На светским новчаним берзама свако може куповати и продавати новац, ак-

ције, обвезнице, записе и друге ефекте. То указује на чињеницу да финансијска тржишта личе на "глобално село". Ова трансформација омогућена је развојем електронског преноса информација и трансакција, коришћењем сателитских комуникација и интернета, али и спровођењем дерегулације у земљама учесницама на тим тржиштима, односно укидањем свих ограничења која се односе на интернационални трансфер капитала и новца.

До огромног пораста међународне трговине дошло је и због развоја међународне шпедиције и транспортних путева и средстава, која су трошкове транспорта учинила безначајним у односу на основну цену робе. Трошкови транспорта у прекоморском бродском превозу износе данас само 1/2 трошкова из тридесетих година овог века, у авионском промету то је само шестина, а у телекомуникацијама данас трошкови износе само стоти део цене из тридесетих година.

Појам "глобализација привреде" сугерише да се производи и услуге могу куповати и продавати у читавом свету без ограничења, да су сви произвођачи међусобно сучељени у конкурентској утакмици на светским тржиштима, а то све тера у стално повећање продуктивности и ефикасности и обезбеђује прогрес и благостање целом човечанству.

Међутим, овој концепцији супротстављена

је регулатива појединих земаља, које прописују високе царине и остала ограничења, која успоравају процес светске глобализације. Ова ограничења се суспендују или укидају стварањем регионалних зона слободне трговине као што су, на пример, ЕУ, ЕФТА, НАФТА итд. Међутим, постоје још увек велика ограничења између тих зона, а то значи да смо још веома далеко од једне светске глобалне слободне трговине. Примера ради, 90 одсто робе произведене у Европској унији продаје се на тржишту Уније, а само 10 одсто се експортује ван те зоне слободне трговине.

Слична је ситуација и са тржиштем

радне снаге. Не постоји општа светска мобилност радне снаге, него egzистирају регионална тржишта радне снаге у оквиру регионалних интеграција и слободних зона трговине, као што је, на пример, ситуација у оквиру Европске уније. У оквиру ове економске групе присуна је мобилност радне снаге из земаља са ниским платама према земаљама са вишим платама.

Као последица покретљивости капитала робе и услуга дошло је до радикалне промене предузетничке филозофије. Тако, на пример, немачки Сименс има своје филијале у 190 земаља света. Ту се полази од логике да, ако је производња у једној земљи због високих плата, пореза, социјалних давања и издвајања за еко-улагања прескупа, тада нема другог решења, него да се производња пресели у земље у којима је то све јефтиније. Тако настају интернационални концерни. У аутомобилској индустрији дошло је до измештања производње делова и склопова у земље са мањим платама и осталим издвајањима, а финална монтажа се обавља у матичној земљи.

Слично је стање и у области услуга. Тако, на пример, за фирме IBM, Microsoft, Hewlett-Packard, AT&T или Reebok софтверске програме раде фирме и појединци у земаљама у којима се за те послове исплаћује месечна плата до 500 америчких долара, без социјалног осигурања. Захваљујући техничким могућностима видео конференција, компаније могу притиском на тастер пласирати своје понуде и упите на сваки део земаљске кугле. Главни купци тако урађених софтвера су САД и земље ЕУ. То доводи стране раднике у наведеним земаљама да морају снижавати цену свог рада или врло често остају без посла.

Економска глобализација света доводи до следећих последица:

- драстично повећање обима размене робе и услуга,

- до сада невиђене мобилности капитала.

- нове филозофије предузећа код производње производа и услуга, тзв. "Outsourcing", који се може дефинисати као производи и услуге израђени коришћењем спољних извора.

Опасности глобализованог светског тржишта

Глобализација, као светски процес, има као последицу разарање вековних тековина цивилизације европских земаља и њихове културне традиције и организације живота, јер се руководи само једном логиком, а то је максимализација профита вођена само интересом једног уског слоја власника крупног капитала.

Девизе, финансијски деривати и акције постали су главно поприште конкурентске борбе власника капитала. То је последица изостанка контроле промета на финансијским тржиштима од монетарних власти земаља порекла капитала, што је тренд у последњих 25 година. При томе, свет се претворио у један мега казино. Последица тога рефлектује се кроз чињеницу да је развој привреда великог броја земаља потпао под снажан утицај међународног шпекулативног капитала. Данас је 99% светске трговине под директним утицајем шпекулација са курсевима, а у будућности на сцени су само futures послови.

Непосредна последица глобализације је процес у којем веће фирме гутају мање. Тај процес се одвија на међународном плану, јер су ти процеси унутар једне земље или једне регионалне интеграције ограничени антикартелним прописима, што није случај у међународним релацијама.

Једна од карактеристика тог процеса је и стварање мешовитих холдинг компанија, које у себи садрже различите делатности, као што је, на пример,

индустријска производња, маркетинг на светским тржиштима, банкарство, осигурање и реосигурање и област услуга. За илустрацију овог процеса може се навести мултимешовити концерн Mitsubishi, који се састоји од индустријских погона, трговачких компанија и банака, а све у саставу јединственог холдинг система. Годишњи укупан приход овог гиганта износи 350 милијарди америчких долара.

Једна од последица великих фузија састоји се у томе да долази до појаве великих вишкова радне снаге која остаје без добро плаћених радних места.

Улога Светске трговинске организације (WTO) и Међународног монетарног фонда (IMF)

Идеологија слободне трговине полази од тога да се благостање човечанства може остварити само кроз јачање интернационалне конкуренције. То се постиже смањењем царина и ограничења промета робе и услуга. Светска трговинска организација је израсла у интернационалног надзорника, судију и унапређивача слободне трговине. Преломни тренутак догодио се 1997. године у Женеви, кад је обезбеђена готово потпуна либеризација финансијских тржишта за банке, осигуравајућа друштва, власнике имовине и капитала. Овај споразум ступио је на снагу у фебруару 1999. године у 132 земље чланице Светске трговинске организације. За овакав развој нарочито су се залагале САД и земље чланице ЕУ.

Ниједна земља, била она земља у развоју, индустријски развијена или бивша социјалистичка земља у транзицији, не може се данас супротставити неолибералним и монетарно конкурентним трендовима. Међународни монетарни фонд и IBRD (Међународна банка за обнову и развој) су институције, које су постале перјаница неолиберализма. Ове институције условљавају доделу кредита земаљама у развоју или источно-европским земаљама на бази спровођења политике засноване на принципима неолиберализма. Та политика захтева укидање царина, елиминисање државног интервенционизма у области привреде, приватизацију државних предузећа, отварање граница за слободну трговину и инвестирање ино-капитала у домаће фирме, дисциплину у буџетској потрошњи и стабилност у области новца и цена робе и услуга. Ова идеологија је завладала читавим светом, а благослов овим новим чудима нашег времена постоји само у области теорије, а у практичном животу за земље које је погодила ова модерна почаст, она је непоследно повезана са знатно увећаним опасностима и ризицима.

ЛАЖИ ГЛОБАЛИЗАЦИЈЕ

"Глобализација производи мање порезе, то смањује цене и повећава стандард комплетне популације"

Наведени постулат сугерише да глобализација доноси благостање свакој држави која се без резерве определи за овакав развој. Испада да нам је глобализација судбина која се не може избећи. По ономе што нам протагонисти глобализације проповедају нема потребе за дискусијом о добрим и лошим странама овог процеса, јер глобализација доноси само позитивне ефекте.

Нажалост, у стварности чињенице указују на сасвим друге ефекте. Најбоље што она доноси односи се искључиво на предности за инвеститоре и предузетнике, јер им овај процес обезбеђује ниске плате за запослене, ниске трошкове припрема за одређена улагања, ниске порезе држави и фондовима. Ово све има за последицу стезање каиша државне потрошње, социјалних издатака и суспендовање постигнутих права запослених.

Свака земља учесница у међународној трговини има властити новчани систем, што учеснике у међународној трговини доводи у позицију великих ризика због варирања појединих валута на новчаним тржиштима. Ради превазилажења овог проблема сведоци смо великих регионалних интеграција у којим се као основно средство плаћања употребљава једна од светских резервних валута. Најчешће је то амерички долар, али одлука Европске уније о увођењу евра као јединствене валуте за земље чланице и стварање новчане уније представља покушај превазилажења варирања курсева ради унапређења међународне трговине унутар Европске уније уз нестанак трошкова курсних разлика.

Пракса показује да и процес дерегулације тржишта капитала има политичку позадину. Трансфери великих новчаних износа били су могући само уз дозволу државе порекла и по правилу су пратили кретање робе и услуга. Међутим, у последњих двадесетак година, сведоци смо скидања државне контроле, односно дерегулација тржишта капитала. Смисао овог процеса опет је у вези са интересима власника капитала и великих светских компанија, јер је дерегулација довела до веће конкуренције међу власницима фи-

нансијског капитала, као и до мањих трошкова финансирања послова учесника у међународном промету робе и услуга. Енглеска је још далеке 1979. године подигла контролу трансфера капитала, а Јапан је то учинио 1980. године. То је учинила и Француска 1990. године, а Португал и Шпанија 1992. Али, не треба заборавити и чињеницу да се слободном промету капитала и новца још и данас опире велики број земаља.

Након што се већина индустријски развијених земаља одрекла контроле слободног кретања капитала, Међународни монетарни фонд је као интернационална институција почео у своју политику уграђивати инструменте који обезбеђују подржавање те монетаристичке филозофије, која у крајњој консеквенци подржава интересе најразвијенијих индустријских земаља света.

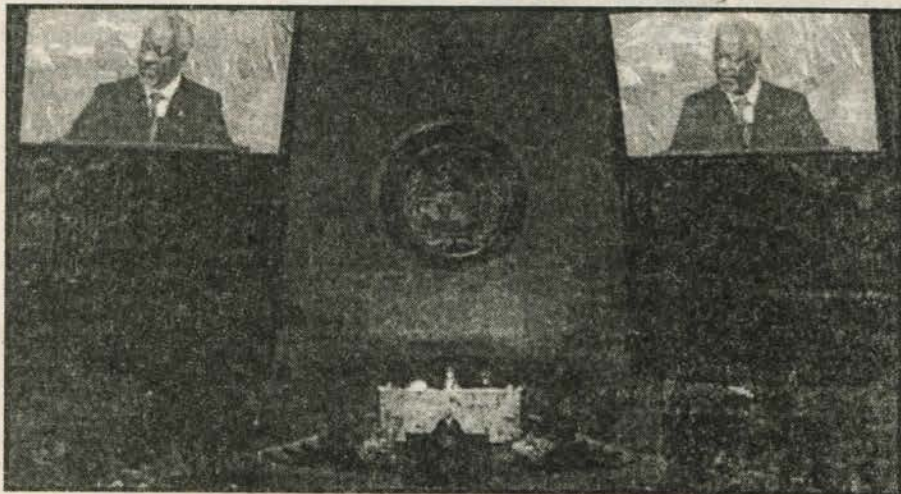
Поред различитих валута и ограничења у области слободног промета новца и капитала, процесу опште светске глобализације сметају и разна царинска и друга ограничења у промету робе и услуга. Процес смањивања царина и других ограничења отпочео је организовано да се реализује 1947. године потписом Споразума о царинама и таксама ГАТТ. У том Споразуму је, као главни циљ, утврђено смањење царина. За педесет година након потписа овог Споразума међународна трговина повећана је за десет пута, али су царине за индустријске производе смањене испод 4 одсто.

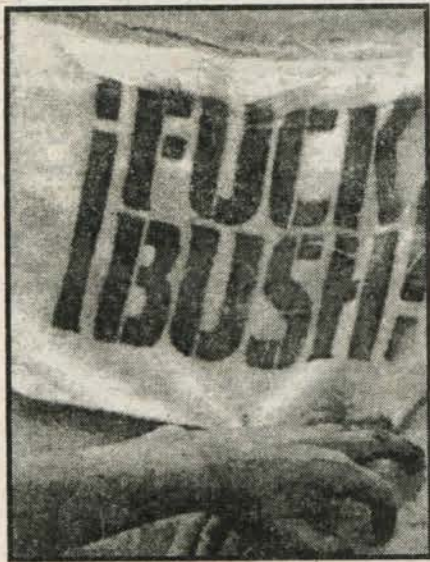
Паралелно са овим процесом, као "мини глобализација" појавиле су се регионалне зоне слободне трговине. У Европи - ЕУ, у Северној Америци - НАФТА, у Азији - АФТА, а у Јужној Америци - MERCOSUR. Америка се већ сада залаже за даље интегрисање тих регионалних зона слободне трговине у гигантске светске зоне. Најпре се заговара интегрисање Северне и Јужне Америке, а потом те зоне са ЕУ у једну гигантску формацију чије ефекте из данашње перспективе готово да није могуће ни сагледати.

"Социјална држава је прескупа"

У најразвијенијим индустријализованим државама света, као последица реализовања политичког пројекта глобализације, јавља се једна од најпогубнијих последица тенденција декомпоновања социјалних елемената државе. То је тренд у готово свим земљама ЕУ, а и шире у земљама развијеног западног света. Овакав развој довео је до мањих издатака компанија у државне фондове за потребе социјалних давања, али и до читавог низа веома негативних последица по друштво у целини. Показало се да је процес декомпоновања социјалне државе, додуше, напунио профитне фондове мултинационалних и других компанија и власника акција и капитала, али је цена која је плаћена превисока и прети опасност од избијања криза, које се више не могу контролисати.

У земљама ЕУ пораст криминалитета младежи од 12 до 18 година, између 1985. и 1995. године, достигао је троstrуко већи ниво. Фамилије са већим бројем деце живе у све већем сиромаштву, а преко 50.000 деце живи напуштено на улици без крова над главом. То је

последица све веће бесперспективности и незапослености младе популације. Готово у свим земљама ЕУ експлодирао је број сиромашних са приходима који је испод егзистенционог минимума. Поражавајућа је чињеница да у земљи која се сматра једном од земаља благостања у западном свету, у Немачкој, више од 10 милиона људи живи у сиромаштву, испод егзистенцијалног минимума. У ту групу популације, између осталих, спадају и незапослени академици, слободњаци, странци, лица под социјалном заштитом, старије особе без образовања и жене.

Под паролом да се социјална држава не исплати, смањена су или потпуно укинута социјална давања. То је довело до социјале гигантских размера, а на тај начин уштеђен новац отишао је у руке власника капитала, који су дошли у позицију да купују акције мултинационалних компанија које инвестирањем у земље са ниским трошковима државе и ниским платама осигуравају тим власницима додатне астрономске профите.

"Глобализација је шанса за превазилажење незапослености"

У земљама ЕУ број незапослених приближава се цифри од 20 милиона, од чега на Немачку отпада једна четвртина. То је око 12 одсто радно способног становништва. Ако том броју додамо и раднике који се воде као запослени, али у ствари представљају вишак радне снаге, тада се стопа незапослености креће око 20 одсто или једна петина радно способног становништва, а то је већ веома драматично.

При томе, док се крећемо у домену статистике и процената то још не указује на драматичну узбуну, али ако постанемо свесни чињенице да глобализација не даје одговор на питање, како разрешити овај проблем, него се руководи само питањем побољшања позиције мултинационалних компанија у

конкурентској утакмици на светским тржиштима, тада овај пројекат не само да не решава питање ликвидације постојеће незапослености, него број незапослених се непрестано повећава, а тиме ситуацију чини још драматичнијом.

"Држава се превише меша у привредни живот"

Напуштањем концепта плански дириговане социјалистичке привреде земаља реалног социјализма, компромитована је улога државе у управљању привредом. Овај процес је интензивирао почетком деведесетих година, али након једне деценије транзиције према тржишној привреди капиталистичког модела готово све те земље не само да нису оствариле у почетку постављене циљеве, него су се, као што то недавно рече Путин, претвориле у "богате земље сиромашних грађана", који данас живе лошије него у време реалсоцијализма.

Земље које су ушле у транзицију од социјалистичке плански управљане привреде према тржишној привреди капиталистичког карактера упале су у тешку кризу у почетним годинама транзиције, која се огледала у драстичном паду индустријске производње, појави незапослености која се креће и преко једне петине активног радно способног становништва, појави сиромаштва и нарастању социјалне неправде и опасности од озбиљне дестабилизације. Није случајно што су у готово свим тим земљама на првим наредним изборима на власт дошле партије социјалдемократске оријентације, које су кориговале политички курс наметнут турбокапитализмом који је последица имплементације политичког пројекта глобализације и у тим земљама. То је случај који се одиграо, између осталог, у Чешкој, Мађарској и Пољској.

Паралелно са процесом транзиције социјалистичких земаља, текао је и процес убрзавања глобализације светске економије, а протагонисти тог пројекта су као један од основних захтева у реализовању тог политичког пројекта, поставили захтев за стварањем еластичне државе, државе која се све мање меша у привредни живот, која све мање кошта и која остварује све мање новчаних прихода за финансирање својих функција, укључујући и функције у области социјале и заштите животне средине. Јасно да мршавија држава не само да мање кошта власнике капитала, него се тиме ствара простор за веће профите власника капитала, што је у основи главни циљ глобализације.

"Евро нам је свима од користи"

Увођење јединствене валуте у земљама ЕУ показује како се управља глоба-

лизацијом. Читава концепција увођења еура представља, у ствари, реализовање пројекта глобализације у мини издању. Она доводи до још веће конкуренције међу државама чланицама.

Без обзира на присутан страх становништва од опасности нестанка благостања губитком властите валуте, сви политичари су за увођење еура, јер је то, по мишљењу политичара, питање мира и слободе у 21. веку. Увођење еура као јединствене валуте гарантује потпуну интеграцију Европе и искључује било какав ратни сукоб између држава чланица у наредном столећу, за разлику од овог столећа кога су обележили многи ратови са огромним разарањима и страдањима становништва.

Први и најтежи негативан ефекат испољава се у даљем смањењу запослености у банкарском сектору, али и у осталим секторима због рационализације условљене повећаном конкуренцијом. Из садашње перспективе и односа политичких снага не назире се решење проблема незапослености, а носиоци процеса глобализације уопште се не баве овим проблемом.

Фаталне последице настају по земље са нижом развијеношћу и нижом продуктивношћу. Те земље више немају могућност да се механизмом корекције вредности своје валуте и повећањем цена увозне робе из продуктивнијих заштите од беспоштедне конкуренције.

Овакав развој доводи неминовно до затварања мање продуктивних фабрика и до потпуног потчињавања неразвијених развијенијима, јер ће у наредној фази доћи до дислоцирања производње у неразвијеније земље, а све скупа ће имати за последицу нови талас незапослености.

Из овог је сасвим јасно да ће увођењем јединствене валуте профитирати само више развијени, а да ће мање развијени само изгубити. Ово се посебно односи на земље у транзицији, које су се кандидовале за интегрисање у ЕУ, јер је у њима продуктивност још нижа од продуктивности у неразвијенијим земљама - садашњим чланицама ЕУ.

"Велика Британија и Америка су пример како се стварају нова радна места и благостање"

У свету су се појавиле сасвим озбиљне критике политичког и економског пројекта глобализације. Озбиљност последица, које је произвео процес глобализације, довео је протагонисте у позицију да износе аргументе којима опорављају утемељеност тих критика. Наиме, ради илустрације, критичари наводе податке о незапослености као последици глобализације у области економије.

Ради илустрације, наводимо податке о незапослености у неким развијеним земљама Запада. Стопа незапослених

у Француској износи 12,8 одсто, у Немачкој 10,4%, а у Шведској 9,9%. Заговорници глобализације наводе да би све земље требале следити примере САД и Велике Британије, јер је стопа незапослених у САД 6,2 одсто, а у Великој Британији 6,7 одсто, при чему се тврди да управо ове две земље показују како се политиком глобализације стварају нова радна места и благостање упоредо са привредним растом.

О чему је овде, у ствари, реч. У Америци је, 1996. године, било 7,3 милиона незапослених, што одговара стопи од 5,3 одсто. Међутим, овде је у питању објективан начин исказивања броја незапослених и стопе незапослености. Овде недостаје још најмање 6 милиона незапослених који траже посао, а који нису обухваћени службеном статистиком, као и 4,5 милиона слободњака који су само делимично запослени. То значи да је стопа незапослености у Америци 14 одсто, а не 5,3 одсто као што показују службене статистике. Ако томе додамо и 10,1 милион са делимичним радним временом и 8,3 милиона самосталних, стварна стопа незапослених у Америци износи 28 одсто.

Управо је апсурдно да се Америка, са стварном незапосленошћу преко једне четвртине активног становништва, кроз медије покушава представити као позитиван пример модела будућности за цео свет. Слика је још поразнија ако се изнесе податак да од укупног броја запослених чак једна петина добија плате које су испод egzистенцијалног минимума, а многи од тих несрећника спавају у картонским кутијама и немају стално место боравка. Ове чињенице указују на вешто вођену медијску пропаганду и најобичнију манипулацију.

Пре више од двадесет година једна трећина црнаца живела је у сиромаштву, а такође у сиромаштву је живела и једна петина Хиспаноамериканца. Официјелна стопа становништва које живи у условима сиромаштва, 1994. године износила је 14,5% укупног броја становништва САД.

Социјална помоћ у Америци ограничена је на пет година. До ограничења је дошло на захтев неолиберала, јер је то Клинтон обећао у предизборној кампањи. На тај начин је статистички смањен број корисника социјалне помоћи, али се број сиромашних повећао. Медији износе само податке о броју корисника социјалне помоћи, не износећи који су разлози довели до тог стања.

Дампинг плата, еластичност радне снаге и укидање социјалних права су три захтева неолиберализма, што води само у растројство целог друштва.

Иако је Велика Британија чланица ЕУ, она ни до данас није потписала европску социјалну карту, која дефинише обавезу сваке државе да се држи минималних европских стандарда у области социјалне политике. По изјави

шефова мултинационалних концерна у области електронске индустрије трошкови радне снаге, укључујући и давања за социјалне потребе су, на пример, у Великој Британији 50 одсто нижи него у Немачкој. То је добар знак за инвеститоре, који се опредељују за улагања у земље ЕУ. Та чињеница се узима као пример за Европу, јер по тим мишљењима, како је за капитал и улагања у светским размерама атрактивна САД, тако је за Европу атрактивна Велика Британија.

Поред мањих давања за социјалне потребе и екологију, јефтинија радна снага у Великој Британији условљена је и дужим радним временом. Чак 22 одсто запослених има радну недељу дужу од 48 сати, а половина Енглеза ради више од 44 сата недељно. Нема ограничења радног времена у недељи дана, прекоревених сати, рада у сменама и рада недељом и празницима. Плаћен годишњи одмор нема 12 одсто запослених, не постоји ограничење најмањег броја дана плаћеног дупуста као и уговора на одређено време, а пробни рад траје две године. Нема, такође, ограничења ни код отпусног рока код највећег броја запослених. У Енглеској се већ дуже време спроводи пракса укидања права запослених радника. Не постоји гарантована најнижа плата, слично као и у САД. Енглеска је постала земља ниских плата. Овај притисак се одразио и на остале земље ЕУ, па је 10% најсиромашнијих смањило у последњих 20 година годишњи приход за 13%, док је 10% најбогатијих повећало годишњи приход за 65%. У истом периоду у Великој Британији је број становника који живе испод egzистенцијалног минимума порастао од 5 на 13,7 милиона, а свако треће дете расте у сиромаштву.

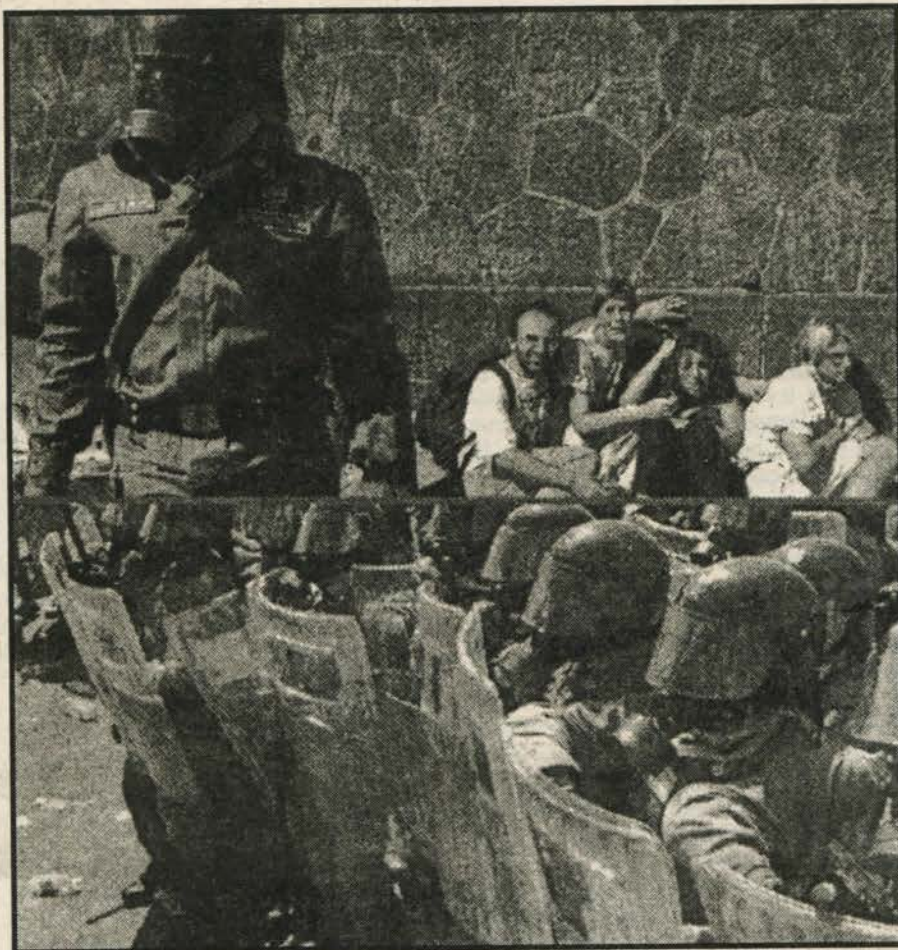
"Земље у развоју профитирају од процеса глобализације"

Око 4,5 милијарди становника живи у земљама у развоју, 80% становништва на земљи живи у сиромаштву, а 1,3 милијарде становника преживљава са једним доларом на дан. Више од 800 милиона гладује, а писмено је само 840 милиона. Све земље се могу сматрати земљама у развоју, изузев високо развијених земаља Европе, САД, Канаде и Јапана.

Глобално мобилни капитал заобилази најсиромашније земље света, а великим делом и остале земље у развоју. Осамдесетих година преко 80 одсто капитала инвестирано је у САД, ЕУ и у развијене земље источне Азије. Највећи део сиромашних земаља, ако се изузму помоћи мултилатералне природе, уопште нису подручја у којима се било шта инвестира. У Африци су годишње инвестиције износиле само 3-5 милијарди годишње, при чему је годишњи одлив капитала био већи од прилива, тако да је салдо увоза и извоза капитала негативан. Данас је у свету 358 милијардера, тако богатих као 2,5 милијарде становника, а то чини безмало половину укупне популације. Последица тог стања је безгранично сиромаштво, а једна од карактеристика понашања власника капитала састоји се у чињеници да нема ограничења радног времена, прописаних минималних плата, социјалног ни здравственог осигурања. Нема, такође, ни радног законодавства, а запослени су изложени беспримерној експлоатацији. Уколико се појаве покрети за регулацију заштите права запослених, тада се капитал због своје мобилности сели у земље у којима нема никаквих ограничења, нити постоји радно законодавство.

Такође, и приступ источно-европских земаља у конкуренцију светски глобализоване привреде плаћен је високом ценом. То показују подаци о броју људи који у тим земљама живе испод најниже границе сиромаштва. Испод те границе,

1986. године, живело је око 4 милиона становника, а данас испод границе сиромаштва живи више од 120 милиона становника. Поред масовног осиромашења становништва естаблиран је веома мали број супербогаташа, који су реформе које су спровођене користили само за властито богаћење.

"Глобализација доноси богат мултиполарни свет"

Уопште не стоји тврдња да глобализација значи богатији и садржајнији мултиполарни свет. Ситуација је управо обрнута. Информациона униформисаност која се спроводи непрестано пуна 24 сата преко CNN-а у становима, кућама, хотелима у току путовања авионом на разним саветовањима, дакле на сваком кораку, а све подржано одређеном пропагандом преко "Financial Timesa" те "The Wall Street Journal-a" представља, у ствари, сиромаштво и терор протагониста глобализације. То је свет који се ствара по мери и стандардима интернационалне елите менаџера и политичара од каријере, који све што троши плаћа кредитним картицама (VISA, American Express) и храни се по правилима "интернационалне кухиње". У земљама у транзицији прво су се естаблирале америчке мултинационалне компаније McDonalds и Coca-Cola као симболи постигнуте слободе. Под паролом глобализације спроводи се аме-

риканизација у свим земљама бившег социјалистичког лагера. Слични домаћи производи квалитетнији и јефтинији немају шансе да се пласирају на тржишту, поред производа ових компанија но-сиоца идеје турбокапитализма.

Слободна трговина не значи, дакле, у тим земљама конкуренцију најквалитетнијих и најјефтинијих, него је то заузимање позиција мултинационалних компанија, најчешће америчких, на тим новим тржиштима, практично без улагања или било каквог респектовања интереса домаћих компанија и државе, чије се тржиште осваја и у наредном периоду монополизује, уз гажење домаће производње или непожељну конкуренцију из других земаља, а посебно ако су понуђачи из несимпатичних земаља или земаља са "непослушним режимима".

Понуда се не обогађује, него обрнуто, осиромашује. Тако се данас у понуди налази само око 3 одсто робе за исхрану у односу на стање и богатство понуде почетком столећа. Од 9.098 сорти јабука у 19. столећу до данас је нестало 6.121, јер њихова производња не доноси довољно профита. Слична је ситуација и код хране животињског порекла. Опстале су само високоприносне свиње и говеда у производњи, а неке од пасмина су створене применом вештачких научних метода и генетског инжењеринга, са недовољно сагледаним последицама по здра-

вље људи. Производи се парадајз високих приноса који нема контакта са земљиштем него је у питању вештачка творевина генетског инжењеринга, која се добија само коришћењем сунчаних зрака и воде.

Јасно је да су те чињенице непознате кушцима који те производе купују. Иако су већ познати негативни ефекти такве хране на здравље људи, хемијским путем произведен укус, који на око изгледа пријатан, тера нас да заборавимо евентуалне недоумице и штетне последице по здравље.

Није непознато да се информације на глобалном нивоу производе у само три центра у свету. Иако постоји мноштво приватних телевизија које су самосталне, оне не стварају нове информације, него преносе информације створене у тим центрима. Данашњи ТВ гледалац не може у миру пратити ниједну емисију, филм или репортажу, јер се у више од половине времена емитовања емитују пропагандне поруке појединих компанија у функцији стварања свести код потрошача да треба куповати само те производе који су присутни у рекламним спотовима и порукама. Тај својеврсни терор не односи се само на производе и услуге, него се посредством телевизије ствара један посве неприродан виртуелни свет, а све је у функцији непрестаног повећања потрошње у функцији повећања капацитета тржишта мултинационалних компанија ради остваривања што већих профита.

Ова кампања има за последицу покушај разарања вековних традиција и култура, које имају више миленијумску традицију. Свуда продиру производи као што су Coca-Cola, Levis и McDonalds. Потискујући традиционалне производе, који су вековима присутни на одређеним тржиштима и имају одређену и културну функцију и традицију.

Генерално гледано, процес глобализације не само да не чини свет разноврснијим и богатијим, него га и осиромашује. Све је потчињено стварању профита по сваку цену, али је хендикеп у чињеници да не постоје механизми одбране осиромашених и обесправљених за организовано пружање отпора овој новој идеологији, за коју се сасвим јасно поставља питање да ли је то прави пут за човечанство у наредном миленијуму.

На крају, морамо истаћи да се пред напредну светску и научну јавност поставља веома тежак задатак тражења алтернатива идеји неолиберализма и глобализације, јер ако процес настави да се одвија неконтролисано и по инерцији, јаз између сиромашних и богатих ће се продубити до те мере да можемо очекивати нове кризе глобалних размера, укључујући и стално присутну опасност не само од локалних ратова, него и ратова глобалних размера.

СРЕБРЕНИЦА - ИСТИНА И ЛАЖ

Амерички медији ме подсећају на лешинара који се храни само мртвим телима. Они ће можда изменити свој став према Србима само онда када Американци стигну у Босну у довољно великом броју, јер ће тада америчка војска давати само кратке професионалне извештаје - како је то чинио бивши генерал Том Кели у Персијском заливу. Тада ће и званично започети амнезија америчких медија

Када су у питању Срби, амерички медији још нису успели да открију праве разлоге сопствених предрубења. Председника Србије, Слободана Милошевића, још описују као "доброг ђавола", док су др Радован Караџић и генерал Ратко Младић и даље они "лоши момци". Ја зато не очекујем да ће амерички и светски медији брзо променити свој став према Србима. Чак ни сада када се баве "открићем Срба у Сарајеву". Србима ће светски медији и даље приписивати улогу безличног, немог и непостојећег народа. Захваљујући успешно извршеној демонизацији Срба и српских лидера, западни медији ће се још дуго опирати реформама политичког и уредничког става и метода који су се укоренили у западним државама последњих пет година.

Ја више и не желим да говорим о "истини" и "правди" у америчким и светским медијима, јер у мојој професији те две речи су данас кост у грлу која дави новинарство. Само зато јер сам неколико пута затражио да се у западним медијима чује и српска страна, речено ми је да сам српски курир и лажов. Сва срећа што нисам Србин, можда бих у САД био проглашен и за ратног злочинца. Чак и кад ме пријатељи питају, после свега што сам доживео код куће од својих колега, "како си?!", ја одговарам: "Никако, осећам се као да ме аутомобил згазио"!

Понекад ми се, додуше, дешава у САД да ме позову да на некој трибини говорим о, како Американци то кажу, "бившој Југославији". Своје говоре обично бих почињао реченицом: "Ми сви живимо у једној Великој Немачкој тридесетих година"! И онда бих сачекао да видим лица у публици и њихову реакцију. Захваљујући високој технологији, било да се налазимо у Београду, Вашингтону, Берлину, Лондону, Сан Франциску или мом Ел Пасу "они",

медији, све знају "о нама". А што је још страшније за моју новинарску професију, и поред такве могућности да се "све зна", ми у САД још увек не можемо да преносимо истину о рату у Југославији.

Јер, о Југославији, о Босни, ништа не зна ни 20.000 младих Американаца, пуних идеала о демократији, који полазе у тај рат, у велику опасност, баш због лажни и обмане. Због медијске опсене били су угрожени и животи многи мушкарца, жена и деце, а многи од њих су и нестали у пепелу тог рата. А шта ће бити са нама који носимо оживљене рата и који као сенке шетамо око срушених зидова Југославије, несвесни да смо били на прагу Трећег светског рата.

Ми сви живимо у једној Великој Немачкој тридесетих година!

Да ли заиста верујете у ово?

Да ли верујете у оно што видите у вестима АВС, у емисији "Добро јутро, Америко"!?

Прошлог јула, осамнаестог, камере

АВС биле су усмерене на групу укаљаних избеглица, које тек што су дошле из Сребренице у Тузлу. Људи су носили тешке цокуле, шешире, жене мараме, лаку одећу која припада људима стално у покрету. А онда се на обронцима планина око Тузле, у дубини екрана појавио снег. Снег у Тузли, у јулу!?

Звао сам редакцију АВС више пута и тражио продуцента ове емисије. Његови помоћници су ме питали шта желим. А ја сам им рекао да желим да их упозорим да је снимак лажан и стар и да тражим да ми кажу где су репортери заправо снимили ту колону људи из Босне? Одговорили су ми да ће ме позвати. Никада то нису учинили. Сребреница и Тузла су, заиста, били два медијска центра у ратним извештајима светских репортера ове године. И док су извештачи из Европе били агресивнији, али и објективнији у свом јављању, Американци су били гори него икада раније. Част изузетцима.

Џорџ Кени, дисидент из бившег састава Стејт департамента је, на пример, потпуно променио своја убеђења о Србима. Стављен је зато на "црну листу" и скинут са свих ТВ програма у САД и Великој Британији. Рој Гатман, добитник Пулицерове награде за једнострано извештавање из бивше Југославије и репортер "Њусвика", одмах га је осудио. А највише су Кенија критиковали разни менаџери агенција за односе са јавношћу из Вашингтона, као и власници пропагандних агенција са Капитола које је основао Џорџ Сорос. Кени је схватио да због истине мора да испашта и тако се данас и понаша.

Дејвида Бајднера, због разумевања за српску страну и данас цензуришу у "Њујорк тајмсу", док А.М. Розентал и даље успева да пише чланке о Босни који доводе до беса Питера Џеникса, Роја Гатмана и друге "медијске соколове" из САД. Томаса Фридмана из "Тајма",

ноћу у глуво доба, због његових текстова лично је звао Ричард Холбрук и тражио од њега да измени свој чланак о Србима припремљен за наредни број овог магазина. И мој уредник спољне рубрике у Ел Пасу, схватио је дволичност и лажи "друге стране", па је почео да мења своја убеђења о ситуацији на Балкану. Ентони Луис и њему слични "медијски соколови" тражили су да мој уредник буде кажњен. Има и у Европи новинара који су обележени као српски курири, само зато јер су покушали да буду објективни сведоци драме у Босни и Југославији. То су, на пример, Сорен Сомилиус из Шведске, Томас Даушман из Немачке, Ханс Питер Борн из Швајцарске и Тоши Хико Егус из Јапана. Ја, међутим, мислим да ће Луис и господа променити врло брзо своје мишљење, када из Босне у САД почну да пристижу први ковчези са америчким војницима.

Нешто се у интелектуалним круговима Америке, ипак, мења. Чак је и Мајкл Раисман, стручњак за међународно право и професор на Јелу, узнемирен медијским лажима, устао на једној међународној конференцији, на Универзитету Дјук, пролетос и рекао да је међународно право злоупотребљено формирањем Суда за ратне злочине у Хагу. Као пример навео је упад и масакре хрватске војске у Крајини. Професор Раисман је у том елитном клубу изјавио да Хашки трибунал неће одвратити зараћене стране од нових злочина, већ да ће, напротив, изазвати нова злодела и тако продужити рат у Југославији, јер ће прерастати у тајни терористички сукоб. У америчким медијима, међутим, није објављено ни слово од упозорења професора Мајкла Раисмана, иако је на Универзитету Дјук било пуно новинара. А у публици су седели Конрад Харпер из Стејт департамента, Вилијам Ферик, канадски генерал и Џон К. Менрис, следећи амбасадор САД у Босни и Херцеговини.

Ја сам био недавно у Хагу и видео како функционише тај политички трибунал. Његов задатак је да створи Нови светски поредак, а да притом уклони оне који се томе одупиру. А то су Срби. За њих је Хаг ново Косово поље. Амбасадорка Мадлен Олбрајт је адвокат Хашког трибунала. За тај посао користи се новац од пореза америчких грађана. Њиме се купују поједини новинари. Добро плаћени, они знају шта треба да раде. Тио Ван Бовен из судског протокола је, на пример, новинарима сав озарен рекао да су нове хелије саграђене, углавном за Србе, спремне да приме ратне злочинце. Бовен ми је рекао да затворски чувари нестрпљиво чекају да се хелије настане новим затвореницима. Они су срећни због тога, а није их брига да ли ће сви ти злочинци бити осуђени или ослобођени због оптужби које их терете. Њих и не интересује какве доказе има Трибунал против окривљених, какве сведоке. Уверио сам се - никакве. То што

сам прочитао су нека анегдотска сведочења неких људи. Њих истражни судија није питао да ли имају какав доказ, окривљену рукавицу или отисак стопала или узорак крви, као у случају О. Ј. Симпсона. Али, одговори сведока су били исти, нејасни:

- Био сам тамо, видео сам да је то урадио, свет ће ми веровати, они (Срби) су тамо сви исти!

Мој осамнаестогодишњи син, који је један од кандидата за Клинтонове ковчеге, кога ја наравно нећу пустити да то буде, питао ме: "Шта ти то радиш? Што се мешаш, то је њихов рат? Кога је брига за њих"?

И њему сам тада одржао малу лекцију о "Великој Немачкој тридесетих година". И мој син је почео да схвата, да кад Срба више не буде било, неће бити никога ко ће да говори ону другу причу, да казује истину!

Истина је тешко бреме за савест. Колико се само пута "пресвлачио" Питер Џеникс, када је прошлог јануара правно специјалну тв емисију о генералу Мајклу Роузу? Морао је да направи чак четири интервјуа са генералом Роузом да би гледаоцима пренео баш ону поруку коју је требало сви да чују. Многи амерички новинари су се радовали када су бомбе и крстареће ракете пролетос почеле да падају по Србима у Босни. То је био доказ да је њихова кампања хушкања против Срба, после пет година, коначно успела. И ти исти новинари су се потрудили да јавно честитају међународној заједници и НАТО што су потпунили по својој савести. Међутим, само неколико недеља касније, после варварског напада на сектор Запад, на Крајину, после спаљивања српских кућа, сва та медијска превара је демаскирана. Клинтонова администрација је била очајна, јер није могла да заустави хрватске и муслиманске варваре. Агенције су биле пуне вести о ратним злочинима Хрвата и муслимана, претила је опасност да њихови лидери буду окривљени за ратне злочине.

У априлу, пак, званично је за ратне злочине окривљен др Радован Караџић. Мени је Мина Шрог, тужилац из Хага на Универзитету Дјук, рекла: "Ми немамо никакве доказе против српских руководилаца из Босне". Данас се Караџићу јавно прети хапшењем. А забрањено му је и да путује из Републике Српске.

Одмах затим, а нарочито пред долазак Слободана Милошевића у САД, амерички медији су се сконцентрисали на злочине које су Срби починили у Сребреници. Новинари и редакције су намерно избегавале да се у то време баве егзодусом Срба из Хрватске, уништавањем њихових кућа и имања и новооткривеним масовним гробницама Срба у Босни и Крајини. Чак су и амерички шпијунски сателити, наводно, свакодневно претраживали земљу око Сребренице, али ништа нису нашли. И поред тога, амбасадорка Мадлен Олбрајт јав-

но је махала некаквим сателитским снимцима гомиле блата и изроване земље, који су, по њеном мишљењу, представљали масовне гробнице муслимана у Сребреници. Акција је трајала све док Милошевић није потписао споразум и напустио Америку. Истину, до које америчка јавност није могла да дође, писао је само лондонски "Дејли телеграф":

"Босанска влада намерно подстиче патње муслиманских избеглица из Сребренице да би извршила притисак на међународну јавност. Инструкције су дате ОУН од стране Алије Изетбеговића у Сарајеву, да избеглице морају у хиљадама да се виде у више места, а тв камере ће сведочити о хаосу који настаје због тога. Кључна слика требало је да се сними у Тузли и да она изазове реакцију међународне јавности. Није ово први пут да босанска влада манипулише избеглицама и догађајима у Босни".

Приче о наводним жртвама у Сребреници су доведене врло брзо у питање. А самим тим и приче о наводним страдањима муслимана у Жепи. Кључну улогу у томе имала је репортажа Рејмонда Бонера из "Њујорк тајмса", који је објавио да је уместо људи из пећине и шуме, срео муслимане који су сведочили да су Срби врло лепо поступали са њима. Рамиза Косовац је чак признала да су је Срби водили у Жепу да посети родитеље. На то сведочење је одговорено причом једног хрватског новинара, који је радио за "Асопијетед прес", а који је од три сведока чуо да је 3.000 људи убијено у Сребреници. Дата су само имена тих сведока и ништа више, никаквих доказа, ни података, ни детаља није било. Њему и америчким медијима је то било довољно за нове оптужбе против Срба.

Недавно сам имао прилику да видим како ће изгледати најновија књига о модерној европској историји за америчке школе наредне године. У њој пише да су Срби злочинци! А шта је било са америчким "супер санкцијама" према Србима? Да ли се неко у САД запитао колико су оне уставне? И Немци су се жалити Вашингтону на прогон због санкција према Србима. Наиме, САД су казиле компанију "Луфтханса" у Америци са 90.000 долара само зато што су њени службеници америчким грађанима давали информације о авионским летовима између Франкфурта и Београда.

Завршићу речима које сам чуо из уста Мухамеда Шаћирбеја, босанског амбасадора у САД: "Без маслаца можемо, али и поред наше превелике љубави према слободи, не можемо без оружја. Не може се рат водити маслацем већ оружјем!"

Те речи је у Берлину, 1936. године, у свом говору изрекао Гебелс.

(Питер Брок, "Интервју", 22. 12. 1995. године)

ПОЛИТИЧКА ТРГОВИНА СРПСКИМ ЖРТВАМА

Ископавање масовних гробница у Србији мотивисале су специјалисти судске медицине, доцентка др Зорана Ситанковића, иначе одскора и експертна Уједињених нација, да се обрати медијима и каже још јонешњо о позадини масовних гробница, а у циљу заштитне професије, морала, на крају и историје

"... Те гробнице имају политички призив... Уколико постоји хладњача са лешевима на простору Кладова, и ако у првим данима истраге 1999. године учествују одређени људи, нелогично је да сада ти исти људи поново раде на том случају. Друго, недопустиво је да о масовним гробницама причају политичари, када о томе морају да говоре људи који воде истражне радње. Такође, невероватно је да се лицитира са бројем жртава... Речено је да је пронађено седам личних карата људи из Суве Реке. Зашто породице тих људи нису позване и зашто до данашњег дана нису покушали да идентификују посмртне остатке. Замислите како се осећају породице које чекају да сазнају да ли су њихови најмилији међу погинулима.

Толике приче о хладњачама, а сада наједном тајац. Морам да приметим ту политичку конотацију. Исте вечери ка-

да је Милошевић одведен у Хаг, изашло се у јавност са ексхумацијом лешева, али на крају ни од тога нисмо добили никакву информацију... Ми смо са овим хладњачама као држава навукли такву хипотеку, јер ће сутра свако моћи да упре прстом у нас јер нисмо дали никакву ваљану експертизу... исти случај је био са Рачком, исти људи који сада раде, радили су и тај случај. Две године нисмо добили никакво сазнање о томе, а ми смо због Рачка бомбардовани...

И раније, и у овом рату, имали смо страшно прикривање истине. Пронашли смо 24 тела људи побијених у Госпићу, а преко стотину тела је бачено у велебитске јаме. Зна се да су у то умешани Мирко Норац и Тихомир Орешковић. То зна и Стјепан Месић, који сада прича другу причу да би заштитио себе и преко себе хрватску државу.

Из Мостара и околине добили смо 175

Ексхумација у Батајници приводи се крају

У гробници 50 лешева

БЕОГРАД - До петка ће се завршити комплетан посао ексхумације и обдукције лешева из масовне гробнице код Центра СА-Р у Батајници, савијаје "Глас" одговор београдских истражних органа. Неги извор наводи да број лешева међу пронађених 50, уз великошћу како судски вештачи успевају да идентификују, остало је неидентификовано, који су нађени као спонтани. У сваком случају бројка идентификованих лешева износила је 45 и 50, који су додаси у време бомбардовања са Косова, а од њих су страдали, тек треба да се сазна, али несталих осталих, јер су лепови дуго пролећни и у води, а зими и земљи. 30.

У Петровом Селу ископано 16 лешева Сахрањени у врећама

Ексхумација лешева из масовне гробнице у Петровом селу код Калоча завршена је. Како "Глас" савија из новора-

тела, од којих је преко 150 било без главе и већег дела трупа. Колико је људи нестало у Босни, током "Олује", изгледа да су неки имали перфектне методе уништавања..."

(Из интервјуа "Гласу", 12. август 2001. године)

ИСТРАЖИВАЧ НАТО ПАКТА

НЕИЗБРИСИВ КРВАВИ ТРАГ

Кад ратне игре престану, убијање истине је први следећи циљ. С обзиром да је заборавност најтежи грех и најефикаснији начин замагљивања истине, у прилог истини прилажемо приче које довољно говоре

Грестапо је волео издају, али није волео издајнике. Изгледа да баш та позната чињеница, неких прош-лих тиранина, копка Стипу Месића. Свестан је он невоље која је пред њим, па зато покушава немогуће, да завара и маскира злочине које је починио. Овај зликовац је своју камуфлажу почео још 1994. године, када је одбачен од Фране Туђмана. Прво је отрчао у Хаг и почео друге да оптужује и клевеће. Затим се почео представљати као миротворац и хуманиста и опонент ХДЗ-у. У међувремену је написао и књигу са насловом "Како сам разбио Југославију". И уместо да на њега хрватски народ навуче лудачку кошуљу и одведе га где му је иначе и место, гле изненађења, Стипе Месић је изабран за новог поглавника.

Став српског народа по питању овог (не)човека је јасан, без обзира на његове покушаје прерушавања, али то није случај баш код свих. Зоран Ђинђић, Владан Батић, Душан Михајловић, Војислав Вукчевић и другари помислили су да се избором овог, ипак само обичног усташе, поново реинкарнирао Броз, па су брзо похитали на загребачки каптол, на поклоњење. Заиста је жалосно и бедно било гледати те лакрдијаше како презрени од гомиле тумарају тражећи да их поглавник учини бар мало значајним. Ту понижављују слику наш народ никада неће заборавити, нити ће им опростити тај сраман чин.

Ових дана поглавник Месић најављује да је спреман да се извини за ратне злочине Хрвата, као и за прогон Срба из Крајине.

Он заборавља, или не зна, да је у тој намери да подсети на Вилија Бранта заставио чињеницу да је овај чувени Немац то учинио неколико деценија после рата, у име своје нације, с тим што он лично у свему томе није учествовао. Стипе Месић је, међутим, од самог почетка био у усташкој власти. Био је председник Сабора и Владе у Загребу, а у вре-

ме првих великих погрома и председник Председништва СФРЈ.

Колико најави извињења звучи апсурдно, говоре чињенице да је управо у време његовог председниковања повећан број Срба, "ратних злочинаца". За време Туђмана говорило се о 2.000, а сада, према подацима "Државног одвештатства", та бројка је повећана на 4.396. О лицу овога брадатог усташе можда најбоље говори његова сатанска перверзија која датира из 1991. године. У време покоља Срба у Госпићу убијен је, између осталих, и Ђорђе Калањ, председник Округног суда у Госпићу и његова супруга Мирјана. Иако је Месићу то било познато, он је као председник Сабора Хрватске потписао отказ убијеном, и то због пет дана недоласка на посао.

Још један догађај са Кордуна, права слика хрватске културе

У Другом светском рату, 6. 5. 1941. године, на Бурђевдан, усташе су у Вељуну на најстравиције начине убиле 520 Срба.

У току комунистичке, Брозове влада-

вине, такви и слични догађаји су се систематски и плански потискивали из сећања нашег народа и били би, сасвим је сигурно, скроз поништени у свести народа да није поново, тачно педесет година касније, ступило на сцену, без маскирања, ново усташтво са комунистичком-усташком Франом Туђманом на челу.

Наш народ, пригиснут новом невољом, новим претњама, почео је да се живо присећа покоља, протеривања, покрштавања и загирања српства у свим видовима. Широм Републике Српске Крајине, на достојанствене начине, почели су се обележавати дани сећања на масовна страдања у Другом светском рату.

Покушало је то исто да уради прошле године неколико старца, повратника, у Вељуну.

Бес Хрвата се манифестовао неопisivим скрнављењем споменика жртвама усташког покоља 1941. године.

Зашто им је сметало да неколико старца положи цвеће и свеће, и тако ода почаст страдалима?

Не, старци нису ништа сметали, ти

Biserka Legradić, која се pomokrila na spomenik žrtvama

Poručili smo im da nema više Krajine

- U sličnoj situaciji i ako je Hrvatska u pitanju, ponovno bih se pomokrila. Bijes i ogorčenje godinama se skupljaju u svima nama koji smo prošli Domovinski rat i to je normalna reakcija. Rane koje su nam napravili prije deset godina još nisu zacijelile, a naše im je okupljanje poruka da nema više Krajine. Ne želim da mislite kako potičem genocid, ali ako Srbi žive u našoj domovini, moraju se tako i ponašati - rekla je Biserka Legradić.

(не)људи су под страшним невидљивим, подсвесним притиском због учињеног злочина и опет на погрешан начин хоће да се реше својих мука. Смисао речи нашег великог песника Алексе Шантића, "гробови наши бориће се с вама", на овом примеру долазе до пуног изражаја.

Нажалост, и следеће генерације ових безумника ће носити тај терет, јер они не мисле да признају злочин нити да траже опроштај за учињено. На врло невестит начин, хаотично и разлуђено, настоје да преокрену ствари. Уместо да буду следбеници Христа, они се поводе за поставком Алистера Кроулија "живети наопако", и у томе имају издашну подршку својих "савезника" Американаца, Немаца и Ватикана.

Наш народ је спреман да помогне, онима којима се још може помоћи, у том њиховом кошмару и лудилу, пре свега, јер смо свесни да се ради, у великој већини, о потомцима некада нашег народа

који није одолео терору и лакомости, него се одрекао српског имена. Велики Његош је то исказао можда најбоље кроз своје стихове "истурчи се плахо и лакомо млијеко их српско разгубало".

Наш милосрдни народ зна да прашта, али више никад неће заборављати овакве догађаје.

Бисерка Леградић се помокрила на споменик жртвама

- У сличној ситуацији и ако је Хрватска у питању, поново бих се помокрила. Бијес и огорчење годинама се скупуљају у свима нама који смо прошли Домовински рат и то је нормална реакција. Ране које су нам направили прије десет година још нису зацјелиле, а наше им је окупљање порука да нема више Крајине. Не желим да мислите како потичем геноцид, али ако Срби живе у нашој домовини, морају се тако и понашати, рекла је Бисерка Леградић.

Лист "Одговор", кога финансира

УНХЦР и хрватска влада, аутентично је свима нама предочио овај догађај без цензуре.

Живко Кораћ, судбина прогоњеног Србина у новој НДХ-азији

Више од пет година Живко Кораћ из Великог Шушњара, са Кордуна, успео је избећи сталном прогону усташких власти или, како су они то називали, "обрачуном са последњим припадником Српске Војске Крајине". Врло добро је Живко познавао своју Петрову Гору, ношен искуствима и осећајима мученика из прошлог рата, знао је свако село и засеок, увалу, ливаду и извор, попримио је свих тих дугих година инстинкт прогоњене животиње, па је тако у опасности реаговао брзо и прецизно. Ипак, ентузијазам усташке власти у лову на "непослушне" Србе, а поготово на Живка Кораћа, био је сваким даном све већи.

На крају су, уз помоћ јатака, организовали велику потеру војске, полиције, ловачких удружења, и свих осталих заинтересованих (претпоставите и сами колико их је било), опколили су и преплавили Банију и Кордун у својој, како они кажу, последњој великој и тријумфалној бити. И добили су, вероватно уз помоћ Американаца, ту "славну битку", али не и Живка Кораћа, његову част и понос. Када је овај српски мученик видео да је опкољен и да се налази у безизлазној ситуацији испалио је сам себи метак у слепоочицу.

Није дозволио усташама да се над њим иживљавају, да га понижавају и муче. Њему је било јасно са ким има посла, није се ниједног тренутка двоумио, нити се самообмањивао да ће овај пут бити другачије.

Судбина овог српског мученика је и стварна слика положаја нашег преосталог народа који живи у окупираној и разореној Републици Српској Крајини. Наше људе прогањају, затварају и понижавају, не бирајући ни време нити друге околности. Вести о новим хапшењима пристижу свакодневно, а наша дневна и недељна штампа то прате онако успут, незаинтересовано. Неки од њих не зазиру ни да нас додатно оптуже, неки суптилно и лукаво потурају тезу о оправданости таквих поступака и наводној потреби прихватања кривице, без коментара се емитују спискови ратних злочинаца.

Без обзира на све ове околности, наша је будућност сасвим извесна. Наш народ је толико пута до сада доказао да поседује потребну креативну енергију и снажање у екстремним приликама, тако да ни овај пут нема места малодушности. Треба рећи и то да би овај атак на нас пропао и без нашег одупирања, јер је у њему видљиво семе самодеструкције које све више долази до изражаја, до коначног урушавања тога зла.

Душан Муникравић

ХРВАТСКА 1991 - КРВАВИ ПИР ЗАПАДА

Ископавање масовних гробница на територији Србије, које би употпуниле слику о "злочиначком, фашисоидном српском народу" (а коју је претходно западни "демократски" свет већ креирао), мотивисале су настајање овог фелтона који ће пружити другачији угао посматрања на догађаје који су обележили последњих десет година. Фелтон који третира злочине над Србима чиниће слике трагедије Срба од Хрватске 1991. до НАТО агресије, и као такав биће допринос расветљавању сваког појединачног живота и помен сваком одузетом животу на просторима бивше Југославије пред помахниталим хордама новог поретка ствари у свету

Једина објективна снага која је могла, у таквим условима, да спречи међунационалне сукобе била је Југословенска народна армија, која је по још важећем Уставу СФРЈ заједничка оружана сила свих народа и народности Југославије. Наравно, Југословенска народна армија као федерална оружана сила тај задатак могла је да извршава, у складу са својом уставном обавезом да штити независност, суверенитет, територијалну целокупност и уставни поредак СФРЈ, само по одлуци Председништва СФРЈ, као колективног врховног команданта оружаних снага.

Као што је јавности познато, Председништво СФРЈ је, 9. јануара 1991. године, издало наредбу о распуштању и разоружању свих паравојних састава и наоружаних цивила и повлачење оружја у складишта под контролом ЈАН и надлежних републичких органа.

Ниједна од наређених мера није спроведена. Упркос више пута вербално обећаној сарадњи са надлежним органима ЈНА и савезним органима, републички органи су одбили све покушаје да се та сарадња оствари. Штавише, предузимали су и различите мере и поступке да спрече и надлежне војне органе у извршавању обавеза утврђених наредбом.

Уместо доприноса у разоружавању нелегалних оружаних састава, надлежни републички органи покушали су да то легализују, превођењем наоружаних цивила-војних обвезника у резервни састав милиције. Уместо демобилизације резервног састава милиције, како је наредбом било предвиђено, републички органи Хрватске су отворено присту-

пили формирању републичке војске. Под њиховом непосредном контролом и у њиховој организацији врши се нелегални увоз наоружања и даље се наоружава цивилно становништво, искључиво по етничким критеријумима (Хрвати).

Упркос вишеструко поновљеним предлозима, ЈНА није од Председништва СФРЈ добила овлашћење да приме-

ни силу и разоружа нелегалне оружане саставе и наоружане цивиле у Републици Хрватској. То је омогућило да се наоружавање настави појачаним интензитетом. Наоружање којим се те војске опремају и јавно објављени циљеви њиховог формирања указују да им је основна намена - борба против ЈНА и обезбеђење једнострано донетих одлука републике, односно спречавање са-

везних органа да функције савезне државе извршавају у складу са Уставом СФРЈ, на територији Републике Хрватске.

Стварање републичких оружаних састава по искључиво националним критеријумима појачава оправдани страх српског народа, који, већ политички самоорганизован, такође почиње да се наоружава. Све то води јачању међунационалних тензија и већ се јављају први међунационални сукоби.

Такав развој догађаја приморао је и Скупштину СФРЈ да разматра насталу ситуацију. Савезно веће Скупштине СФРЈ је, на седници одржаној 10. маја 1991. године, донело Закључке у којима "одлучно захтева да се одмах прекину оружани сукоби, свако насиље, изврши демобилизација резервног састава полицијских, односно милицијских снага и организује повлачење оружја од грађана, под контролом надлежних органа, спроведе детаљна истрага у вези са оружаним сукобима, људским жртвама и насталом материјалном штетом и виновницима изрекну, за учињена дела, одговарајуће казне у складу са законом.

Веће истиче да Југословенска народна армија, као оружана снага свих народа и народности Југославије, и даље треба, на читавој територији Југославије, да обавља своје функције у складу са Уставом СФРЈ и савезним законима и да делује на спречавању међунационалних сукоба.

Веће осуђује све нападе на Југосло-

венску народну армију, њене припаднике, објекте и средства и тражи да се обезбеде неопходни услови за остваривање њене уставне улоге".

Међутим, интензитет међунационалних сукоба се стално појачава и непрекидно се повећава број подручја захваћених међунационалном мржњом и манифестацијама етничких сукоба. Поред Книнске Крајине, све су озбиљнији сукоби у готово свим крајевима Хрватске у којима живи национално мешовито становништво.

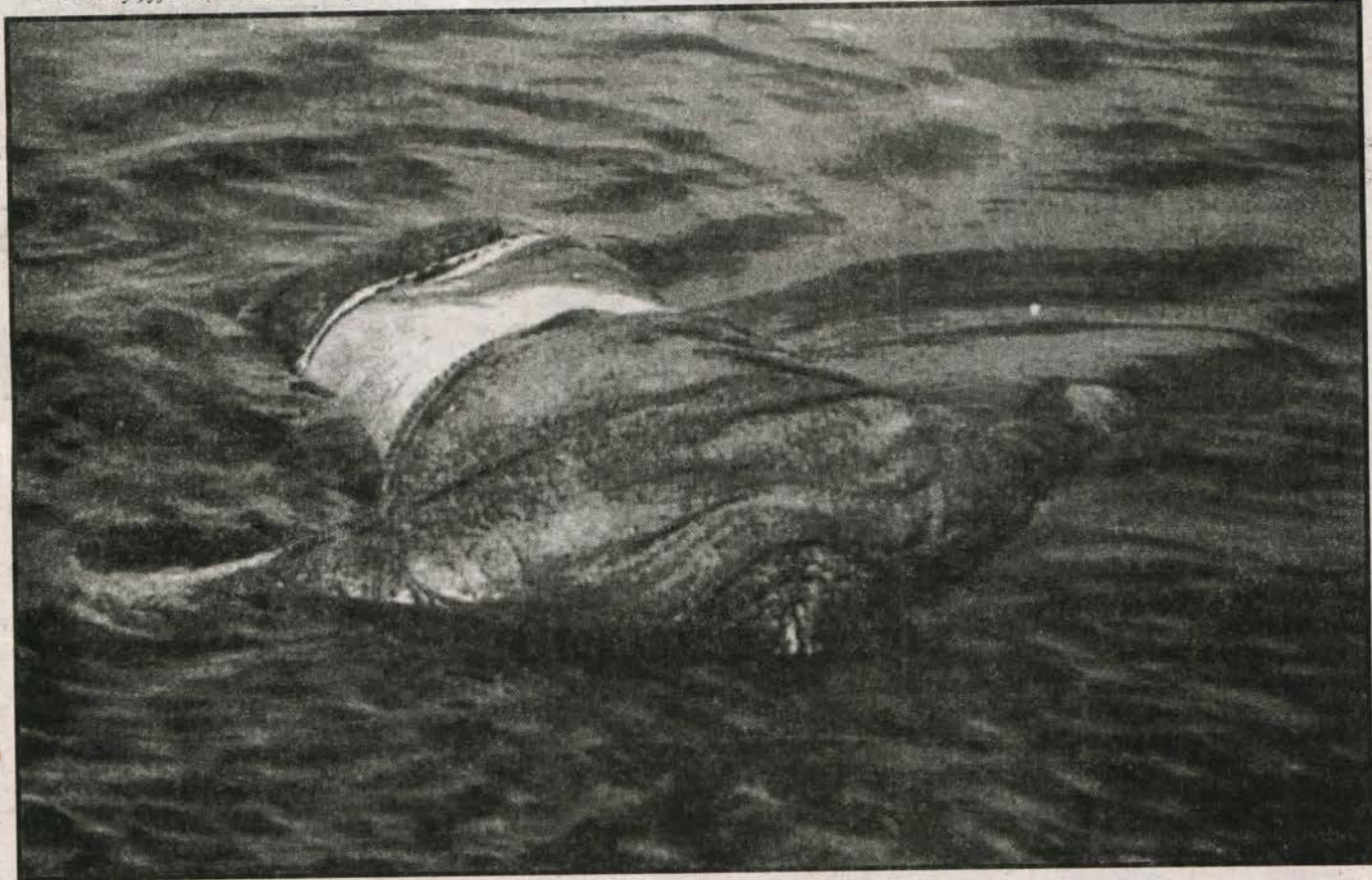
Из дана у дан напетост у овим крајевима расте све више и показује тенденције даљег ширења и јачања. Насиље наоружаних цивила, припадника редовног и резервног састава милиције, као и оружани сукоби у тим подручјима свакодневна су појава.

Југословенска народна армија се ангажује на раздвајању сукобљених снага у кризним подручјима, ради спречавања ширих међунационалних сукоба, који би без таквог ангажовања вероватно много раније ескалирали до трагичних размера и изазвали многобројне жртве. Дакле, у недостатку других федералних снага, ЈНА је била принуђена да преузме на себе улогу која је, уобичајено, намењена полицијским снагама. Иако није спремна за такве задатке, ЈНА је доста успешно извршавала ту мисију, и то уз минималну употребу силе само у оним случајевима кад су животи припадника ЈНА били угрожени.

Упоредо са извршавањем ових задатака, Савезни секретаријат за народну одбрану упозоравао је надлежне савезне и републичке органе на претећу опасност од ескалације међунационалних сукоба која би могла водити у грађански рат, предлажући мере које треба предузети да би се та опасност спречила. Упозоравани су сви одговорни органи да је ситуација у овим подручјима таква да је довољан и најмањи повод да дође до ескалације и ситуација измакне свакој контроли. Упркос пуној спремности ЈНА није у могућности да потпуно контролише свако село и насељено место, па би изненадна ескалација међунационалних сукоба могла довести до великог броја жртава.

Уместо разложног разматрања и предузимања мера да се опасности од избијања сукоба отклоне, предлози Савезног секретаријата за народну одбрану наишли су на потпуну блокаду у савезним органима. Председништво СФРЈ, као колективни врховни командант оружаних снага СФРЈ, више пута је разматрало предлоге Савезног секретаријата за народну одбрану и безуспешно покушавало да донесе одлуке којима би се зауставила даља ескалација сукоба. Због опструкције свих предлога, чланова Председништва СФРЈ из Словеније, Хрватске, Босне и Херцеговине и Македоније, седнице Председништва су биле бесплодне и некорисне.

А ситуација се стално погоршавала и заоштравала. Раздвајајући сукобљене

стране јединице ЈНА су биле све чешће изложене нападима оружаних састава Републике Хрватске. Такође, све чешће су јединице ЈНА била принуђене да узвраћају ватром да би заштитиле животе својих припадника. Штавише, оружани састави Хрватске све чешће нападају и на стационарне објекте ЈНА (касарне, складишта и сл.) у којима су биле смештене јединице и опрема ЈНА који чак нису учествовали ни у раздвајању сукобљених страна. Зауостављају се железнички транспорти којима се пресељавају јединице ЈНА са територије Словеније и пљачка наоружање и опрема. Блокирају се касарне и јединице ЈНА, школски центри, домови ЈНА, па чак и војне болнице.

Припадници ЈНА и чланови њихових породица широм Хрватске све чешће су изложени вређању, малтретирању, па и физичком угрожавању. Почињу хапшења, отпуштање са посла чланова породица припадника ЈНА, притисци на послу, у школама. Позивају се припадници ЈНА, посебно војници, на напуштање ЈНА и дезертерство из јединица. Поједини истакнутији припадници ЈНА се јавно у средствима информисања прозивају и оптужују као непријатељи хрватског народа, па чак и као ратни злочинци.

Овакви поступци јасно указују да је нова власт Хрватске схватила да је ЈНА највећа, ако не и једина права препрека све очигледнијој намери хрватских власти да изгради, уместо јавно прокламоване демократске, чисту етничку државу. Наиме, сасвим је јасно, од доношења новог Устава Републике Хрватске, да је основна намера да се, новим уставним решењима, српски народ у Хрватској лиши права конститутивног народа и да се у потпуности потчини вољи хрватског народа. Самоорганизовање српског народа да спречи овакав развој догађаја било је само повод да се јавно обзнане ове, до сада прикривене, фашисоидне намере нове хрватске власти.

Не занемарујући да су, својим поступцима, и поједини екстремни представници српског народа могли да допринесу јачању тензија, не може се порећи да су узрок ових бесмислених оружаних сукоба неразумне тежње хрватских власти да свим средствима, затирањем националног осећања, притиском за исељавање, па чак и физичким уништењем, очисте своју "младу демократију" од непоћудних Срба. Јер, чињенице су неумољиве: иако су се самоорганизовали, Срби ниједним поступком нису физички угрожавали хрватски народ, нису напали ни заузели ниједно хрватско село. Напротив, позивом на одбрану "младе демократије" хрватски оружани састави су на српска села кренули оружјем. Једини логичан и могући одго-

вор, имајући у виду трагична искуства српског народа, био је оружани отпор насилничкој власти која је и отворено претила геноцидом. Уосталом, како другачије схватити изјаву Владимира Шекса, потпредседника Сабора Хрватске, судије Уставног суда Југославије и шефа Кризног штаба за Славонију, да после свега што се десило на просторима Хрватске нема места за Србе и Хрвате, те да кад се оружани сукоби заврше само један од ова два народа може остати да живи у овим крајевима.

ЈНА је, по својој уставној улози и задацима, била објективна и снажна препрека остварењу ових сулудих циљева Хрватске. Због тога је сасвим логично што су јединице ЈНА постале објект напада хрватских оружаних састава.

Нема сумње, данас, да је, поред наведеног основног разлога за доношење одлуке о нападу на јединице ЈНА, на такву одлуку руководство Хрватске охрабрено и неразумном подршком неких земаља Европе, сепаратистичким настојањима да се разбије Југославија, као савезна држава и једини субјект међународног права на овим просторима. Ноторна је чињеница да су оне, пре свих Аустрија, Немачка, па и Мађарска, стално "претиле" признавањем Хрватске уколико у Југославији не престану оружани сукоби. Јасно је да је то била довољна стимулација за Хрватску да сталним провоцирањем сукоба покуша да постигне такво признање, иако је сваком разумном правнику јасно да нису испуњени услови које међународно право захтева да би се неки ентитет могао сматрати државом, односно равноправним субјектом међународног права.

Све то водило је Хрватску у сукоб, првенствено са српским народом у Хрва-

тској и са Југословенском народном армијом. Пут који је изабрала "млада демократија" не води никуда, сем у трагедију и српског и хрватског народа. Још није касно да се Хрватска врати на прави пут, пут споразумевања и мирног решавања свих спорова, који једини води цивилизовано уређивању међудобних односа Срба и Хрвата.

Сасвим је јасно да, са уставноправног становишта, оружани сукоби које је започела Хрватска представљају оружану побуну усмерену против легалних и легитимних власти СФРЈ.

Такође, сасвим је јасно да то ниједна правна држава у свету не би могла мирно да дозволи. То је директан атак на суверенитет и територијални интегритет савезне државе Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, Држава, Социјалистичка Федеративна Република Југославија, морала је то да спречи и по правилима унутрашњег правног поретка и по правилима међународног права.

Ангажовање ЈНА у складу са Уставом СФРЈ

Догађаји у Републици Хрватској сасвим јасно показују да је ангажовање јединица Југословенске народне армије било усмерено искључиво на спречавање међунационалних сукоба, у складу са Закључцима Савезног већа Скупштине СФРЈ. Циљ таквог ангажовања био је да се обезбеде услови за миран и демократски пут разрешавања југословенске кризе. То потврђује начин деловања јединица ЈНА које су се уздржавале од примене силе колико је то било могуће. Кад су биле приморане да отворе ватру ради одбијања напада чиниле су то само у неопходној мери и из средстава која неће проузроковати масовно и непотребно уништавање људи и материјалних добара.

Иако Југословенска народна армија није пошла у рат против Републике Хрватске, нити против хрватског народа, већ на извршење сасвим одређеног задатка који произлази из њене уставне улоге, наоружане формације те републике и заведени део хрватског народа испољили су несватљиву мржњу према свему што је армијско и југословенско, као и према српском народу. Мржња, као мотив борбе против наведеног агресора, утицала је на то да се "забораве" сва правила хуманитарног права, тако да су на овим просторима чинене и чине се ствари које су превазишле и "специјалитете" већ готово заборављене фашистичке ратне и пропагандне машинерије.

Сталне повреде примирја и највећи губици које јединице ЈНА трпе баш у периодима договорених прекида ватре довољно јасно показују да руководству Хрватске није стало до мира и мирног

решавања југословенске кризе. Свим средствима настоје да, различитим нападима на јединице ЈНА и достојанство припадника ЈНА и чланова њихових породица, блокадама касарни и војних објеката испровоцирају нове оружане сукобе, за које би, поново, били "криви" припадници ЈНА!

Правила која се односе на унутрашње оружане сукобе

Са међународноправног становишта, у Хрватској се води унутрашњи оружани сукоб. На такав сукоб се не примењују сва правила међународног права оружаних сукоба, која се односе првенствено на међународне оружане сукобе, односно сукобе између субјеката међународног права. Али то никако не значи да унутрашњи сукоби остају потпуно ван интереса међународног права. Напротив, и овакви сукоби су уређени правилима међународног хуманитарног права. Та правила представљају минимум стандарда понашања која међународно право захтева од свих учесника у таквим оружаним сукобима.

Основни и свакако најважнији правни извор који садржи правила међународног права која се примењују у унутрашњем оружаном сукобу, какав је овај који се води у Хрватској, јесте Допунски протокол уз женевске конвенције, од 12. августа 1949. године, о заштити жртава немеђународних сукоба (Протокол II), од 1977. године. Наиме, одредбе овог протокола примењују се на оружане сукобе "који се одвијају на територији Високе стране уговорнице између њених оружаних снага и отпадничких оружаних снага или других организованих оружаних група које, под одговорном командом, врше такву контролу над делом њене територије која им омогућава да воде непрекидне и усмерене војне операције и да примењују овај протокол."

Очигледно је, из чињеница које су наведене у првом делу, да су услови за примену Протокола II испуњени и да су обе стране у сукобу обавезне да га примењују. Протокол садржи читав низ одредаба којима се обезбеђује доста широка заштита учесника у оружаним сукобима, а посебно лица ван сукоба. Протокол је у прилогу овог рада, па нема потребе да његове одредбе детаљно анализирамо. Ипак, чини нам се неопходним да наведемо, у целини, одредбе Дела II, којима се уређује хумани поступак и прописују основне гаранције заштите лица која не учествују директно, односно која су престала да учествују у непријатељствима (члан 4), као и одредбе члана 5, којима су уређена правила заштите лица чија је слобода ограничена. Те одредбе гласе:

1. Сва лица која не узимају директно

учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и верско убеђење буду поштовани. Она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације. Забрањено је наређивати да не сме бити преживелих.

2. Не дирајући у начелни карактер напред наведених одредаба, следећа дела против лица поменутих у ставу 1. јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту:

(а) насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне;

(б) колективне казне;

(ц) узимање талаца;

(д) акти тероризма;

(е) вређање људског достојанства, нарочито понижавајући и деградирајући поступак, силовање, принудна проституција и сваки облик недолучног напада;

(ф) ропство и трговина робљем у свим облицима;

(г) пљачка;

(х) претње извршењем било ког од горе поменутих дела.

3. Деца ће бити пружена нега и помоћ која им је потребна, а нарочито:

(а) биће им обезбеђено васпитање, укључујући верско и морално васпитање, придржавајући се жеља њихових родитеља или, у случају одсутности родитеља, лица која су одговорна за бригу о деци;

(б) предузеће се сви одговарајући кораци да би се, олакшало поновно оку-

пљање породица које су биле привремено раздвојене;

(ц) деца која нису навршила 15 година живота неће бити регрутована у оружане снаге или групе, нити ће им се дозволити да учествују у непријатељствима;

(д) посебна заштита која се предвиђа овим чланом за децу која нису навршила 15 година живота примењиваће се на њих и ако узму директног учешћа у непријатељствима, упркос одредбама подстава (ц), кад су заробљена;

(е) предузеће се мере, ако буде потребно, и кад год је могуће с пристанком њихових родитеља или лица која су по закону или обичају првенствено одговорна за бригу о њима, да се деца привремено склоне из подручја у коме су избила непријатељства у безбедније подручје унутар земље, и обезбедиће се да децу прате лица која су одговорна за њихову безбедност и благостање. (Чл. 4)

3. Поред одредаба из члана 4, следеће одредбе ће се поштовати као минимум у односу на лица која су лишена слободе из разлога у вези с оружаним сукобом, било да су интернирана или притворена:

(а) рањеници и болесници третираће се у складу са чланом 7;

(б) лица о којима се говори у овом ставу биће, у истом обиму као и локално цивилно становништво, снабдевана храном и водом за пиће, а биће заштићена у здравственом и хигијенском погледу и против суровости климе и опасности од оружаног сукоба;

(ц) биће им дозвољено да примају индивидуалну или колективну помоћ;

(д) биће им дозвољено да врше своје

ГЛАВНИ „КРЕАТОРИ“ СТРАДАЊА СРБА У ХРВАТскоЈ:
РАХИМ АДЕМИ, АНТЕ ГОТОВИНА И МЛАДЕН МАРКАЧ

верске обреде и, ако захтевају и ако буде поделено, да примају духовну помоћ од лица као што су капелани који врше верске функције;

(е) она ће, ако буду натерана да раде, уживати сличне радне услове и обезбеђење какве има локално цивилно становништво;

4. Они који су одговорни за интернирање или притварање лица поменутих у ставу 1. поштоваће, у границама својих могућности, следеће одредбе које се одnose на таква лица:

(а) изузев кад су мушкарци и жене из једне породице смештени заједно, жене ће бити држане у одвојеним одељењима од одељења за мушкарце и биће под непосредним надзором жена;

(б) њима ће бити дозвољено да шаљу и примају писма и карте чији број могу ограничити надлежне власти уколико сматрају да је то потребно;

(ц) места за интернирање и притворе неће се налазити близу борбене зоне. (Чл. 5)

Лица о којима се говори у ставу 1. биће евакуисана кад места где су она интернирана или притворена постану посебно изложена опасности од оружаног сукоба, уколико се њихова евакуација може обавити под релативно безбедним условима;

(д) она ће моћи да користе лекарски преглед;

(е) њихово физичко или ментално здравље и интегритет неће бити угрожени никаквим неоправданим чином или пропустом. Сходно томе, забрањено је подвргавати лица поменутих у овом члану било каквом медицинском поступку који не захтева њихово здравствено стање и који није у складу с опште прихваћеним медицинским стандардима који се примењују на слободне људе под сличним медицинским околностима.

5. Лица која нису обухваћена ставом 1, али чија је слобода била ограничена на било који начин у вези с оружаном сукобом биће третирана на хуман начин, у складу са чланом 4. и ст. 1. (а), (ц) и (д) и 2. (б) овог члана.

6. Уколико се донесе одлука да се ослободи лица која су лишена слободе, они који донесу такву одлуку предузеће потребне мере да осигурају њихову безбедност."

Поред тога, Протокол II садржи и одредбе о заштити рањеника, болесника и бродоломника, санитарског и верског особља, медицинског позива и санитарских јединица и транспорта (Део III, чл. 7. до 12). Такође, посебан, Део IV Протокола II посвећен је заштити цивилног становништва, објеката неопходних за његово преживљавање, инсталација које садрже опасне силе, као и културних добара и храмова.

Поред ових правила, и у унутрашњем

оружаном сукобу, па дакле и у оружаном сукобу у Хрватској, морала су бити примењивана и многа обичајна правила међународног права оружаног сукоба која се односе на вођење оружане борбе, садржана у Правилнику о законима и обичајима рата на копну уз IV хашку конвенцију из 1907. године, као што су: забрана напада на лица која су ненаоружана или су положила оружје, на лица која не учествују у борби, на рањенике или болеснике онеспособљене за борбу, на санитарске установе и транспорт, итд.

Општи оквир понашања и у овом оружаном сукобу морао је бити одређен Де Мартенсовом клаузулом, у уводу IV хашке конвенције из 1907. године, која је несумњиво обичајно право, чија примена не долази у питање. Та клаузула гласи:

"Док један потпунији зборник закона рата не буде могао бити проглашен, Високе стране уговорнице сматрају корисним да потврде да, у случајевима који нису предвиђени прописима од њих усвојеним, становништво и судионици у рату остају под заштитом и влашћу на-

чала међународног права онаквим како она произлазе из обичаја установљених међу просвећеним народима из захтева човјечности и захтева јавне савјести."

Ваља још једном подвући да су ова правила подједнако обавезна за све стране у сукобу и за све појединце који у њему учествују. Разлике међу странама у погледу кривице за избијање сукоба, циља сукоба и сл., које увек могу бити спорне, не могу никако утицати на однос према правилима међународног права оружаног сукоба. Све стране су дужне да та правила поштују безусловно и према свакој страни и појединцу у сукобу. Започињање агресивног рата или друге евентуалне "кривице" не лишавају ту страну права да се према њој поштују правила међународног права оружаног сукоба, нити обавезе да их она сама поштује.

Такође, треба напоменути да су поред правила хуманитарног права санкционисана као кривична дела и у кривичном законодавству СФРЈ. То значи да сваки учинилац тих повреда мора бити свестан да му за учињена дела прети озбиљна казна.

Убијања на културној прагу
Убијања су почела да се дешавају и на културној праги, какав је случај у селу Милошево, код Дубровника. У селу су убијали Србе који су дошли да се поштују у селу. Убијено је више од 100 Срба, а остаци су избачени из села. Убијања су почела да се дешавају и на културној праги, какав је случај у селу Милошево, код Дубровника. У селу су убијали Србе који су дошли да се поштују у селу. Убијено је више од 100 Срба, а остаци су избачени из села.

Ових дана се навршило шест година од прогона Срба из Хрватске

Рачан настао где је Туђман стао

Како је недавно заседање Сабора Ивица Рачан, председник хрватске владе, претворило у „ново суђење“ прогнаним Србима

Протеривање заузек
У изјави пред парламентом у Београду из 7.10.1992. године, објављено је да је у Хрватској убијено више од 100.000 Срба. У изјави је такође наведено да је у Хрватској протерано више од 1.000.000 Срба. У изјави је такође наведено да је у Хрватској протерано више од 1.000.000 Срба. У изјави је такође наведено да је у Хрватској протерано више од 1.000.000 Срба.

Опљачкана имовина
У изјави је такође наведено да је у Хрватској опљачкана имовина прогнаних Срба. У изјави је такође наведено да је у Хрватској опљачкана имовина прогнаних Срба. У изјави је такође наведено да је у Хрватској опљачкана имовина прогнаних Срба. У изјави је такође наведено да је у Хрватској опљачкана имовина прогнаних Срба.

Отаџина
У изјави је такође наведено да је у Хрватској отаџина прогнаних Срба. У изјави је такође наведено да је у Хрватској отаџина прогнаних Срба. У изјави је такође наведено да је у Хрватској отаџина прогнаних Срба. У изјави је такође наведено да је у Хрватској отаџина прогнаних Срба.

Злочини над цивилним становништвом

Миладин Милковић, припадник Збора народне гарде Хрватске, пригворен 10. октобра 1991. године сведочи о ратним злочинима према цивилном становништву које је учинио односно у којима је учествовао.

Тројка припадника Збора народне гарде у којој су се налазили **Ивица Зрнић**, **Ивица Асановић** и **Миладин Милковић** пресрела је на улици у Вуковару С.П., девојку српске националности. Имала је 24-25 година, а Милковић ју је познавао одраније. Везали су јој руке, раширили и везали ноге. Зрнић је наредио Милковићу да је пред њима ситије, што је он и учинио. Након тога се Милковић удаљио, а кад се вратио видео је да је девојка гола, заклана и да јој је трбух распорен и исечен ножем. Наредили су Милковићу да јој исече вилицу. Он је то урадио уз много напора (вилица није била вештачка, нити је у њој било златних зуба).

Другом приликом иста тројка са још неколико припадника Збора народне гарде отишла је у једно склониште у делу Вуковара названом Олајница. У склоништу је било 15 мушкараца и 5 жена, српске националности. У дну просторије било је више деце, а двоје од њих било је привезано за столице.

Везана деца имала су, по Милкови-

ћевој процени, око 15 година. Зрнић Ивица је наредио Милковићу да их закоље. Деца су вриштала од страха, као и њихове мајке које су биле у групи од 5 жена. Молили су га да не коље децу, али је он морао да поступи по Зрнићевој наредбењу.

Пре ове акције, Зрнић је Милковићу дао инјекцију без објашњења о каквим се лековима ради.

У селу Дивосело у Лици, под циничним изговором да им се не приговара да крше примирје, хрватски бојовници су натерали домаћина **Милета Плећаша**, после дуготрајног мучења, да сам запали своју кућу. Измрцвареног човека су после тога бацили у пламен запаљене куће.

У тенку и три камиона са обележјама ЈНА хрватски бојовници су ушли у српско село Караџићево. Заваран онама ЈНА народ је изашао да дочека своју армију. Одмах је по народу отворена ватра из митраљеза. Убијено је девет недужних цивила: **Радомир Тишмак**, **Зоран Шодоловац**, **Богдан Рајчић**, **Чедо Марчета**, **Свето Марчета**, **Мирослав Кузмановић**, **Дражен Петровић**, **Желько Петровић** и **Радмила Катић**.

Радмила Катић, мајка официра ЈНА, заклана је на свиреп и бруталан начин.

Бесомучни бојовници нису се задовољили убијањем беспомоћних цивила, па су наставили са оргијанем: мла-

дом **Зорану Шодоловцу** одсекли су главу.

Одређени број жена и деце бојовници су, као таоце, одвели у своје упориште у селу Јаролина.

У четвртак, 26. септембра 1991. године, припадници МУП-а и ЗНГ из хрватског села Марап, око 4.00 часа ујутро, захваљујући магли, уз пуцњаву, ушли су у село Брлог. Предвођени месним Хрватима који су знали сваку српску кућу у селу, почели су да пљачкају и пале куће српског становништва. Отерана је стока, одвезени трактори и све вредније ствари из кућа. Запаљено је и уништено свих 80 српских кућа у селу. Поштђено је око 40 кућа које су власништво људи хрватске националности или су домаћинства мешовитих бракова.

Већина српског становништва била је те ноћи у збеговима и склоништима, и то их је спасло. Укупно је избегло око 300 људи. Од Срба који су се затекли у селу најмање 10 је убијено, а још толико одведено у непознатом правцу. Брат и сестра **Ђуро** и **Сока Томић**, **Петар Прица**, 72-годишњи **Петар Вранковић**, 61-годишњи **Драган Косовац** и остали који су из тог пакла успели да се спасу сведоче о ужасном злочину.

Сигурни су да су болесна и непокретна браћа **Бојко** и **Мићо Орловић** запаљени у дворишној гаражи.

За мештане засеока Пухало, који по њима носи име, очевици кажу да су женом били везани за кућу суседа Хрвата, а касније одведени у непознатом правцу. Нестали су **Данко Пухало**, звани **Рус**, и његова супруга. Домаћинство ових Срба најбогатијих у том крају потпуно је уништено. Поред њих одведени су и **Вујо**, **Дика** и **Нада Пухало**, чија су гоздинства такође уништена.

Избегли Срби тврде да су хрватске бојовнике предводили бивши милиционер **Мате Мајкеровић**, возач **Стипе Никшић**, **Винко Иванишевић**, **Јозо Марас** и **Мијат Кајгеш**.

Бранко Рокнић, Хрватица, и њен син **Ненад**, сведоче о бестијалном злочину хрватске паравојске, њихових командија у предграђу Карловца-Сојевцу.

У суботу, 5. октобра 1991. године, између 13.00 и 14.00 часова, усташе су опколиле кућу **Марка Рокнића**. Разбили су капију, убили пса и митраљеским рафалима, бомбама и тромблонима отворили ватру по кући. Провалили су након тога у кућу и на првом спрату пронашли **Марка Рокнића**. Пред супругом **Бранком**, један од бојовника **Желько Гојан** - из непосредне близине хиџама гађао је из пиштоља у главу **Марка** и његову сестру **Даницу** и убио их. Њихову петнаестогодишњу кћерку погодио је у леђа, али је још била жива. На **Бранкину** молбу да позову хитну помоћ убице су отвориле бесомучну ватру.

Бранку Рокнић су поштедели како би је на тај начин казнили што се као Хрватица удала за Србина. Бранка је, након масакра, побегла уз помоћ непознатог човека и успела да се склони у касарну у Каменском. Син Ненад, шеснаестогодишњак, побегао је на таван кад је почела пуцњава. Од пуцњава су се запалиле завесе у кући, па се Ненад уплашио да не изгори и почео да зове у помоћ. Срећа да га од пуцњава нису чули, а и кућа се није запалила. Кад су убице напустиле кућу, сишао је у приземље и затекао мртве оца, тетку и сестру. Склонио се код комшија у гаражу.

Мајка Бранка и син Ненад су се срели на територији Кордуна тек 9. октобра 1991. године. Шокирани једва могу да схвате да су овај ужасни злочин извршиле њихове комшије: **Жељко Гојан**, његов брат **Марјан** и син **Јурице Никшића**. Породици Гојан Бранка Рокнић је бесплатно давала млеко и хранила њихову децу.

Душан Јањић, Србин из Карловца, није био припадник ниједног оружаног састава, па ипак је доживео тортуру припадника Збора народне гарде у Карловцу. Ево његовог сведочења о томе:

Душан је, 7. октобра 1991. године, изашао у своје двориште у Шимуновићевој улици у Карловцу. Пред двориштем се зауставило возило из кога су изашла три наоружана човека. Одвели су га у касарну у Радићевој улици и гурнули у једну собу чији је под био прекривен усиреном крвљу. Захтевали су од њега да

испише имена свих четника које зна. Рекао им је да не зна ниједног. Почели су да га туку полицијским палицама по глави. Тукли су га док се није онесвестио. Кад се освестио, тортура је настављена уз нељудске претње: "Чедо (четник), сад ћу те клат". "Чедо, сад ће ти очи ићи ван. Чедо, сад ћу те уштројит". Ножем су му расекли лево уво, а потом га ухватили за косу и зарезали по слепоочници вичући да желе да виде колико Чедо има мозга. Неколико њих су га ударали, оборили на под и газили. Пао је у угао собе, у којем је већ лежао непознат човек коме су одсекли прсте. Гурнули су га у други угао, а онда му је један од мучитеља прислонио аутомат на мишицу и опалио. Метак му је пробио леву руку (меко ткиво) и нанео повреде по леђима. Ударцима ногу обувених у чизме избиши су му зубе.

Измучен, Душан је тражио воде. На то му је један од мучитеља мокрио у уста, упозоравајући га да не испусти коју кап, јер ће му недостајати.

Везаног су га извели у двориште зграде и натерали да се ваља по бетону. Тада је у двориште пала прва граната и мучитељи су побегли у склопиште, оставивши га самог. Јањић се брзо снашао и побегао. Неколико дана се скривао код познаника, у шути за дрва. Када је обавештен да га свуда траже, прегазио је реку Корану и побегао на ослобођени Кордун.

Јошко Јурић, заробљени припадник Збора народне гарде из Вуковара, у

свом казивању изјављује да у Хрватској може остати само оно што је хрватско и да за Србе нема места на хрватској земљи.

У то име, да би доказао верност "хрватској ствари", Јурић је заклао своју трудну супругу која је била српске националности, ножем јој распорио стомак и из утробе извукао седмочесечни плод. Након што је и дете масакрирао, обоје је ексером заковао за стабло крушке у насељу Митница.

У раним јутарњим часовима, 23. августа 1991. године, хрватске оружане формације упале су у српска села Кињачку, Трњани, Сјеверовац и део Старог Села и без икаквог разлога отвориле ватру. Упад је извршен са три оклопна транспортера смб боје и једним возилом хитне помоћи. Престрашене сељане, који су тражећи спас бежали према колима хитне помоћи, дочекали су рафали из аутоматског оружја.

Према казивању сведока, у селу Кињачка је тада убијено најмање 15 житеља - старца, жена и деце. Хрватске бововнике предводили су житељи околних хрватских села. Они су имали улогу водича, односно показивача српских кућа.

Поводом тако изведене акције, хрватска средства јавног информисања са нескривеним задовољством "приопћила" су да је том приликом убијено 150-200 терориста.

Сведоци овог масакра су: **Стеван Ралић**, **Перо Дидулица**, **Милан Јова-**

новић и Стоја Јовановић, којима је лекарска помоћ указана у КБЦ Бањалука.

Милош Грубић (54), Србин из села Блински Кут, иако није био припадник оружаних састава, преживео је нељудску тротуру хрватских параболовника.

Наоружана лица, дојучерашње комшије, упала су у Грубићеву кућу, избацила га у двориште, свезала у пластичну врећу и засекала по телу моторном тестером, не би ли га натерали да им открије активисте Српске демократске странке из тог краја.

Последице ове тортуре су Грубићеве тешке телесне повреде.

Према одлуци Председништва СФРЈ, од 7. октобра 1991. године, у 24.00 часа истог дана ступило је на снагу примирје, које је прихватило и Врховништво Хрватске.

Међутим, 9. октобра 1991. године, око 16.00 часова на путу код Петриње убијени су новинари Телевизије Београд **Зоран Амићић**, **Боривоје Петровић**, **Дејан Милићевић** и **Сретен Илић**.

Њихово возило, прописно обележено знаком "press", сачекали су у засеци усташки терористи и засули га мигралеским мецима. Међутим, ране на телу указују да нису усмрћени тим нападом. Наиме, у сваког од њих, осим Сретена Илића, испалени су и меци у главу из близине. На то указује и чињеница да тело Зорана Амићића није нађено у аутомобилу него неколико метара даље од њега.

Из наведених примера сасвим је јасно да су извршене бруталне повреде одредаба Протокола II које се односе на заштиту цивилног становништва у

унутрашњем оружаној сукобу. Пре свега, повређене су готово све одредбе члана 4. Протокола II који садржи основне гаранције за сва лица која не узимају директно учешће или су престала да учествују у непријатељствима, па, према томе, и за цивилно становништво.

Нападима на села насељена српским становништвом, у којима се до тада нису водиле оружане борбе, и физичким насиљем над тим становништвом, убијањем и мучењем људи директно су повређене одредбе става 2. тачка (а) члана 4. Протокола. Узимањем талаца међу становницима српских села и градова и њиховим коришћењем за живи штит у непосредном извођењу борбених дејстава повређена је одредба тачке (б) става 2. члана 4. Протокола II којом су такви поступци изричито забрањени.

Пљачка села које становништво напушта пред опасностима од оружаног напада представља несумњиву повреду тачке (г) става 2. члана 4. Протокола II.

Поред непосредне примене наведених поступака за све време оружаног сукоба, оружани састави и власти Хрватске широко су примењивали и примењују претње свим наведеним поступцима, и то, пре свега, коришћењем средстава за јавно информисање. Такве претње значе директну повреду тачке (х) става 2. члана 4. Протокола II.

Поред повреда основних гаранција вршене су и драстичне повреде одредаба Протокола II којима се прописује посебна заштита цивилном становништву у унутрашњем оружаној сукобу.

Све време оружаног сукоба врше се

напади на цивилно становништво, и то не као недискриминисани напади, који поред војних циљева погађају и цивилно становништво, него као намерни, усмерени напади чији је главни циљ да застраше становништво и принуде га да напусти насеља. Напади на дечје вртиће и школе (као онај у Шиду) преседан је у савременим оружаним сукобима. Таквим начином вођења војних операција намерно се врше повреде члана 13. Протокола II.

Наредба за иселење 27 села насељених већинским српским становништвом нема никаквог оправдања у разлозима безбедности или императивним војним разлозима, јер до тада није било никаквих оружаних сукоба у тим селима, нити су из тих села вршени било какви напади на оружане саставе Хрватске. То је, једноставно, ничим оправдано и правилима међународног права изричито забрањено депортовање цивилног становништва, чиме су на драстичан начин повређене одредбе члана 17. Протокола II.

Анализа поступака према цивилном становништву само показује да се настала жалосна тежња, запажена у оба светска рата и сукобима после другог светског рата, да се цивилно становништво излаже највећим губицима, патњама и бруталностима.

При изради првог дела фелтона коришћена је документација Српске Радикалне странке; др Миодрага Стрчевића и Николе Петковића („Насцљем и злочиним против права“)

УТЕРИВАЊЕ АНТИСЕМИТИЗМА ИЛИ ЗАТАШКАВАЊЕ СРБОФОБИЈЕ

Милан Поповић послао је отворено писмо редакцији Велике Србије поводом натписа у дневном листу "Глас Јавности" који је поделио и узбуркао квалификовану јавност

Поштовани, запањује ме да сте ви, заједно са разним парадржавним и псеудоправним организацијама, започели утеривање антисемита у Србији, баш као да тим желите да сакријете истину о сулудој десетогодишњој хајки коју су наша браћа широм света спроводили против српског народа.

Ви врло добро знате о линч апелима за бомбардовање српског народа које су потписивали људи попут Ели Визела или Ђерђ Сороша са стотинама других. Не знам да ли сте нешто покушали да зауставите, иако сте знали праву истину о дешавањима на Балкану.

Ваша хајка на српске величине, попут Владике Николаја Велимировића, генерала Милана Недића, па и Димитрија Љотића, исто је као када би Срби у Србији вршили хајку на Теодора Херцла, Бен Гуриона, Голду Меир, Рабина Алкалаја или било ког јеврејског националисту.

Вама смета српски традиционализам, национализам, светосавље, митологија, а не смета вам то исто наше, јудаизам, ционизам. Пљујући по генералу Недићу, на пример, Филип Давид не говори да је он јеврејски националиста који у нашој општини држи предавања о Кабали.

Маните се приче о антисемитизму јер сте се лоше понели према српском народу који је на крају десетогодишње

хистерије затрован уранијумским бомбама. Не можете ви судити и забрањивати књиге које вама лично не одговарају, јер су изнеле истину коју ви нећете да видите.

Нисте ви једини меродавни у духовном свету, па нека о нама кажу и други шта мисле, јер ми живимо у Србији коју су домаћи и светски Јевреји и те како поплували у прљавој пропаганди преко разних својих чланова. Запитајте се да ли би Израел изручио неког свог грађанина суду у Хагу?

Имам право да све ово кажем јер је моју породицу од холокауста спасио генерал Милан Недић, дајући јој документ са српским именима.

Мондијализам не доноси никакво добро ни Србима, а ни Јеврејима, па, према томе, водите рачуна о вашем понашању јер све што више будете измишљали антисемитизам и тражили цензуре, српски народ ће све више окретати главу од Јевреја.

Срби никада нису ништа рекли против Јевреја у Израелу који су извршили етничко чишћење Арапа да би добили чисту државу, а против домаћих Јевреја, који су водили заједницу, имали би много шта рећи и не баш лепо.

Србофобија, на пример Сорош фонда или Хелсиншког комитета, или разних других хуманитарних група је мора коју смо сви доживели да би врхунац била НАТО агресија.

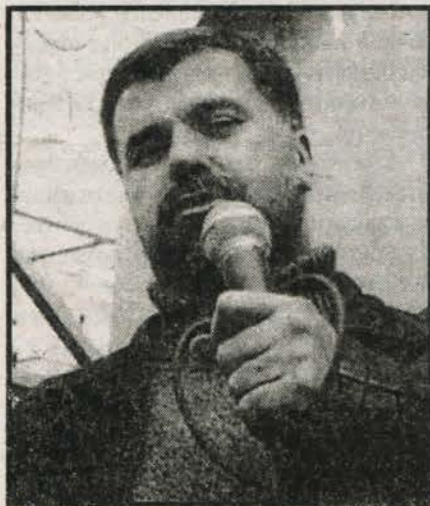
Дигните главу и реците истину, није вама место у хору плаћених папагаја који певају песме о људским правима, управо их угрожавајући Србима.

Уместо измишљања антисемитизма, предлажем господи Сингеру, Леблу, Секељу, Бламу, Давиду и другим да позову на округли сто српске националне мислиоце да размене мишљења, анализирају односе, утврде разлике и то све дијалогом, а не да господа иду заједно са Наташом Кандић, Соњом Бисерко, Вераном Матићем и другом острашћеном антисрпском братијом и тиме срамоте Јеврејство.

И на крају, као Јеврејин, питам ко доноси правила шта је то антисемитизам а шта није. По вама, све што не хвали Јеврејство је непријатељ. Та критичка литература би требала вама бити поучна да препознате оно што и слепци виде. Ви кад употребљавате појам "гоји" (свиње) за нејевреје чините увреду, а то веома често радите.

Време је, очигито, за неке нове Јевреје да преузму заједницу од оних који су кроз комунизам и мондијализам испољили огромну мржњу према Србима

Милан Поповић

Наш министар као археолог
Свеже експонације
из земљице вади,
не да експонатима
ни да се охлади.

Налази их лако,
прецизно и стручно,
као да је исти
крио својеручно.

Бранковића музеј,
а на молбу ДОС-а,
додели му звање -
почасног кулоса.

Црнице и зајете

Влада нам је, прво-
бијно, била извршни
орган Скупштине.
Другобијно је по-
шла извршни орган
- Конгреса и Сена-
та.

У вези решавања српског питања и косметског поипања,
са нашом влашћу преговара НАТО (прего)варач - мистер Не-
бојшабан Човићи.

Америчка демократија је, што јесте јесте, заиста много
развијена. То није ни чудно, ако знамо да је билдују - полицј-
ским прејманом, уз (де)генетски инжењеринг.

Новосадски "Албус" и београдски Лабус јеру домаће прља-
во рубље. Овај други што ради искључиво - на страним веш ма-
шинама.

Светомир Момчић

Краљ Иби

Наши министри љути борци
разочарани иду у поворци
Неко их је грдно слагао
па овај народ је много нагао
Стрпљење њему где је
имају они још многе идеје
Дајте им народ други
истуриће они јуначке груди
Показаће ко је стручњак прави
та држава мора да оздрави
Само да им заменимо људе
и доведемо им дворске луде
Поздравио их краљ Иби
наћи ће и они свој алиби

Сафари

У Хрватској се наставља лов на генерале који су се усудили да посумњају у Месића Америкића и Рачана Послушкана.

И то случајно по успеху ХДЗ-а на изборима.

Хаг није заинтересован за Месића и остале докле год слушају и не губе изборе, а онда видећемо.

Да ли вам је то нешто познато.

Суза сузу стиже

Јадни наш премијер тужно нариче, преварили га, каже, спонзори. Нигде пара нема, а једини га разуме другар Бодо Хом-

бах, који се код нас сакрио од немачког суда због државних пара.

Јесу ли ти на Западу нормални, од чега ће се красти ако не дају неке паре, не дају више Срби паре тако лако.

Краљевић и просјак

Захтевамо енергично да ДОС-ова комисија испита порекло имовине и начин њеног стицања. И тако једном и заувек скине ту хипотеку са имена Карађорђевића.

Тражимо да се утврди да краљ Петар није презадужен дошао на престо, да му син Александар није манипулисао са буџетом и зарађивао на курсним разликама као социјалисти ових година. Да се утврди да њихови потомци нису имали најбогатије збирке слика и највише новца у Европи.

Скинемо ту хипотеку са њиховог имена и вратимо им сву имовину, а ако се утврди да су комунисти можда и били у праву пре 50 година, треба да им се извинимо и

Мали огласи

Због прекида посла продајемо хитно више комада машина за прање папира и папирчића са могућношћу очувања боја. Машине су ручно направљене од лаганих материјала за уградњу у авионе. Коришћено искључиво за доларе и марке.

Мило и Зоран

МИЛОВА ПОСЛА

**СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА
ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА**

ВРЕМЕ СТРАХА, ТЕРОРА И СМРТИ У СРБИЈИ

ПРОШЛО ВРЕМЕ ДОС-а